NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARLARI

VI KEELAND
PENELOPE WARD

HER ŞEY
BİR *Mektupla*
BAŞLADI

Sonsuz Mutluluklar

YABANCI

AŞK BAZEN HİÇ BEKLEMEDİĞİN ANDA *kapını çalar.*

BENİM AŞK HİKÂYEM bir mektupla başladı.

Ama bu mektup, âşık olacağım adamdan değil, onun küçük kızından gelmişti. Çalıştığım dergiye mektup yazan, Birdie Maxwell adında küçük, tatlı bir kızdı.

İşverenim, yılda bir kez dergi okurlarının birkaç dileğini yerine getirirdi. Ancak o dilek köşesi uzun süredir boştu.

Ben de o tatlı kızın bazı dileklerini bizzat yerine getirmeye karar verdim. Sonuçta küçük bir iyilikti... Öyle sanıyordum. Ta ki bir gün, onun can yakıcı derecede yakışıklı, bekâr babasıyla karşılaşıncaya dek.

O anda, iyilik perisini oynamayı bırakmalıydım. Daha fazla kurcalamamalıydım. Ama kendime engel olamadım. Bu kızla aramda bir bağ vardı. Beni mantıksız davranmaya iten bir bağ.

Kapılarının önünde belirmek gibi...

"Komik aksilikler, beklenmedik sürprizler ve bolca tatlılıkla dolu bu hikâye, karşı konulmaz bir romantizmle harmanlanıyor. Bu kitabın, okurlarının kalbini titreteceği kesin." —***Publishers Weekly***

"*Son**klar* günümüzün *Sleepless in Seattle*'ı."
—POPSUGAR

Çeviren: Güzin Pelin Çetin

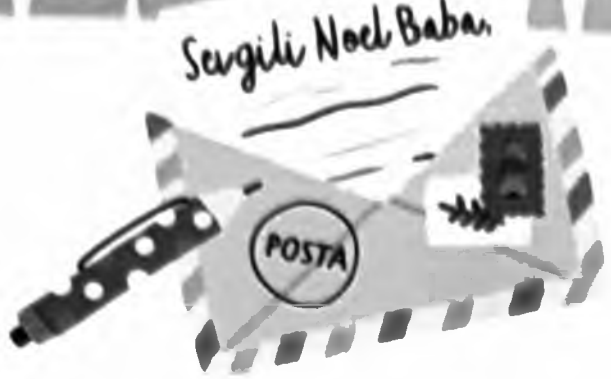
www.ithakiyayingrubu.com

YABANCI

9 786256 826168

/yabanciyayinlari

Yetişkin okurlara önerilir.

“BİRİ HAYATINA
GİRİP KARNINDA
kelebeklerin
UÇUŞMASINA
SEBEP OLDUĞUNDA
asla PEŞİNİ
BIRAKMA.”

Sonsuz Mutluluklar
Özgün Adı | *Happily Letter After*
Vi Keeland & Penelope Ward

Yabancı Yayınları | 502

Yayın Yönetmeni | Selin Kurugül
Redaksiyon | Deniz Göktürk
Düzelti | Aylin Samancı
Tasarım & Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Mayıs 2024, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-16-8

© Vi Keeland & Penelope Ward, 2020
© Yabancı Yayınları, 2024
Türkçe Çeviri © Güzin Pelin Çetin, 2024

Sertifika No: 63989

Bu eserin yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi 35/1 - 38 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayingrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

1

Sadie

Yapmanız gereken: Flört ettiğiniz kişiye ne kadar hoş göründüğünü söylemek.

Yapmamanız gereken: Flört ettiğiniz kişiye eski nişanlınıza ne kadar benzediğini söylemek... ama biraz daha kilolu hâline.

Bu haftanın yazısı kolaydı. Tek yapmam gereken dün gece Austin Cobbledick* ile geçirdiğim gecenin özetini çıkarmaktı. Hayır, çok ciddiydim. Gerçekten ismi buydu. Match.com sitesinde Austin Cobb olarak kaydolmak zekice bir hareketti. Ama dün gece yaşananlar arasmda isim detayı en az kötüsüydü. Adam resmen berbattı. Yaptığı en az yarım düzine yanlışla ilgili "Randevularda Yapılması ve Yapılmaması Gerekenler" başlıklı bir yazı yazabilirdim. Bir bakalım...

Masamdaki monitöre dalgın dalgın bakıp parmağımı altdudağıma vurarak diğer seçenekleri düşündüm.

Yapmanız gereken: Hapşırırken ağzınızı kapatmak.

Yapmamanız gereken: Ağzınızı kapamadan çiğnediğiniz yemek parçacıklarını randevuya çıktığınız kişinin Burberry paltosuna

* İngilizcede "Cobble" iri taş anlamına gelirken "Dick" penis demektir. –çn

tükürmek. (Bu arada paltomu bu sabah kuru temizlemeciye bıraktım. Kahrolası faturayı Cobbledick'e göndermeliyim. "Nişanlı" kelimesini kullanırken başında "eski" sıfatı olmasına şaşırmamalı.)

Ama yüzünüze hapşırılmayı konu edinen bir yazı pek iç açıcı olmayacaktı. *Modern Miss* dergisini okuyan yirmi bir ile yirmi sekiz yaş aralığındaki okuyucu kitlesi biraz hassas olmaya eğilimli olduğundan Cobbledick ile ilgili yazılan başka bir yazı ilgilerini daha çok çekecekti:

Yapmanız gereken: Randevu sırasında bira, soda, su ya da bir bardak şarap sipariş etmek.

Yapmamanız gereken: Sadece beş dakikadır tanıdığınız bir kadının yanında bir Shirley Temple sipariş edip kiraz sapına düğüm atabilme yeteneğinizi göstermek için kullanmak.

Ne şerefsiz ama.

Düşüncelerim, postaları teslim etmek için uğrayan iş arkadaşım Devin tarafından yarıda kesildi. Masamın köşesinde duran kutunun içine bir yığın mektup atıp, "Starbucks'tan kahve ister misin? Bir koşu alıp geleceğim," dedi.

Dikkatinizi çekerim, elinde hâlâ bitmemiş bir büyük boy kahve vardı.

Devin, derginin moda editörlerinden biriydi. Ama ona bakınca bazen bu gerçek kafamı karıştırıyordu. Bugün üzerinde oyuncak bebeklerinkini andıran beyaz bir elbise, gümüş ışıltılı pullu bir ceket, sarı lastik çizmeler ve boynunda neredeyse yere değen renkli bir atkı vardı, ki dışarıda yağmur bile yağmıyordu. Söyleyeceklerimi yuttum. Ne de olsa posta odasından postalarımı almıştı ve şimdi de bana kahve getirmeyi teklif ediyordu. Yediğim kaba pislememem gerektiğini bilecek kadar akıllıydım. Ayrıca Devin en iyi arkadaşlarımdan biriydi.

Masamın çekmecesini açıp dağınık çantamın içinden cüzdanımı buldum ve on dolarlık bir banknot çıkardım. "Büyük boy, şekersiz, soya sütlü, vanilya aromalı soğuk latte istiyorum. Seninki de benden."

Küçücük hokka burnunu buruşturarak, "Söylediğinin içinde kahve var mı ki?" diye sordu.

"Espresso var."

"Eh. Peki. Birkaç dakika sonra dönerim," dedi. Arkasını dönüp yürümeye başladı, sonra ofisimin kapısında durdu. "Bu arada, dün geceki randevun nasıldı?"

"Beş dakika içinde bir köşe yazısına dönüştü."

Devin gülerek, "Belki de eHarmony'ye geri dönmelisin," dedi.

Geçtiğimiz son iki yılda Match, Plenty of Fish, eHarmony, Zoosk ve Bumble isimli tüm randevu sitelerini denemiştim. Hatta Yahudilerin kendileri gibi dindar kişileri aradıkları site olan Jdate'i bile denemiştim ki Yahudi bile değildim. İlişkiler konusundaki kötü şansımın, kötü olsa da çalıştığım dergide çıkan haftalık köşe yazılarını yazan kadrolu bir yazar olarak kişisel hayatımda işime yaradığı yadsınamaz bir gerçekti.

"Aslında Grindr'ı denemeyi düşünüyorum," dedim.

"O sitenin gey, biseksüel ve trans bireyler için olduğunu sanıyordum?"

"Dün geceki randevumdan sonra seçeneklerimi yeniden gözden geçirebilirim."

Devin şaka yaptığımı düşünerek güldü. Ama yaşadığım son birkaç randevudan sonra, penisi ne kadar çok sevdiğimi ciddi olarak yeniden düşünmem gerekiyordu.

Bitirmem gereken yazı üzerinde çalışmaya dönmeden önce Devin'in kahvemi getirmesini beklemeye karar vermiştim. O sırada vakit geçirmek için gelen mektupları incelemeye koyuldum.

Reklam.

Reklam.

Dergide staj yapmak isteyen birinin özgeçmişi.

Redaksiyon bölümünden deneme baskısı.

Reklam.

Geçen haftaki yazımda "külot" kelimesini kullanmamdan hoşlanmayan bir kadından mektup. Önlü arkalı tam iki sayfaydı, daktilo edilmişti. Boşa harcayacak çok zamanı olduğu belliydi.

Sondan bir önceki zarfı elime aldığımda durdum. Mektup ne Sadie Bisset'e ne de editöre gönderilmişti. Mektup Noel Baba'ya yazılmıştı. Mektubun postada kaybolmuş olma ihtimalini düşünüp posta damgasına baktım ama... hayır. Mektup üç gün önce postalanmıştı. *Modern Miss*'deki yazarların her biri haftalık yazılardan sorumlu olsa da, dönemsel veya tatil temalı bir yazı dizisi de yürütmek zorundaydık. Ben kasım ve aralık aylarında çıkan *Tatil Dilekleri* yazılarından sorumluydum. Aslma bakarsanız Noel Baba'ya hitaben yazılmış bir mektup almam alışılmadık bir durum değildi. Gerçi zamanlaması oldukça tuhaftı. Posta adresini geçtiğimiz aralık ayından beri dergide yayımlamamıştık. Yine de zarfı açtım ve birkaç ay daha bekleyemeyecek kadar sabırsızlanan bu kişiyi merak ederek koltuğuma yerleştim.

Sevgili Noel Baba,

Benim adım Birdie Maxwell ve on buçuk yaşındayım.

Mektubun ilk cümlesi beni gülümsetmişti. Kaç yaşında *buçuklu yaşları* söylemeyi bırakmıştım? Teknik olarak yirmi dokuz buçuk yaşındaydım. Ama otuzlu yaşlarıma elimden geldiğince mesafeli durmak istiyordum. Bugünlerde gerçek yaşımdan ziyade *yirmili yaşlarımın sonundayım* demeyi tercih eder olmuştum. Öte yandan Birdie, muhtemelen olduğundan daha büyük görünmek istemişti. Ben de o yaşlardayken aynısını yapıyordum. Küçük kızın dileğinin ne olabileceğini merak edip okumaya devam ettim.

Bu mektubu yazıyor olsam da hâlâ sana inanıp inanmadığıma emin değilim. Şu an sana yazdığımdan bunun kulağa aptalca geldiğini biliyorum. Ama haklı sebeplerim var. Beni hayal kırıklığına uğrattın.

Gerçekten varsan tabii. Belki de var olmadığın için bu mektup hiç okunmayacak. Bilemiyorum.

Her neyse, dört yıl önce sana bir mektup yazdım ve senden annemi iyileştirmeni istedim. Kanser hastasıydı. Ama 23 Aralık'ta öldü. Ağladığımda ve senin gerçek olmadığını söylediğimde, babam bana Noel Baba'nın sadece çocuklar için iyilik yapabildiğini ve yetişkinler için elinden bir şey gelmediğini söyledi. Ertesi yıl pembe çiçek desenli beyaz sepeti, vaklama sesi çıkaran bir zili olan, üzerinde ismimin yazdığı bir plakaya sahip mavi bir bisiklet istemiştim. Üzerinde Birdie yazan hiçbir şey gelmedi. Ne bir buzdolabı süsü ne kahve kupası ve ne de bisiklet plakası. Ama bir şekilde bu işin üstesinden geldin. Her ne kadar bisikleti sürdüğümde babam parmak eklemlerimin zonino sürtmeye başladığını söylese de bisikletim gerçekten çok güzel.

Sonra geçen yıl bir köpek yavrusu istedim. Bir gözü mavi, bir gözü kahverengi Marmaduke adında bir Danua'yı çok ama çok istemiştim. Ama yavru köpek getirmedin. Babam bana Noel Baba'nın canlı hediyeler getirmediğini söylemeye çalıştı ama sınıfımdaki en sinir bozucu kız olan Suzie Redmond'ın Noel Baba'dan bir gine domuzu isteyip de aldığını bilmiyordu. Neyse, dediğim gibi, gerçek olup olmadığından emin değilim. Babamın söylediği gibi Noel Baba'nın uyması gereken kuralların varlığından da. Ama bunun bu yılki listemi göndermek için iyi bir yol olabileceğini düşündüm. Şey, bu gerçekten bir liste değil aslına bakarsan, sadece tek bir büyük şey istiyorum_

Sen gerçekten Noel Baba'ysan, bana ve babama özel bir arkadaş getirebilir misin? Anne gibi biri ama tam olarak da değil, çünkü benim sadece bir annem var ve o da öldü. Ama babamı daha çok güldürebilecek biri olabilir. Saç örgüsünde de iyiyse işte bu süper olur. Babam örgü konusunda cidden, ama cidden çok kötü.

Teşekkürler!

Birdie Maxwell

Not: Yaz ayında olduğumuzu biliyorum. Ama doğru ve özel arkadaşı bulabilmenin zaman alacağını düşündüm.

Notun notu: Eğer gerçeksen, babamın siyah çoraba ihtiyacı var. Bugün giydiklerinin başparmağında bir delik vardı.

Notun notunun notu: Eğer gerçekten gerçeksen, bana zeytin gönderebilir misin? Teneke kutudaki büyük siyah olanlardan. Evde hiç kalmadı ve babam sonunda konserve açacağını kullanmama izin vermeye başlamıştı. Parmaklarıma birer tane geçirip televizyonun önünde yemekten çok keyif alıyorum.

Okuduklarımı sindirmek için birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. Masama gelen en tatlı, en özverili mektuptu. Küçük kızın yedi yaşında annesini kaybetmesi beni çok üzmüştü. Annem ben altı buçuk yaşındayken kanserden ölmüştü. *Aman Tanrım...* Az önce annemi son kez gördüğüm anı hatırlayıp yaşımı nasıl söylediğimi fark etmiştim – altı.. *buçuk.*

Ah Birdie. Seni çok iyi anlıyorum. Annem öldükten sonra geçen yıllarda benim babam da nadiren gülümsemişti. Annem ve babam birbirlerinin lise aşkıydı. Dokuzuncu sınıfta Sevgililer Günü'nde okullarından beş blok uzaklıktaki pizza restoranının önünde, babam anneme elmas bir Ring Pop* vermiş. Beş yıl sonra annemi aynı yerin önüne getirip bu sefer gerçek bir yüzükle evlenme teklif etmiş. Aşkları, küçük kızların hayalini kurduğu şeylerin vücut bulmuş hâliydi. İlham verici olsa da aşklarının bir dezavantajı vardı. Ailem yüzünden bir ilişkinin nasıl olması gerektiğine dair çıtayı o kadar yükseltmiştim ki daha azını asla kabul etmemiştim.

İç çekerek mektubu tekrar okudum. İkinci kez mektubu okumayı bitirdiğimde gözlerim dolu doluydu. Birdie için ne yapabileceğimden emin değildim ama birden babamı arama isteği duymuştum. Ben de aradım.

Tipik bir New Yorklu gibi, işten eve dönerken evimin köşesindeki küçük marketten alışveriş yapıyordum. Bu küçük markette

* Sakız ve benzeri yiyecekler ile hediye olarak verilen plastik yüzük. –çn

kasiyer olarak çalışan Cairo, stand-up komedyeni olma hayaliyle Bahreyn'den New York'a gelmişti. Müşterilerine, esprilerini deneyebileceği test kitlesiymişiz gibi davranırdı.

Alışveriş sepetimdeki eşyaları tezgâhın üzerine koymaya başladım.

"Dün gece karıma kaşlarına çok fazla oval şekil verdiğini söyledim. Şaşırmış görünüyordu."

Gülerek başımı iki yana salladım. "Çok sevimliymiş Cairo. Ama beni bilirsin, bel altı olanları severim."

Cairo etrafına bakınıp yaklaşmamı işaret etti. "Bir kız bacaklarının arasında tüylerin çıktığını fark etmiş. Ne olduğunu anlamadığı için korkarak annesine koşup bunun normal bir şey olup olmadığını sormuş. Annesi de, 'Bu çok normal, tatlım. Buna senin maymunun denir. Artık senin bir kadın olduğunu gösterir,' diye yanıtlamış. Kız çok heyecanlanmış. O akşam yemekte ablasına. 'Maymunumun tüyleri uzamaya başladı!' diye hava atmadan duramamış. Ablası da gülümseyerek, "Aman ne önemli! Benimki şimdiden bir düzine muz yedi," demiş."

Güldüm. "Bunu gösteride kullanmalısın."

Cairo arkamdaki koridoru işaret etti. "Bak, o çok sevdiğin çikolatalı gofretlerden aldım."

İstemsizce inledim. Fındık dolgulu gofretler benim zayıf noktamdı. Aldığım kiloların çoğu popoma gittiği için şanslıydım, son zamanlarda dolgun kalçalar modaydı. "Onları artık sipariş etmemeni söylemiştim."

Gülümseyip elini salladı. "Hadi al. Benim ikramım."

Derin derin iç geçirdim. Yine de ayaklarım beni koridora doğru götürmeye başlamıştı. Çünkü... şey... gofretten bahsediyorduk burada. Cairo'nun küçük dükkânının ve ürünlerinin hiçbir mantıklı düzeni yoktu. Süngerler spagettilerin yanına sıralanmıştı ve onların diğer tarafında gofretler duruyordu. Önde duran kutulardan birini aldım, dönerken gofretlerin yanındaki bir yığın teneke kutuyu fark ettim. *Siyah zeytinler*. Birdie'yi düşünüp gülümsedim ve kasaya geri yürümeye başladım. Arkamı

dönüp raftan iki kutu zeytin kapmadan önce sadece üç adım atmıştım.

Cairo, satın aldığım şeylerin ödemesini yaparken bana üç korkunç zeytin şakası yaptı. Marketten elimde iki poşet ile çıktığımda, aldığım o iki kutu zeytin ile ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ama nedendir bilinmez, eve gidene kadar yol boyunca "Jingle Bells" şarkısını mırıldandım.

2

Sadie

"Ne yapıyorsun sen öyle?"

Ertesi gün öğleden sonra Devin ofisime girip beni önümde bir kutu ve Noel temalı hediye kaplama kâğıtları ile uğraşırken bulmuştu. Omuzlarımı silkip kâğıdı kesmeye başladım. "Zeytinleri hediye paketine sarıyorum."

"Ah. Peki neden?"

Sandalyemde duran plastik torbaya uzandını ve öğle yemeği saatimde çıkıp aldığım şeyi ona gösterdim. "Sence bunları nasıl paketlemeliyim? Elimde hiç kutu yok."

Devin gür kaşlarını çattı. "Siyah erkek çorabı nı paketleyeceksin?"

Makası bıraktım ve kırmızı-beyaz şeker kamışı şeritli ambalaj kâğıdını kutunun etrafına sardım. "Zeytinleri bu kadar özenle süslerken çorapları böyle gönderemem."

Devin çorapları elimden alıp bir top hâline getirdi. "İki erkek kardeşim var. Babam her Noel'de onlara hediye almam için yirmi dolar verirdi. Her yıl onlara indirimden birer çift çorap alır, paranın geri kalanı ile de kendime makyaj malzemesi alırdım. Bir çift çorabı en iyi top hâline getirerek paketleyebilirsin."

"Ah. Zekice."

Devin masama yaslanıp bant kesicisini bana doğru ittirdi.

"Peki, bu zeytinler ve çoraplar kimin için? Bilmediğim yeni bir adam mı var?"

Başımı iki yana sallayarak, "Hayır, bunlar Birdie için," dedim.

Sanki her şey mantıklıymış gibi başım sallayarak, "*Ooooo*. Tabii ya, Birdie," diye karşılık verdi. "Birdie de kim be?"

"*Tatil Dilekleri* posta kutusuna yazan küçük bir kız. Bazı dileklerini gerçekleştirmek istiyorum."

"Ne yani, bir çift siyah erkek çorabı ve bir kutu zeytin mi istedi?"

"Evet. Bir de babası için özel bir arkadaş. Annesi birkaç sene önce kanserden ölmüş. Çok tatlı bir kız."

Devin kaşlarını çattı. "Gerçekten berbat bir durum. Peki, babası neye benziyor?"

"Nereden bileyim ben?"

Omuzlarını silkti. "Adam bekâr. Yakın zamanda da temiz çoraplara sahip olacak. Son zamanlarda çıktığın erkeklerin yarısından daha iyi durumda gözüküyor."

Gülerek, "Doğru. Ama almayayım," dedim.

"Keyfin bilir. Zaten çocuğun da normal olduğunu söylenemez. Kim Noel Baba'dan zeytin ister ki?"

Paket yapmayı bırakıp arkadaşıma döndüm. "Ben yedi yaşımdayken taze kahverengi yumurtalar istediğim için Noel Baba'dan bir horoz istemiştim."

"Ama... horozlar yumurtlamaz ki."

"Yedi yaşımdayken en zeki çocuk olduğumu söylemedim."

Devin ofisimden çıkarken hâlâ gülüyordu. "Bence Birdie'nin babasını Google'da araman *gerektiğine* dair bir neden bu. Kulağa kusursuz bir çiftmişsiniz gibi geliyor."

Daha önce kimseyi Google'da aramamıştım. Aslında, Birdie'ye zeytinleri ve çorapları gönderdikten sonra içimden ona iyi dileklerimi sunup bir daha aklıma bile getirmemiştim. Ta ki bir hafta

sonra dergiye başka bir zarf gelene kadar. Üzerindeki adresi fark ettiğimde diğer postaları bir yana atıp zarfı yırtarcasına açtım.

Mektubun içinden bir fotoğraf yere düştü. Fotoğrafı yerden aldığımda, kalbimi eriten gülümsemesi ile bana bakan altın sarısı parlak saçlara sahip güzel, küçük bir kız çocuğunu gördüm. Fotoğraf cüzdan boyutunda bir okul fotoğrafıydı. Vay canına. *Bu o.* Birdie'nin resmine bakmak sıradışı bir histi. Çok güzel bir kızdı, nazik bakışları ve bakışlarına uyan, öğrendiklerim sayesinde sahip olduğunu anlayabildiğim güzel bir ruhu vardı. Fotoğrafı bir kenara koyup mektubu okumaya başladım.

Sevgili Noel Baba,

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım! Sen gerçeksin. Sen gerçekten gerçeksin. Bugün zeytinleri ve çorapları aldım. Her bir deliğe parmaklarımı geçirebiliyorum! Çoraptaki deliklere değil. Zeytinlerdeki deliklere. Çoraplarda delik yoktu. Babamın çoraplarında artık delik yok. Gönderdiğin çoraplar çok güzel ve yumuşacıktı. Babam çekmecesinde onları bulduğunda suratını görmeliydin! Hâlâ o çorapların oraya nasıl girdiğini bilmiyor. Çorapları bulduğunda bugün şanslı günüm olmalı dedi. Kendimi tutamayıp güldüm. Çok komikti! Sonra şanslı günümüzü kutlamak için beni restoranının yanındaki dondurmacıya götürdü. Ama bir kutu zeytin yediğim için karnımın tok olduğunu ona söyleyemedim.

Sana babamın lüks bir restoranı olduğunu söylemiş miydim? İnsanlar orada yemek yemek için topuklu ayakkabılar giyiyor. Bense pijamalarımla yemek yemeyi tercih ederim. Ama babam bana randevu gecemizde elbise giydiriyor. Yani her ayın ilk salı günü. Eskiden annem ile yemeğe giderlerdi. Şimdi ona ben eşlik ediyorum. Ayın en sevdiğim günü. Oradaki süslü insanları izlemeyi sevdiğimden ya da babamın restoranında yemek yemeyi sevdiğimden değil, babamın yemekten sonra benimle eve dönmesinden dolayı. Genellikle geç saatlere kadar çalışır.

Ah! Sana yazdığımı da ona anlatmadım. Çünkü anlatsaydım Noel

Baba'ya yazmak için çok erken olduğunu ve açgözlü olmamam gerektiğini söylerdi.

Dün gece babama saçımı ondan başka birinin örmesini istediğimi söyledim. Kendisi nasıl düzgün örüleceğini bilmiyor. Sonra onu Youtube'da örgü örme videoları izlerken yakaladım. Ondan başımın üzerinden örülen bir model istemiştim. Süslü olanlardan. İstediğim modelde örgü ören birinin videosunu izliyordu. Saçımı böyle örmeye kalkarsa, kendimi kötü hissedeceğim ve yapmasına izin vereceğim. Ama aptal gibi görüneceğim.

Her neyse, bana gerçek olduğunu gösterdiğin için teşekkür etmek istedim.

Birdie Maxwell

Not: Sana okul fotoğraflarımdan birini gönderiyorum. Bir sürü verdiler ve babamla büyükannem dışında verecek kimsem yok.

Notun notu: Noel istek listeme bir şey ekledim. 23andMe*'yi hiç duydun mu? Okulda ebeveynimizi, büyükanne ve büyükbabalarımızı gösterdiğimiz aile ağaçları yaptık. Bayan Parker bir tüpe tükürüp yüzlerce yıl önce yaşayan akrabalarımızı nasıl bulabileceğimizi anlattı. Ben de aile ağacıma yatak odamın duvarlarının tamamını kaplayacak kadar fazla dal eklemek istiyorum. Kız ya da erkek kardeşim olmadığı için aile ağacım en sıska ağaçlardan biriydi.

Notun notunun notu: İmada falan bulunmuyordum. Bana bunu almanı istemiyorum. Teyzem her zaman sevmediğim elbiseleri satın alıyor. Bu yıl bana testi alsın diye bekliyorum!

Derin bir nefes verip fotoğrafa bakmaya devam ettim. Birdie gerçekten onun yaşındaki hâlime benziyordu. O kadar çok ortak noktamız vardi ki, sarı saçlarımızdan tutun da... şey, ölen annelerimize kadar.

Saç örgüleriyle ilgili sözleri babamın yıllar önce saçımı yapmak için verdiği boşa uğraşları ile ilgili anıları geri getirmişti. Si-

* Kişisel genetik testler yapan Amerikalı bir firma. –çn

nirlenir ve saçımı yapmaktan vazgeçerdi. Sonra da okula Pippi Uzunçorap* gibi gitmek zorunda kalırdım.

Evet. Birdie'nin babası bana benimkini hatırlatmıştı. İkimiz de hayatımızda böyle erkekler olduğu için şanslıydık. Bay Maxwell'i anlayabiliyordum, her kimse artık. Kızının hayatını olabildiğince normal hâle getirmek için elinden gelenin en iyisini yapan biriydi.

Elimde mektupla masama döndüğümde, kafamda düşünceler dönmeye başlamadan önce üzerinde çalıştığım yazıya dönmeye yeltendim. Yeniden Birdie'yi düşünmeye başladım ve ani bir kararla bilgisayar ekranımda Google'ı açıp *Birdie Maxwell* yazdım.

Hayır.

Sildim.

Birkaç saniye sonra, merak beni yeniden ele geçirmişti. *Birdie Maxwell New York, New York* yazdım.

Tekrar sildim.

Ne yapıyorum ben?

Bu işin peşini bırak.

Neden bu zavallı kız ve babası hakkında daha çok şey bilmek istiyorsun?

Tekrar *Birdie Maxwell New York, New York* yazarken kalp atışlarım hızlanmıştı.

Ne beklediğimden emin değildim, ama çıkan ilk sonuç hazırlıklı olmadığım bir şeydi.

Bir ölüm ilanıydı. İlana tıkladım.

İlanın üst kısmında kahverengi saçlı güzel bir kadının fotoğrafı vardı, kolunu küçük sarışın bir kıza dolamıştı, küçük Birdie'ye.

---

* Pippi Uzunçorap, Astrid Lindgren'in yazdığı İsveç çocuk kitabı serisinin ana karakteri. –çn

32 yaşındaki Amanda Maxwell, 23 Aralık'ta New York'ta vefat etti.

Guilford, Connecticut'ta büyüdü, onun gibi Connecticut kıyı şeridinde büyümüş kuzenleri ile yaz tatillerinin keyfini çıkarırdı. Kocası ve kızıyla birlikte paylaştıkları evlerinde büyük aile partilerine ev sahipliği yapmaktan keyif alırdı.

Amanda işletme dalında eğitim aldığı New York Üniversitesi'nden mezun olmadan önce Guilford Lisesi'ne gitti. Hayatının aşkı Sebastian Maxwell ile üniversitede tanıştı. Amanda aşçılık okuluna gitmeden birkaç yıl önce Manhattan'da analist olarak çalıştı. O ve kocası Sebastian, Manhattan'da beş yıldızlı bir İtalyan restoranı açtı.

Bütün bu başarılarına rağmen, tüm dünyası olan sevgili kızı Birdie'ye annelik yapmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu.

Amanda ardında New York City'den eşi Sebastian ve küçük kızı Birdie Maxwell'i; Connecticut, Guilford'dan annesi Susan Mello'yu; Brooklyn, New York'tan erkek kardeşi Adam Mello'yu; New Jersey'den kız kardeşi Macie Mello'yu ve birçok sevgi dolu teyze, amca ve kuzeni bırakmıştır.

Amanda kendisi için Guilford'da düzenlenecek ve sadece yakınlarının katılacağı cenaze töreni talep etmiştir. Ailesi son günlerinde onu sevgisiyle kuşatan herkese teşekkür ediyor. Amanda'nın anma törenine katılmak isteyenler 2 Ocak saat 16.00-21.00 arası Guilford'da, Ana Cadde'deki Stuart Cenaze Evi'nde yapılacak törene katılabilir. Ailesi, cenazeye çiçek göndermek yerine St. Jude Çocuk Araştırma Hastanesi'ne Amanda'nın adına bağış yapmanızı rica etmektedir.

Devin'in, "Ağlıyor musun?" diyen sesi beni ürkütmüştü.

Gözümden süzülen yaşları silerek, "Hayır," dedim.

"Ne oldu?"

Bir mendil aldım ve "Şu küçük kız, Birdie," diye cevap verdim.

"Ne olmuş ona?"

"Bana... kendisine ait bir okul fotoğrafıyla birlikte teşekkür

mektubu göndermiş. Mektubu okuyup bırakmalıydım ama sonunda Google'a girip onu araştırdım ve karşıma çıkan ilk şey annesinin ölüm ilanı oldu. Yaşadıkları beni sahiden çok etkiledi."

Devin, "Ah. Tahmin edebiliyorum. Üzgünüm," dedi ve ekranıma baktı, sayfayı ölüm ilanındaki fotoğrafa bakmak için kaydırdı ve birkaç saniye inceledi.

Ekranı kapatmak için üstteki simgeye tıkladım. "Sorun değil. Neyse, onu düşünmeyi bırakıp işe koyulmalıyım."

"Mektubunda ne yazıyor? Anladığım kadarıyla senin zeytinleri almış."

Zarfa uzanıp ona verdim.

Devin, Birdie'nin mektubunu okuduktan sonra, "Aman Tanrım. Çok tatlı bir çocuğa benziyor. Babası da nasıl saç örüleceğine dair videolar izliyor. Tam abayı yakmalık. Eminim çok da seksidir. Baksana, anne çok güzelmiş," dedi.

Garip bir şekilde savunmacı hissederek, "Şunu keser misin?" dedim.

"Neden?"

Babası hakkında konuşmasına –sanki adamı yiyecekmiş gibiydi– olan tepkim beni hazırlıksız yakalamıştı. Sanırım kendimi Birdie'nin yerine koyuyordum. Tüm bunlar çok hassas konulardı. Kendim için mi üzgündüm? Birdie için mi? Hiçbir fikrim yoktu.

Hani bazen bir şeyi sadece düşünürsünüz ve sanki reklamcılar bir şekilde beyninizin içine girmiş gibi aniden düşündüğünüz konu ile ilgili sosyal medyada reklamlar görmeye başlarsınız ya?

Birdie'nin mektubu geldikten birkaç gün sonra, sosyal medyamda sentetik saçlardan yapılmış örgü saç bantları ile ilgili reklamlar görmeye başladım. Onlara bir kez tıkladığınızda yandınız, reklamları sürekli gözünüze sokarlar. Her neyse, bu saç bantları tıpkı gerçek bir örgü gibi görünüyordu. Tam da Birdie'nin istediğini söylediği örgü şeklindeydi.

Ne oluyor demeye kalmadan bir hafta sonra, hazır örgülü saç

bandı bir kutu içerisinde ofis adresime iletilmişti. Saç bandını alırken, saçına en uygun sarı tonuyla eşleştirmek için Birdie'nin fotoğrafını dikkatlice incelemiştim.

Seksen Üçüncü Cadde'ye postalamadan önce şekerkamışı şeritli ambalaj kâğıdı rulosunu masamın altından çıkarıp örgüyü hediye paketi yaptım.

3

Sadie

Bazı günler ofiste çalışır, diğer günlerdeyse dışarıda halletmem gereken işlerim olurdu. Yakında çıkacak olan "On Üzerinden En İyisi" başlıklı, çevrimiçi randevu ile ilgili yazım için art arda beş gün, günde iki randevu ayarlamıştım. Olası sorunları en aza indirmek için on erkeğin hepsiyle aynı restoranda, hatta aynı masada buluştum. Yazının anafikri aslında niceliğin nitelikle aynı olup olmadığı, bunca çürük elma içinde en azından bir tane iyi bulup bulamayacağımdı.

Benim için cevap ne yazık ki hayırdı. On randevunun hiçbiriyle tekrar buluştuğumu hayal edememiştim. Buluştuğum erkeklerden biri, ben kendime düşen miktarı ödemeyi teklif ettikten sonra tüm hesabı bana ödetmişti. Kartını cüzdanından çıkarmamıştı bile. Hesabı ortak ödemeyi isteyip istemediğini sorduğumda, "Şu anda ekonomik olarak biraz sıkıntıdayım," demişti. Bir başkası ise ayakkabımın içini koklamasına izin vermemin bir sakıncası olup olmadığını sormuştu. Belli ki ayak fetişi vardı. Diğer sekizi de farklı değildi, her birinin benim kabul edemeyeceğim farklı özellikleri bulunuyordu.

Bu haftanın sonunda sokağımın köşesindeki markete girdiğimde her zamankinden daha fazla yorulmuştum. Böyle günlerde Cairo'nun burada alkol satıyor olmasını diliyordum, çünkü

bu gece bir de içki dükkânına uğrayamayacak kadar yorgundum.

Koridorlar arasında amaçsızca dolaşırken bir torba peynirli puf, kek, büyük bir şişe Cola Zero, biraz Sour Patch ve donmuş sucuklu pizza aldım. Önümde böyle bir gece vardı.

Kasaya vardığımda Cairo'nun gözleri elimdeki abur cuburları görünce kocaman açılmıştı.

Aldıklarımı kasadan geçirirken aklında bir şaka olduğu zamanlardaki gibi sırıtmaya başlamıştı.

"Bu gece benim için ne hazırladın Cairo?"

Ağzındaki baklayı hemen çıkardı. "Azgın pizza sucuğa ne demiş?"

"Ne demiş?"

Cairo, "Üzerimde olmanı seviyorum," deyip güldü.

"Ah. Güzel." Bugünkü ruh hâlimden miydi bilmiyorum ama yaptığı şakayı eğlenceliden çok sinir bozucu bulmuştum.

"Bu gece evde misin?" diye sordu. "Ateşli bir randevu yok mu?"

"İster inan ister inanma ama bu hafta on tane ateşli randevum oldu. Ama hepsi de berbattı. Cuma gecesini tek başıma geçireceğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diye cevap verdim. Kredi kartımı pos makinesinden geçirip gülümsedim. "İyi hafta sonları Cairo."

Elimde kesekâğıdım ile marketten çıkarken telefonuma mesaj bildirimi geldi. Çantama uzanıp telefonumu çıkarırken bir esinti eteğimi havaya uçurduğu için neredeyse yanımdan geçen insanlara bir manzara sunuyordum.

DEVIN: Dışandaki işinden sonra bir daha ofise gelmedin, bu yüzden sana gelen postaları aldım. O küçük kızdan, Birdie'den bir mektubun daha var. Sana bırakmamı istersin diye eve götürdüm.

Kahretsin. Bu gece bunu yapmak istiyor muydum? Beni duygusallaştıracağını biliyordum. Netflix'e sığınıp geceyi sonlandır-

mak daha mantıklıydı. Benim için en iyisinin ne olduğunu bilmeme rağmen yine de tam tersini yazdım.

SADIE: Evet. Harika olur. Biraz abur cubur aldım. Geleceksen bir şişe şarap getir.

Mektubu açmaya karar vermeden önce, o akşamın ilerleyen saatlerinde Devin ve ben pizzayı, abur cuburların yarısını, bir şişe şarabı ve *Stranger Things*'in üç bölümünü bitirmiştik.

Sevgili Noel Baba,

Saç örgüsünü gönderdiğin için teşekkür ederim. Senden başka bir hediye almayı beklemiyordum. Sana başımın üstünde olmasını istediğim örgüden bahsederken aslında örgü saç bandı göndermeni istediğimi düşünmeni istemem. Böyle bir saç bandının varlığından bile habersizdim. Ama çok havalılar! Kendi saçım olmadığı belli bile değil!

Sana ilk yazdığımda, sadece senin gerçek olup olmadığını öğrenmek istemiştim. Gerçekmişsin de. Senden zeytinleri istememin sebebi de buydu. (Ama babam için çorapları gerçekten istedim.) Hediyen beni çok mutlu etti. Babam saç bandını kafama taktığımı gördüğünde, bana onun nereden geldiğini sordu. Ben de bir arkadaşımın verdiğini söyledim. Pek de yalan sayılmaz. Artık saçımı nasıl öreceğini öğrenmesine gerek kalmadığı için mutlu görünüyordu.

Geçen gece babamı bir kadınla konuşurken gördüm. Biraz garipti. Acıkmıştım, bu yüzden kurabiye çalmak için yataktan kalktım. Babam kanepedeydi, bilgisayardan bir kadın onunla konuşuyordu. Koşarak odama geri döndüm, çünkü beni biraz korkutmuştu. Nedenini bilmiyorum. Babam orada olduğumu bilmiyordu. Uyuyor olmam gerektiğini biliyorum, sadece Oreo yemek istemiştim. Gece yiyemediğim için kahvaltıda yedim.

Her neyse, artık senden bir şey istemeyeceğim. En azından Noel'e kadar.

Ama bana bir şey söyleyebilir misin merak ediyorum. Kuzey Kutbu çok yukarıda olduğu için, oradan cenneti görmen mümkün mü? Annemin iyi olup olmadığını söyleyebilir misin? Beni görebilir mi? Onunla her zaman konuşuyorum ama beni duyabiliyor ya da görebiliyor mu bilmiyorum. Bana bir işaret göndermesini istedim ama belki de ondan istediğim şeyi yapamıyordur. Örneğin bana bir kelebek ya da kuş göndermesini istersem, her yerde karşıma çıkan bu hayvanları gerçekten annemin gönderdiğine nasıl emin olabilirim? Annem hastalanmadan önce ata binerdi. Bindiği o güzel atın ismi Rüzgârlı'ydı, çünkü rüzgâr gibi koşuyordu. Simsiyah tüyleri, başında ve kuyruğunda ise sarı yeleleri vardı. Belki ondan bana rüzgâr gibi koşan siyah bir at göstermesini isteyebilirim. Böylece annemin iyi olduğundan emin olabilirim. Bu mesajı ona iletebilir misin?

Tekrar teşekkürler Noel Baba.

Seni çok seviyorum!

Birdie

Not: Sana annemin adını söylemedim! Adı Amanda Maxwell, uzun kahverengi saçları var (yani dökülmeden önce vardı ama muhtemelen yeniden uzamışlardır) ve Angel parfümü gibi kokar.

İçtiğim şarap okuduklarımı sindirmeme hiç de yardımcı olmamıştı. Bu sefer gülsem mi ağlasam mı bilemiyordum. Sadece... şoktaydım.

Devin yüzümdeki ifadeyi fark edince, "Ne yazıyor?" diye sordu.

Mektubu ona uzattım ve kendi okudu.

Mektubu geri verdiğinde, "Ne yapman gerekiyor ki şimdi?" diye sordu.

İç çekerek, "Bilmiyorum," dedim.

"Bak, kendini gerçekten çılgın bir duruma soktun Sadie. Tamam, çok tatlı ama belki de zeytin hediyesinden sonra durmalıydın, ne dersin? Ona cevap yazıp her şeyi güzelce sonuca bağlarsın, böylece o küçük kız da daha fazla üzülmez."

"Durum şu ki... Ona daha önce hiç *yazmadım*. Sadece eşyalar *gönderdim*. Açıkçası bu noktada yazışmaya başlamanın iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, günlerini biraz olsun aydınlatmak bana da iyi geldi. Bir şey değiştireceğimi sanmıyorum. Eğer onu mutlu edecekse daha fazla şey göndermeye devam edebilirdim. Ama rüzgâr gibi koşan, uzun sarı yeleli siyah bir at mı? İşte bunun olmasını sağlayamam."

Az önce söylediğim kelimeleri kastettiğimi düşünsem de kafamdaki çarklar dönmeye başlamıştı bile.

Hiçbir zaman normal biri sayılmazdım. Sosisli sandviçlerimi sandviç ekmeği ve ketçapla yemektense beyaz ekmek ve Doritos kırıntıları ile yemeyi tercih ediyordum. Bir randevudayken canım sıkılmaya başladıysa kafamda hayali bir kaçış planı yapardım. Genellikle kendimi bir masadan diğerine zıplarken ya da bir aksiyon kahramanı gibi park yerinde bir arabanın üzerinden balıklama atlarken hayal ederdim. Siz beni bir de uçak yolculuklarında yabancılara uydurduğum çılgın yalanları söylerken dinlemeliydiniz. Bir keresinde şans eseri birinci sınıfta uçarken, yanımdaki kadına Belçika düşesi olduğumu söylemiştim. Ama bugün açık ara en kötüsü olabilirdi. En azından ileride hakkında yazacağım bir yazım olacaktı, "On Dakikalık Beş Randevu".

Her bir randevuma benimle saat on birden itibaren farklı bir yerde buluşmalarını söylemiştim.

İlk olarak Sam benimle Brooklyn'deki Prospect Park'ta buluştu. Her birine konsepti önceden anlatmıştım. Buluşacak, telefonumuzda on dakika sonrasına alarm kuracak ve bip sesinde birbirimize veda edecektik. İkimizin de hoşuna gittiyse yirmi dört saat bekledikten sonra mesaj atacaktık. Eğer mesajı yollayan kişi bir cevap almazsa karşıdakinin ilgilenmediği anlamına geliyordu. Yaygara yoktu, sahte bahaneler yoktu... temiz ve basitti. Beş pazar günü randevuma bahsetmediğim tek şey ise neden bu yerleri seçtiğimdi.

Her neyse, Sam tatlı biriydi! Parkın etrafında yürürken yüzümdeki gülümseme hakikiydi. Elbette gizli bir niyetim vardı; hem bir yazı yazmak hem de Birdie konusunda araştırma yapmak. Bir taşla iki kuş vuracaktım. Ama gerçek aşkı bulmak her zaman olasılık dahilindeydi. Tatlı Sam'le yürümeye başladığımızda tükürünce yaşadığım hayal kırıklığını bir düşünün. *Tükürdü diyorum! Aman Tanrım, ağzıma arı kaçtı, hemen ağzımdan çıkarmalıyım* gibi bir tükürmekten bahsetmiyorum. Resmen *balgamını toplayıp* tam önümüze tükürdü.

Iyy.

Sırada ne vardı? Bir burun deliğini kapatıp çimenlere sümkürmek mi?

Randevumuz sadece on dakikalıktı. Bunu yapmak için bekleyemez miydi? Nasıl desem, mesela *evlenene kadar* ve en azından bu büyük kusuru gölgede bırakan, onu neden sevdiğimi bana hatırlatan otuz dört özel neden bulduktan sonra.

*Sayonara**, Sam!

İkinci randevum Bronx Hayvanat Bahçesi'ndeydi, ardından üçüncüsü Bryant Park'ta, daha sonra dördüncüsü ise Hudson River Park'taydı. Sizin için olanları özetleyeyim.

Fiyasko. Fiyasko. Ve fiyasko.

Birdie Görevi adını verdiğim şeyle ilgilenmeye de hiç vaktim olmamıştı.

Gün içindeki beşinci ve son randevum Central Park'ta gerçekleşecekti. Parker'la buluşacaktım. Saat tam 17.00'de Bethesda Çeşmesi'nin önünde durdum. Kalabalık bir öğleden sonraydı, ama hayallerinin kadınını arayan 1.80 boylarında bir adam göremiyordum. Onu beklerken telefonumu çıkartıp Parker'ın nasıl göründüğünü hatırlamak için bir resmini aradım. Hepsi bulanıklaşmaya başlamıştı. Birkaç dakika sonra oturup Instagram'da gezinmeye başladım. Saat 17.20'de, bu öğleden sonra benim için bitmişti. Resmî olarak ekilmiştim. Beşte dört fena sayılmazdı

---

* (Jap.) Güle güle. *–çn*

bence. Ayrıca, Birdie Görevi için uğramam gereken son durağım hakkında biraz stresliydim.

Parkın içinde yaklaşık bir düzine blok mesafesi boyunca yürüyüp bilet gişesine geldim.

"Bir bilet alabilir miyim lütfen?"

Camın arkasındaki genç çocuk başını olumsuzca salladı. "Kapalıyız. Son tur saat beşteydi. Sadece kalan işleri hallediyorum."

Atlıkarıncaya baktım. "Peki...içeri girip atlara baksam?"

Çocuk bu isteğimden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Omuz silkerek, "Fark etmez. Ama çitten atlamanız gerekecek. Güvenlik çoktan kilitledi," dedi.

Dönüp atlıkarıncaya bir kez daha baktım. Etrafında doksan santimlik çitler vardı. Böyle bir şey yapmayalı uzun zaman olmuştu. Ama neden yapamayayım ki? "Peki," dedim.

Bir şekilde kotumu yırtmadan çiti aşmayı başardım. Tek boynuzlu bir attan ziyade siyah tüyleri ve sarı yelesi olan bir at bulabilmek için rengârenk atlıkarıncanın etrafında dolanmaya başladım. Aniden durduğumda atlıkarıncanın çevresini neredeyse yarısına kadar dolanmıştım.

Aman Tanrım.

İşte oradaydı.

Mükemmeldi! Ellerimi çırptım. Sadece siyah tüyleri ve sarı yelesi olan bir at değildi, aynı zamanda toynaklarının dördü de dörtnala gidiyormuş gibi havaya kalkmıştı. Rüzgâr gibi esiyordu.

Çitten ikinci kez atladım ve bilet gişesine geri koştum. Çocuk kapıyı kilitliyordu.

"Bir bilet alabilir miyim lütfen?"

Çocuk kaşlarını çatarak, "Size söyledim ya. Kapattık," diye yanıtladı.

"Şimdi binmek istemiyorum. Sadece bir bilet almak istiyorum. Aslında iki."

"Kasayı çoktan kapattım."

Tek boynuzlu atını bulduğum için o kadar heyecanlıydım ki sınırlarımı zorluyordum. "İki bilet için sana elli dolar veririm."

Çocuk cama yapıştırılmış fiyat listesini işaret etti. "Bir bilet sadece üç dolar yirmi beş cent, biliyorsunuz değil mi?"

"Biliyorum. Ama biletlere sahiden ihtiyacım var. Belirli bir süreleri var mı?"

Çocuk kafasını iki yana sallayarak, "Süresizler," dedi.

Çantamı açıp elli dolarlık bir banknot çıkardım. Nakit çalışmak New York'ta bir sokak anlaşması yapmaya yarardı. Ya da banknotu cüzdanınızdan çıkarırken çalıp kaçarlardı. Ama bu sadece bir kez başıma gelmişti. Elli dolarlık banknotu iki parmağımın arasında tuttum.

"Elli dolar. Eminim ki kasayı açman birkaç dakikadan fazla sürmez. Üstü senin."

Çocuk parayı elimden kaparak, "Hemen dönerim," dedi.

Piyangoyu kazanmış gibi hissediyordum, iki atlıkarınca bileti için fazladan 43 dolar elli cent ödemiştim.

Evet, kendimi kaybetmiştim.

Üç ilçede yedi saat dolaşıp dört kötü randevu geçirip biri tarafından ekildikten sonra parktan cüzdanımda güvende olan biletlerle ayrılırken sersemlemiş gibiydim. Savaş kazanmış gibi hissediyordum. Ama aslında sadece yarım kazanılmış bir savaştı. Çünkü küçük Birdie'yi Central Park'a nasıl getirecektim?

Gerisini kaderin ellerine bırakmaya karar vermiştim. Biliyorum, biliyorum... siyah atı arayıp parkta biletçiye rüşvet verdikten sonra, bu küçük kıza yazmak hâlâ yanlış geliyordu. Ben de iki atlıkarınca biletini bir kutuya koyup şekerkamışı şeritli Noel kâğıdına sararak ona postaladım. Gidecekse giderdi. Gerçi gitse bile, görmesini istediğim şeyi anlayacağının garantisi yoktu. Neredeyse mektupsuz iki hafta geçince, yaz ayında Noel Baba'yı oynadığım günlerin sona ermiş olabileceğini düşünmüştüm.

Ta ki... Devin'i koridorda yürürken gördüğüm âna kadar. Neredeyse benim kadar o da Noel Baba-Birdie efsanesiyle ilgileniyordu. Her gün bana mektuplarımı getiriyor, posta odasından çıkmadan önce bir mektup var mı diye kontrol ediyordu. Daha odaya adım atmadan üzgün yüzünden hiçbir şeyin gelmediğini anlıyordum. Ama bugün... kelimenin tam anlamıyla otuz iki dişiyle sırıtarak ofisime koşarak girdi.

"Geldi!" Zarfı kaldırıp ileri geri salladı. "Geldi!"

İkimizin derdi neydi böyle?

Emin değildim. Ama o kahrolası mektubu okuyana dek bu sorunun cevabı beklemek zorundaydı. Zarfı yırtarak açtım, Devin de omzumun üzerinden mektubu okumak için masamın etrafından dolaşıp yanıma geldi.

Sevgili Noel Baba,

Central Park'ı çok seviyorum! Orada bir atlıkarınca olduğunu bilmiyordum! Babama geçen hafta sonu beni götürüp götüremeyeceğini sormuştum ama su baskını yüzünden gidemedik. Restoranındaki mutfağının eski püskü borularından birine bir şey oldu ve Magdalene gelmek zorunda kaldı. Magdalene benim bakıcım. Bana babamın yerine kendisinin götürebileceğini söyledi ama ben babamla gitmek istedim. Geçen hafta, gelecek yılki öğretmenim sınıfımdaki çocuklara bir hoş geldin mektubu yolladı, ben de biletlerin o mektupla geldiğini söyledim. Neyse, her cumartesi sabahı saat dokuzda dans dersine gidiyorum. Babam dersten hemen sonra gidebileceğimizi söyledi. Bu yüzden bu hafta sonu gidebileceğim! Bize bilet gönderdiğin için teşekkür ederim.

Ayrıca sana bir şey söylemek istiyorum. Suzie Redmond'ı hatırlıyor musun? Hani gine domuzu hediye ettiğin kız? İlk mektubumda sana onun ne kadar kötü olduğunu anlatmıştım. Şey, onun saçını kesen bendim. Sınıfta önümde oturuyor... bende de makas vardı. Ama sadece arkadan bir kısmını kestim. Çok fazla değildi. Yere düşen kırmızı tutamlar olmasaydı belki de hiç fark etmezdi. Zaten hak etmişti. Salı günü babamın bana aldığı güzel, pembe Crocs'larımı giymiştim. Suzie, ben onlara doğru yürürken arkadaşlarıyla birlikte büyük bir dairenin içinde duruyordu. "Bunlar Crocs mu? Annenin evden böyle çıkmana izin verdiğine inanamıyorum. Ah, bir saniye. Senin annen yoktu değil mi?" dedi.

Sana neden Suzie'den bahsettiğimi merak ediyor olabilirsin. Şimdi, babam her pazar sabahı verilen din derslerine katılmamı istiyor. Geçen hafta itiraflardan konuştuk. Kiliseye gidersin ve rahibe yaptığın yanlışları anlatırsın. Rahip sana birkaç dua okumanı söyler ve her şey yeniden normale döner. İşlerin senin için de böyle ilerlediğini umuyordum. Çünkü ne yaptığımı öğrenip babama özel bir arkadaş getirmekten vazgeçmeni istemiyorum.

Teşekkürler!

Seni çok seviyorum!

Birdie

Not: Suzie'nin saçını saklıyorum. Mücevher kutumda.

Devin kahkahalara boğulmadan üç saniye önce kendimi tutamayıp gülmeye başlamıştım.

"Aman Tanrım. Bu çocuğu çok seviyorum," dedim.

Devin gülerek, "Noel Baba'nın Katolik Kilisesi gibi çalıştığını düşünüyor. Git birini öldür, Aziz Pete yine de sana cennetin kapılarını açsın. Bir kızın saçını kes, yine de Noel Baba'dan hediye al," dedi.

Gözlerimden gelen yaşları silmek zorunda kaldım. "Belki de ona yazıp üç kere 'Jingle Bells', iki kere de 'Silent Nights' söylemesini istemeliyim."

İkimiz de katıla katıla güldük. Sonra Devin içini çekerek, "Tanrım, bu Suzie sahiden belaymış. Birdie'ye böyle bir şey söylemek... Eminim annesi de tam bir sürtüktür," dedi.

"Değil mi? Küçük şeytan. Keşke gerçekten Noel Baba olsaydım. Çorabını kömürle doldurur, ona hiçbir hediye vermezdim."

"Ya Birdie'nin zavallı babası? Adamın nefes alacak anı olmamış. Karısının ölümü, zevksiz çorap seçimleri, patlayan borular." Devin'in gözleri kocaman açıldı, bir parmağını havaya kaldırdı. Önümde böyle dururken resimdeki tek eksik kafasının üzerinde yanan bir ampuldü. "Bir fikrim var!"

Kıkırdayarak, "Deme ya..." diye karşılık verdim.

"Bu cumartesi Central Park'a gidip Birdie ve babasının bineceği atlıkarıncayı gizliden izleyelim. Böylelikle Birdie'nin siyah atı fark ettiğindeki ifadesini kendi gözlerinle görürsün, ben de babayı görebilirim. Biliyorum, seksi biri çıkacak."

"Bunu yapamayız!"

"Nedenmiş o?"

"Çünkü... bu... Bilemiyorum. Tuhaf."

Devin masama yaslandı. "Hmmmm. Birkaç kez buluştuğun Blake denen herifi takip ederken seninle gelmemi isteyen sen değil miydin? Hani annesi olduğunu söylediği Lilly adında bir kadının devamlı mesajlar attığı adam."

"O kadın annesi değildi! Adam evli çıktı!"

"Tam üstüne bastın. Bazen tuhaf olmak şarttır."

Kafamı iki yana salladım. "Bilemiyorum. Bir çocuğu takip etmek hiç hoş gelmiyor."

"O zaman Birdie'yi değil de benimle onun seksi babasını takip ettiğini düşün."

"Bunu sırf babası hakkında yanıldığını göstermek için yapmak istiyorum." Aklımda babamın, annemi kaybettiği zamanlarını andıran bir adamın resmi canlanıyordu. Ama nedense Devin, adamın bir model gibi gözüktüğünü düşünüyordu.

Eklemlerini masama vurdu. "Yanıldığımı kanıtla. Saat dokuzda hazır olacağım, böylece dokuz buçuk gibi parkta olabiliriz. Bir dans dersi ne kadar sürebilir ki? Kırk beş dakika mı? En fazla bir saat mi?"

"Bilmiyorum..."

Devin tam kapıdan çıkmak üzereyken durdu. "Yarın sabah görüşürüz. Kapıyı açmazsan kendi başıma giderim."

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum."

Devin ve ben Columbus Meydanı'na gitmek için metroya binip atlıkarıncaya gitmeden önce bir Starbucks'ta mola vermiştik. Suç ortağım siyah gözlükleri ve beresi ile tepeden tırnağa siyah giyinmişti... hem de *temmuz* ayında. Neyse ki New York'taydık, yoksa çatlak biri gibi görünebilirdi. Bense sadece kot ve Aerosmith* tişörtü giymiştim. Çünkü... eh... Steven Tyler ve o *dudaklar*. Yetmişine merdiven dayamış olması umurumda bile değildi. Yine de o dudaklara yumulurdum.

Atlıkarıncanın tam sağına konmuş bir banka oturduk. Atlıkarıncanın hemen önünde olanlardan değildi ama her giren çıkanı görebiliyorduk. Pozisyonumuzu alır almaz, yapmak üzere olduğumuz şey konusunda *epey kötü* hissetmeye başlamıştım. Küçük Birdie'nin özeline girecektik.

"Belki de bunu yapmamalıyız."

---

* Aerosmith, 1970 yılında ABD'de kurulmuş bir rock müzik grubu. –*çn*

Devin elini omzuma koyup yerimden kalkarım diye bastırdı. "Bunu yapacağız. Kaçmayı aklından bile geçirme."

Omuzlarım çökmüş bir şekilde oturmaya devam ettim. "Peki."

Bir saatin çoğunu kahve içerek, iş hakkında dedikodu yaparak ve küçük kız ile babasını görebilmek umuduyla etrafa bakarak geçirdik. Telefonumun ekranındaki saati fark ettiğimde, "On biri geçiyor. Sanırım gelmeyecekler," dedim.

Devin, "On bir buçuğa kadar bekleyelim," diye karşılık verdi.

Gözlerimi devirdim. Aman boş ver, buraya kadar gelmiştik bir kere. Sonuna kadar gitmeliydim. Yoksa Devin başıma kakıp dururdu. Saat on bir buçuğa geldiğinde ayağa kalktım. "Hadi gidelim Lacey."

"Kim?"

"*Cagney & Lacey*. Annemin ben küçükken izlediği bir televizyon programıydı. İki kadın dedektif hakkındaydı."

"Pekâlâ, hangisi daha seksiydi? Belki Lacey olmak istemiyorumdur."

Güldüm. "Hangisini olmak istiyorsan olabilirsin."

Elimdeki kahve bardağını oturduğumuz bankın yanındaki çöp kutusuna atmak için döndüm, tam oradan ayrılmak için hazırlanıyorken parkın girişinde beliren bir kız çocuğunu ve yanındaki adamı fark ettim. Oldukça uzaktalardı ama küçük kızın Birdie olabileceğini düşündüm. "Aman Tanrım. Otur! Otur! Sanırım bunlar onlar!"

Kıçlarımızı tekrar oturduğumuz banka yapıştırdık. Devin öne doğru eğilip gözlerini kıstı. "Emin misin?"

Kolundan tutup onu yerine oturttum. "Kendini belli ediyorsun."

Küçük kız ve adam yaklaşırken onları izledik, rahat görünme konusunda tamamen başarısız olmuştuk. Adam uzun boylu ve geniş omuzluydu, üzerinde kot pantolon ve tişört vardı. Küçük kızın elini tutuyordu. Kızın üzerinde de... mayo ve tütü vardı. Kesinlikle Birdie'ydi!

"Aman Tanrım. Onlar!"

Baba ve kızı atlıkarıncaya doğru yaklaşırken ikimiz de tek kelime etmedik. Sonunda yüzlerini görebilecek kadar yaklaştıklarında nefesim kesildi. "Aman Tanrım. Adam..."

Devin elimi tuttu. "Adam benim. Ondan çocuk yapmak istiyorum."

Gözlerime inanamıyordum. Babamın yirmi yıl önceki hâlinin modern bir versiyonunu beklerken karşımda duran adam tam tersiydi. Bilginiz olsun diye söylüyorum, babam harika biridir ve öyle kılıksız da görünmez. Ama bu adam... nefes... kesiciydi. Muhteşemdi. *Vay be*. Sadece... Vay be.

Sebastian Maxwell koyu renk saçlara, uğrunda ölünesi kemikli bir yüze ve dolgun, güzel dudaklara sahipti. Devin'la adamın manken olduğunu düşündüğü için dalga geçmiştim ama bu adam gerçekten bir manken olabilirdi. Hafif uzun, dağınık saçları vardı. Elini içinden geçirdiğinde hem deli gibi sevişmiş hem de az önce bir fotoğraf çekiminden çıkmış gibi görünen türdendi. Evet, adam böyle biriydi. Kelimelerim kifayetsiz kalmıştı.

Babasını dikizlemekle o kadar meşguldüm ki neredeyse buraya geliş amacımı unutuyordum. Birdie'nin siyah atı gördüğünde vereceği tepkiyi görmek için buradaydım. Neredeyse tüm irademi kullandım ama bir şekilde dikkatimi tatlı küçük kıza odaklamayı başardım. Baba kız biletçiye biletlerini verdi, atlıkarıncaya doğru yürümelerini izledim. Birdie beyaz bir atı gösterip gülümsediğinde yolun çeyreğini yürümüşlerdi. Babası onu kucağına aldı, atlıkarıncaya tırmanıp atın üstündeki eyere oturttu.

Siktir. Siyah atın yanından bile geçmemişti.

Hayal kırıklığına uğramıştım.

Birdie'nin babası kızını bindirmek için eğildiğinde moralim yükseldi... ya da başka bir şeyim.

Ne kıç ama. O sıkı kalçaları saran kot kumaşım azıcık kıskanmıştım.

Sebastian kızının yanındaki ata atlayıp hareket etmesini beklerken ikisi birden gülmeye başladı. Birdie babasının atından

düşüyormuş gibi yapmasına kıkırdıyor ve kendi atının plastik yelesini okşuyordu.

Atlıkarınca dönmeye başlayınca Devin ve ben yerimize oturduk. Dürüst olmak gerekirse, birkaç dakika boyunca arkadaşımın benim yanımda oturduğunu bile unutmuştum.

"Sanırım âşık oldum," diyen Devin elini kalbine koydu.

"O zaman bunu parmağına devasa büyüklükteki taşı geçiren adama da söylemelisin."

Ağzı kulaklarındaydı. "Söyle. Devin Marie Abandandalo haklıydı."

Gözlerimi devirerek, "Tatlı sayılır," dedim.

Devin kahkahalara boğuldu. "*Amma* saçmaladın. Şu anda o plastik at yerine sana binmesini tercih ederdin."

Eh, biri bunu yapmayalı uzun süre olmuştu. "Kapa çeneni."

Arkadaşım sırıttı. "Sadie ve Sebastian bir ağaçta oturuyorlar. Ö-P-Ü-Ş-Ü-Y-O-R-L-A-R. Kulağa harika geliyor, değil mi? Sadie ve Sebastian. Uyumlular. Hatta bir dizi olabilirmiş gibi. Kulağa aptal *Corey ve Lacey*'den daha iyi geliyor."

"Cagney," diye düzelttim.

Devin omuz silkti. "Her neyse."

İçimi çekerek, "Birdie sarı yeleli siyah atı görmedi," dedim.

"Eh. Sen de telafi etmek için oyuncak bir at ve canlı bir hamster gönderirsin. Hadi seksi baba hakkında konuşmaya geri dönelim."

Atlıkarınca turu yaklaşık beş dakika sürmüş ve yavaşladığında siyah at tam önümde durmuştu. Devin'in koluna dokunarak, "İşte burada!" dedim.

"Belki de giderken fark eder," diye karşılık verdi Devin.

Birdie ve babası görünürde yoktu, demek ki atlıkarıncanın diğer tarafından inmişlerdi. Çıkış kapısının sağına doğru iki tane at bulunuyordu. Sağ taraftan gelirlerse siyah olanı göremezdi. İnsanların atlıkarıncadan inip yürümelerini izledim. Ne yazık ki Birdie ve Sebastian'ı tekrar gördüğümde sağ taraftan yürüyorlardı. Atlıkarıncaya binen insanların olduğu gruptan dışarı son

çıkanlar onlardı ve görünüşe bakılırsa Noel Baba ve Tanrı rolünü oynama girişimim başarısızlıkla sonuçlanıyordu.

Ta ki... Birdie tam çıkışa yönelirken ona doğru bir kelebek uçana dek. Birdie gülümsedi ve onu yakalamak için babasının kolunun altından sıyrıldı. Sebastian, kızı koşarken arkasından seslendi ama o epey uzaklaşmıştı. Daha derinden, daha sert bir ses tonuyla ikinci kez seslendiğinde Birdie donakaldı... tam da siyah atın önünde.

Resmen nefesimi tutmuştum.

Yemin ederim, bundan sonra yaşanan her şey ağır çekimde meydana geldi.

Birdie uzaklaşacakmış gibi arkasını döndü. Ama dönerken siyah atı görmüş olmalıydı. Başını geriye çevirdi ve gözleri kocaman açıldı. İki eliyle şaşkınlıktan açılmış olan ağzını kapattı. Uzun süre orada donmuş hâlde kalakaldı. En azından uzun bir süre gibi hissettirmişti. Ta ki babası gelip elini tutana kadar.

Babasına duyamadığım bir şey söyledi ve sonra yürüyüp uzaklaştılar. Birdie üç adım attıktan sonra babasının elinden kurtulup plastik ata doğru koşarak rüzgâr gibi koşan o atın yelesinden öptü.

O kelebeğin Birdie'yi doğruca ata yönlendirmesini izlemek gerçekten büyülü bir andı. Sanki evren bana her şeyi kontrol edebileceğimi düşündüğüm bir anda, yoluma başka bir şeyin çıkabileceğini kanıtlamak için araya girmiş gibiydi.

Belki yukarıda bir yerde Amanda Maxwell bana bakıyor ve başını iki yana sallıyordu. Belki de *aslında* kimin patron olduğunu bana göstermek için müdahale etme zamanının geldiğini düşünmüştü.

Bir yanım Birdie'nin cevap yazmamasını umuyordu, çünkü Tanrı'yı oynuyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım. Onu asla hayal kırıklığına uğratmak istemesem de, yanlış yönlendirmeye devam etmek istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu meseleyi kapatmak için mükemmel bir zamanlamaydı, hem de çok mutlu bir sonla.

Pazar günü Birdie'yi parkta gördükten sonra, babamı ziyaret etmek için Suffern'a giden trene bindim. Babamı ziyaret etmenin tam vakti gibi gelmişti. Bir şeye takılıp kaldığımı hissettiğimde bana yol göstermekte her zaman yardımcı oluyordu. Fazla ileri gidip gitmediğim konusunda bana fikrini söyleyebilirdi. Şey, fazla ileri gittiğimi *biliyordum* ama yine de onun fikrini almak istemiştim. Açıkçası, geçen onca yıl boyunca bekâr bir baba ol-

manın gerçekte nasıl bir şey olduğu konusunda fikrini almak da istiyordum. Küçükken ona sormaya asla cesaret edemeyeceğim bazı şeyler vardı. Ama artık büyümüştüm ve sandığımdan daha fazla randevuya çıkıp çıkmadığını merak ediyordum. Son yıllarda birkaç kız arkadaşı olduğunu biliyordum ama ben küçükken bilmediğim kadınlar olmuş muydu?

Sanırım merakım dün Sebastian'ı görmemden dolayı kabarmıştı. Kadınlar kendilerini kucağına atıyor olmalıydı. Yine de Birdie'nin mektuplarından anladığım kadarıyla hayatlarının düzenini bozmamak için ihtiyatlı olmaya çalışıyordu.

Babam büyüdüğüm evde yaşıyordu. Evin dış boyası dökülmeye başlasa da rengi hâlâ kahverengiydi. Evin saksıların asılı olduğu büyük bir ön verandası vardı. Evimiz kasabadaki en büyük ev olmasa da oldukça büyük miktarda bir araziye sahiptik. Babamın muhteşem bir bahçesi vardı. Domatesleri komşularına dağıtma zamanı gelmişti, o kadar çok domates vardı ki onlarla ne yapacağını bilemiyordu.

Babam bindiğim trene göre varış saatimi hep doğru hesaplardı. Her zamanki gibi kapıda beni bekliyordu.

Bana kocaman sarıldı. "Sadie'm nasılmış bakalım?"

Kapının üstünde sarkan bir şeye bakarak, "Gerçekten iyiyim. Bakıyorum yeni bir alet yapmışsın?" dedim.

Babam hava durumunu tahmin edebilecek aletler yapmayı severdi. Günümüzde ve çağımızda bunu yapan çok fazla teknoloji olmasına rağmen, Doppler radarından daha iyi olmasa da en az onun kadar iyi olduğuna yemin ettiği sıfırdan aletler yapmayı tercih ediyordu. Onlara sevimli isimler vermeyi de ihmal etmezdi.

"Buna ne isim verdin?" diye sordum.

"Nemlik."

"Anlamı ne?"

"'Nem', oradaki kâğıt şeridinin hava nemli olduğunda genişlemesinden geliyor. Ne kadar genişlerse fırtına çıkma ihtimali o kadar fazla. 'Lik' ise 'Nem'le birleşince kulağa hoş geliyordu."

"Çok komiksin," diyerek gülümsedim.

İşin ilginç yanı, hava durumu aletleri hobisi annem öldükten çok kısa bir süre sonra ortaya çıkmıştı. Belki de zihnini meşgul ederek ona acı veren şeylere saplanıp kalmasını engelliyordu.

"Taze kahve demledim," dedi babam onun peşinden içeri girdiğimde.

"Ooooo, taze bir demlik kahve mi?" diye alay ettim. "Bu onuru neye borçluyum? Özel biri olmalıyım."

Babamla ne zaman taze bir demlik kahve demlese şakalaşırdım çünkü normalde sabahları kendisi için sadece büyük bir demlik demler ve gün boyunca aynı demlikten içerdi. Sadece mikrodalgada ısıtırdı. Ama benim kahvemi taze sevdiğimi biliyordu, bu yüzden ne zaman gelsem yeni bir demlik yapmadan önce eskisini içip dökerdi. Bütün gün taze kahve içebilsin diye bir keresinde ona Keurig'lerden almaya çalışmıştım ama kahvesinin biraz yanmış ve bayat olmasına aldırmadığını, plastik atıkların çevreye verdiği zarara katkıda bulunmamayı tercih ettiğini söylemişti.

Tezgâhın üzerinde kırmızı, yeşil ve turuncunun çeşitli tonlarına sahip domateslerin olduğu devasa bir kâse ile kâğıt havlu üzerinde dizili salatalık ve biberler vardı.

"Dur tahmin edeyim, öğle yemeği için salatalık ve domates salatası mı?"

Babam, "Peynir ve zeytin ile," diyerek göz kırptı. "Bir de fırından sıcak pide."

Midem guruldadı. "Hım. Kulağa çok hoş geliyor."

Ev rahatlığı gibisi yoktu. Bu ev, her ne kadar bana acı hatıraları anımsatsa da çok güzel hatıralarıma da ev sahipliği yapmıştı. Babamla bir pazar günü tembel tembel öğle yemeği yemek ise kesinlikle güzel hatıralar kısmına aitti.

Babam tam karşıma oturdu. "Peki, eve neden erken geldin? Gelecek hafta sonuna kadar gelmeyeceğini düşünüyordum," diye sordu bir fincan kahve doldurup bana uzatırken.

"Aslına bakarsan, işte seni düşünmeme sebep olan bir sorun yaşadım."

"Umarım çıktığın o aptal adamlardan biri değildir."

"Hayır," diyerek güldüm. "Gerçi *o* durum pek de gelişmedi." İçimi çektim. "Bu, *Tatil Dilekleri* yazı dizisinden geldi. Hani normalde Noel zamanı sorumlu olduğum iş."

"Evet, biliyorum."

"Şey, yaz olmasına rağmen küçük bir kız mektup gönderdi ve ilginç olaylar zincirinin başlamasına neden oldu."

İki fincan kahve içtikten sonra, babama Birdie'nin hikâyesi ve mektuplarını anlatmaya koyuldum. Beni dikkatle dinledi ve tahmin ettiğim gibi yaşananları oldukça sevimli buldu.

Kendine biraz daha kahve koyarken başını salladı. "Ne kadar da sevimli bir isim. Hava durumu aletlerimden birine verebileceğim bir ismi var."

"Evet... Birdie ismindeki bir kız ne kadar sevimli olabilirse o kadar sevimli." Başımı salladım. "Yine de kafam çok karışık."

"Sana yeniden yazarsa hediyelere devam edip etmemeyi mi düşünüyorsun?

"Ne yapacağımı kesinlikle bilmiyorum. Diğer bir şey ise, tüm bu olaylar bana kendi çocukluğumla ilgili çok şey düşündürdü. Birdie'yle benim durumum çok benzer olduğu için."

"Annesini senin gibi genç yaşta kaybetmesi sahiden garip."

"Evet." İç çektim ve içimde verdiğim birkaç saniyelik savaş sonrasında çok merak ettiğim o konuyu açmaya karar verdim. "Mektuplarından birinde gecenin bir yarısı kalktığından ve babasını dizüstü bilgisayarında bir kadınla sohbet ederken yakaladığından bahsetmişti. Bunun onu korkuttuğunu ve yatağa geri koştuğunu yazmıştı. Ben de küçükken senin birileri ile çıkıp çıkmadığını merak ettim. O zamanlar hiçbir kadınla birlikte olmadığını düşünüyordum çünkü bunu benim yanımda hiç yapmadın. Sanırım biraz saftım."

Babam bardağına bakıp başını salladı. "Kimseyi anneni sevdiğim gibi sevmeyeceğim. Bunu biliyorsun. Ne kadar çok kadınla çıkarsan çıkayım bu gerçeği değiştiremezdi." Başını kaldırıp tekrar yüzüme baktı. "Ama yalnızlık eninde sonunda insanı zor-

lar. Sana arkadaşlarla poker oynayacağımı ya da Al Amca'nın yanına gittiğimi söylediğim zamanlar bir kadınla buluşmaya gidiyordum."

Başım sallarken bir an için bu açıklamayı sindirmeye çalıştım. "O zamanlar kaç yaşındaydım?"

"Muhtemelen annen öldükten yaklaşık dört yıl sonraydı, yani on yaşlarındayken. İlk birkaç yıl, başka bir kadına bakmayı düşünmemiştim bile. Ama o üç yılı devirdiğimde olay tamamen bir erkeğin ihtiyaçlarına dönüyor. Anneni unutmak istemekle hiçbir ilgisi yoktu. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Babamın seks yaptığını hayal etmek zordu ama ne yazık ki tam olarak ne demek istediğini anlayabiliyordum. "Tabii ki. Bunu şimdi anlıyorum. O zamanlar bana sıradan seksi açıklayamazdın. Seni bir kadınla görseydim, annemin yerine birini getirdiğini düşünürdüm. Bu beni üzerdi."

"Eh, ben de öyle düşünüyordum. Bu yüzden... işleri daha da karmaşıklaştırmak istemedim. Ama dürüst olmak gerekirse, özel birini bulmuş olsaydım eninde sonunda onu eve getirirdim, çünkü hayatında bir kadın figürünün olması senin için iyi olabilirdi."

Yaş aldıkça buna daha çok ihtiyaç duyduğum gerçeğini düşünerek gözlerimi kaçırdım. "Ergenliğimin başlarındayken, birini bulabilmeni gerçekten dilediğim zamanlar oldu. Sadece senin için değil, benim için de."

"Olmadı işte. Ama yeterince uzun bir süre olmasa da hayatımın aşkıyla yaşadım. Şimdiyse... senden başka kimseye ihtiyacım yok." Gülümsedi ve parmak boğumlarıyla masaya birkaç kez vurdu. "Kanseri de yendim. Daha ne isteyebilirim ki?"

Ergenlik dönemimdeyken babama kolon kanseri teşhisi konmuştu. Teşhisinin hayatımın sonu olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum. Çünkü annemden sonra babamı da kaybetseydim nasıl hayata tutunabilirdim bilmiyordum. Babam benim her şeyimdi. Tanrı'ya şükür, bir mucize eseri tedaviler işe yaramıştı ve babam sağlıklı bir şekilde hâlâ aramızdaydı.

Babam ayağa kalktı ve neredeyse boş olan sürahiye doğru yürüyüp kaldırdı. "Bir bardak daha ister misin?"

"Hayır. Senin aksine, bir demlik kahveyi yan etkisi olmadan içemem. Damarına bir iğne batırsalar çıkacak tek şeyin Maxwell Evi kahvesi olacağından eminim."

Maxwell Evi.

Maxwell.

Şimdi kafama dank etmişti.

Kutu bunca zamandır tezgâhın üzerinde duruyordu, ama Birdie'nin soyadı ile babamın her zaman kullandığı kahve markası arasındaki bağlantıyı şimdi kurmuştum.

Maxwell Evi.

Gerçek *Maxwell evinin* nasıl göründüğünü merak ettim. Sonra elbette aklım bir anda Sebastian Maxwell'e kaydı, muhteşem yüzüne ve saçlarına. Parkta kızma olan bakışlarına. Birdie babasının restoranı olduğunu söylemişti, nasıl bir yer olduğunu merak ediyordum.

Babam, "Hâlâ burada mısın?" diye sorarak beni hayal âleminden çekip çıkardı.

"Evet. Sadece düşünüyordum."

"Birdie hakkında mı?"

"Dolaylı olarak, evet." Kahvemin son yudumunu da içip derin bir nefes aldım. "Her neyse, umarım cevap yazmaz. Her ne kadar bu küçük dilekleri gerçekleştirmeyi sevsem de bunu sonsuza kadar yapamam, Tanrı'yı oynayamam."

Babam gülümsedi. "Tanrı'dan bahsetmişken, şu sıralar sağlık dışında pek bir şey için dua etmiyorum, ama aynı zamanda dua ettiğim diğer bir başka konu ise işinin bir parçası olarak randevuya çıktığın bu eziklerden birinin aslında seni şaşırtması ve düzgün bir adam olması. Bir gün göçüp gittiğimde gözüm arkada kalmasın istiyorum."

"Kendime bakabilirim. Bir erkeğe ihtiyacım yok."

"Bu maddiyat ile ilgili değil. Güçlü ve bağımsız bir kadın olduğunu biliyorum tatlım ama gerçek şu ki, herkesin birine ihti-

yacı vardır. Annen öldükten sonra ayakta kalmamın tek sebebi yanımda senin olmandı."

"Şey, babamın yakın zamanda bir yere gitmeyeceğini bildiğim iyi oldu," diyerek göz kırptım.

Babama yaptığım ziyaret birkaç saat sürmüştü. Midemi benim için hazırladığı nefis yemekler ile doldurduktan sonra beni tren istasyonuna götürmesi için bir araba çağırdım. Öğle yemeğinde babamla bir şişe şarabı içtiğimiz için beni istasyona bırakmasını istemedim.

Babam benimle Uber'imi beklemek için dışarı çıktığında başını kaldırıp hava aletine baktı.

Çenesini kaşıyarak, "Hımm," diye mırıldandı.

"Ne oldu?"

"Nemlik yağmur yağacağını söylüyor."

Sahiden de babamın tahmin ettiği gibi, o öğleden sonra eve dönerken fırtına trenin camlarını dövmeye başlamıştı. Bir süre sonra ikindi güneşinin güzel yüzü bir kez daha uzaktaki New York City'nin ufuk çizgisinde kendini göstererek beni umutla doldurmuş ve korktuğum gibi Sebastian Maxwell'i düşündürmüştü.

6

Sadie

Şöyle yazdım.

Sebastian Maxwell restoranı.

Kelimeleri ânında silerken tuşlar tıkırdadı.

Hayır, o konuya hiç giremem.

Birkaç saniye Google'a boş boş baktıktan sonra tekrar yazdım.

Sebastian Maxwell restoranı New York.

Bu sefer yazdığımı silmek yerine "Enter"a bastım.

Aramada sonuçlarında bir web sitesinin *Hakkımızda* bölümü çıktı.

Bianco's Ristorante.

Okumaya başladım.

Bianco's Ristorante, 2012 yılında New Yorklu girişimci Sebastian Maxwell ve eşi master chef Amanda tarafından kuruldu. Maxwell'ler Sebastian'ın 1960 yılında Kuzey İtalya'dan göç eden babaannesi Rosa Bianco'dan epey esinlenmiştir. Yıllar boyunca Sebastian, *nonnanın** tüm tariflerini saklamış ve bugün, baş aşçı Renzo Vittadini ile birlikte Avrupa tariflerini modern bir tarzla yorumlayıp üç eyaletteki en çarpıcı menüyü ortaya koymuştur. Bianco'nun birinci sınıf mutfağı, loş ışıklı rustik ambiyansı ile birleştiğinde gecenizi sıradan bir akşam yemeğinden bir lezzet deneyimine dönüştürür.

* (İta.) Büyükanne. -çn

Samimi akşam yemeklerinden özel etkinliklere kadar, rezervasyon yaptırmak için bizimle iletişime geçin.

Menü sekmesine tıkladım.

Her başlangıç yemeğine birinin adı verilmişti. Renzo'nun Ricotta Turtası, Nonna Rosa'nın Tavuk Parmesanı, Birdie'nin Bolonez Makarnası, Mandy'nin Manicotti Makarnası.

Mandy.

Amanda.

Sebastian'ın Saltimbocca'sı.

Geniş bir şarap listesi vardı.

"Ne yapıyorsun?"

Arkamdan gelen Devin'in sesiyle yerimden sıçradım. "Beni korkuttun."

"Neden bir başka ekrana geçtin?"

"Bir sebebi yok. Biliyorsun... Tembellik yapmamam gerekiyor."

Sırıtarak, "Bianco's da neyin nesi?" diye sordu.

Harika. Sekmenin üstündeki ismi okumuştu.

Uzun bir nefes verdikten sonra kayıtsız görünmek için elimden geleni yaptım. "Birdie'nin babasının restoranı."

"Güzel!" diyerek güldü, zayıflığımdan fazlasıyla keyif alıyordu. "Gizlice takip etmekten keyif aldığımı biliyorsun, özellikle de o harika görünümlü adamı."

"Bu yaptığımı tamamen desteklediğini biliyorum. Ama kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Fakat bir parçan buna engel olamıyor, değil mi?"

Omuz silktim. "İlgi çekici biri."

Gözleri karnavalın kasabaya geldiğini öğrenen haşarı bir çocuk gibi heyecanla parlıyordu. "Peki, ne zaman gidiyoruz? Aniden canım büyük bir kâse *al dente** makarna çekti."

"Olmaz. Sınırı burada çiziyorum. Çevrimiçi takip başka bir

* Az pişirilmiş makarna türü. -ç.n

şey. Bir nevi eğlence. Hatta masum bile sayılır. Ama fiziki takip? Hayır." Başımı iki yana sallayarak, "Hayır, hayır, hayır," dedim.

"Burası halka açık bir restoran. Gizlice takip sayılmaz ki."

Masamdaki bazı kâğıtları toparlarken, "Devin, konuyu kapat," diye karşı çıktım.

"Öyleyse bunu kendi başıma yaparsam sorun olur mu? Armando ve ben denemek için yeni bir yer arıyorduk."

"Nişanlına, oraya asıl gidiş amacının restoranın seksi sahibini görmek olduğunu söyleyecek misin?"

Elini umursamazca salladı. "Bilmesine gerek yok. Yemeği sever. Delirecek." Devin bilgisayarıma doğru eğildi. "İnternetten rezervasyon yapabilir misin?"

"Bilmiyorum. Gitmeye niyetim olmadığı için kontrol etmedim."

"Bir bakayım," diyerek faremi elimden kaptı ve siteyi incelemeden önce ekranı büyüttü. "Ah," deyip sırıttı.

"Ne yapıyorsun Devin?"

Tüm bilgilerini yazmaya başlamıştı. "Tek uygun gün cumartesi akşamüstü beşte. O tarihten önceki tüm günler dolu. Neyse ki yaşlı insanlar gibi erken saatlerde yemek yemeyi severim."

Başımı sallayarak, "Sen delisin," dedim.

Göz kırptı. "Onu görürsem sana haber veririm."

İki hafta geçmişti, yaz yakında sona ermek üzereydi ve Birdie'den başka mektup gelmemişti. Devin ve Armando, Bianco's'ta muhteşem ve çok pahalı bir akşam yemeği yemişti, gerçi Sebastian Maxwell'den hiçbir iz yoktu. *Onu takip etmeye çalıştığı için hak ettiğini bulmuştu.*

Aradan uzun zaman geçtiği için artık Birdie'den bir daha haber almayacağıma ikna olmuştum.

Sonra bir öğleden sonra, şaşkınlıkla posta yığınımın arasında küçük arkadaşımdan gelen bir mektup buldum.

Masama koşarken nabzım hızlanmıştı, postanın geri kalanını fırlatıp zarfı açtım.

Sevgili Noel Baba,

Annem sana beni Central Park'ta ziyarete geldiğini söyledi mi? Ona mesajımı ilettiğini biliyorum çünkü atlıkarıncada sana bahsettiğim gibi bir siyah at gördüm. Beni atın yanına götürmesi için bir kelebek gönderdi. Bir kelebek mi gönderdi yoksa kelebek aslında o muydu bilemiyorum. Her neyse, harika bir şeydi. Onu çok özlüyorum.

Ona neden beni görmeye daha sık gelmediğini sorabilir misin? Onu aramaya devam ediyorum ama başka işaret göndermedi. Sen ona ulaştığına ve bir dönüş yolu bulduğuna göre benimle daha fazla zaman geçirmek isteyeceğini düşünmüştüm.

Artık beni görebildiği için bana kızmış olabileceğinden endişeleniyorum. Belki Suzie'nin saçına ne yaptığımı biliyordur veya geceleri kurabiye çaldığımı öğrenmiştir.

Bana kızgın değilse bir işaret daha göndermesini söyler misin? Kalamayacak olsa bile?

Seni tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim Noel Baba. Son kez bir şey istiyorum. Söz veriyorum.

Birdie

Mektubu katlarken yanaklarımdan yaşlar süzüldü ve yardıma ihtiyacı olan tek kişinin artık Birdie olmadığını fark ettim.

Psikoloğum Doktor Eloisa Emery'yi ziyaret etmeyeli uzun zaman olmuştu. Ofisi Times Meydanı'na bakıyordu. Bunu hep ironik bulurdum çünkü penceresinden görülen manzara hayal edebileceğim en kaotik şeydi. Bir psikolog randevusu için kesinlikle rahatlatıcı bir ortam değildi. Seanslarım sırasında düşüncelerimi toplamaya çalışırken devasa, sürekli değişen dijital reklam panosuna bakardım.

Bir süredir kafamı kontrol ettirmem gerektiğinden şüphe-

leniyordum ve bugün bunu tam anlamıyla gerçekleştirmiştim. Birdie'nin hikâyesini paylaşarak Dr. Emery'nin her şeyi geride bırakmama yardım etmesini umuyordum.

Ona mektuplarımızı anlatmayı yeni bitirmiş ve son aldığım mektup ile konuşmamı sonlandırmıştım.

"Bu mektubun üslubu daha panikli geliyor," dedim. "Annesinin ruhunu uzaklaştıracak bir şey yaptığından endişeleniyordu. Her zaman mektubun sonuna eklediği notlar yoktu ve mektubu kısa tutmuştu. Sonunda onu oraya götüren kelebek olsa da atı bulmasına yardım ederken işleri gerçekten daha da kötüleştirdiğimi fark etmemi sağladı."

Doktor gözlüğünü çıkarıp bacağının üzerine koydu. "Yani suçluluk hissediyorsun."

"Elbette. Ortada öyle bir şey *yokken* annesinden daha fazlasını bekliyor. Bir karışıklığa sebep oldum. Annesi öldü ve Birdie'nin hâlâ onunla iletişim kurabileceğine dair herhangi bir ima yanıltıcı olabilir."

Doktor Emery gözlüklerini taktı ve tekrar bana bakmadan önce defterine birkaç şey karaladı. "Sadie, bence şimdiye kadar yaptığın hiçbir şeyi değiştiremeyeceğin gerçeğini kabul etmeyi öğrenmen senin için iyi olacak. Artık her ne kadar çekici olsa da yaptığın şekilde kaderle oynamanın pek akıllıca bir fikir olmadığını biliyorsun. Bu yüzden yara bandını gerçekten sökmen gerektiğini düşünüyorum."

Bacaklarımı ovuştururken ellerim terliyordu. "Tam olarak neyi kastediyorsunuz?"

"Seninle her iletişime geçtiğinde karşılık vermemekten kendini alamıyor gibi görünüyorsun. Bence bir düzeyde sana kendini hatırlattığı için buna meyillisin. Bu yüzden senin için yapılmayan şeyleri bir başkası için yapma fırsatı verilmiş gibi hissediyorsun. Buna direnmek zordur. Ayrıca içindeki çocukla da bağlantı kuruyorsun. Ama artık bu iletişimin zararlı bir hâl aldığını biliyorsun. Ne kadar çok karşılık verirsen durman o kadar zor olur. Bu yüzden seninle tekrar iletişime geçerse mektubu hiç açmamalısın."

Pencereden dışarı bakarken kafamı defalarca sallayarak, "Bunu yapamam," dedim.

"Neden?"

"Çünkü en azından iyi olduğunu bilmem gerekiyor, karşılık vermesem bile."

"Senin varlığından haberi yok. Onun için bir şeyler hissetmeye başladığını bilmiyor. Bu nedenle, duyguların ne kadar güçlü olursa olsun onu etkilemeyecektir. Onunla iletişim kurmuyorsan ve Noel Baba gibi davranarak artık onun hayatına müdahale etmemeye yemin ettiysen, o zaman kendini onun hayatına hiçbir şekilde dahil etmemelisin. Buna mektuplarını okumak da dahil." Başını yana eğdi. "Bunu yapabilir misin? Kendi iyiliğin ve nihayetinde bu küçük kızın iyiliği için tüm bağlarını kesebilir misin?"

Reklam panosuna baktım ve konuşmaya başlamadan önce yaklaşık olarak üç kez değişmesini izledim. Sonunda, "Deneyeceğim," dedim.

Birdie'den aldığım son mektubun üzerinden neredeyse bir ay geçmişti. Doktor Emery'nin tavsiyesine uyup küçük arkadaşıma cevap yazmamıştım. Hatta Devin'i posta devriyesine gönderecek kadar ileri gitmiş, ondan Birdie'nin gönderebileceği yeni bir mektubu mektuplarımın arasından çıkarmasını rica etmiştim. Birden fazla kez yıkılmış olmama, mektubun gelip gelmediğini sormama rağmen Devin bu işe dahil olmayacağına yemin etmişti. Son zamanlarda, mektuplarımın yardımdan çok zarar verip vermediğini düşünmekten bile vazgeçmiştim. Ama bugün, iyi bir nedenle olsa da o günlerden biri değildi.

Seksen Birinci Cadde'de profesyonel bir çöpçatan ile randevum vardı. Benim için değildi, dergi için araştırma yapıyordum. Gelecek ay, bu hizmeti kullanmanın artıları ve eksileri hakkında bir yazı yazmayı planlamıştım ve bugünkü ilk röportajımdı. Ziyaret ettiğim ajansı Kitty Bloom yönetiyordu ve bana yazımda kullanabileceğim harika bilgiler vermişti. Ayrıca bana otuz günlük ücretsiz bir üyelik de hediye etmişti ki değeri 10.000 dolardı. Gerçi bu hizmeti denemek isteseydim tıbbi geçmişimden psikolojik durumuma, finansal tablolardan hobilerime, fetişlerime ve cinsel tercihime kadar her şeyi soran ayrıntılı bir ankete bir ton kişisel bilgi göndermem gerekiyordu. Hediye-

yi kabul etmiştim ama birinin işime burnunu sokmasını istediğimden emin değildim.

Güzel bir akşamdı, bu yüzden yürüyüşe çıkmaya karar vermiştim. Çöpçatanın ofisi, güzel kahverengi tuğlalı bir binanın zemin katındaydı ve Yukarı Batı Yakası, en sevdiğim ama asla karşılayamayacağım mahallelerden biriydi. Broadway ve Seksen Birinci Cadde'nin köşesindeydim ve Birdie, yakın sayılabilecek olan Seksen Üçüncü Cadde'de bir yerde yaşıyordu.

Bunu cidden yapmamalıyım.

Son zamanlarda çok iyi gidiyordum.

Fakat... zaten buradayım...

Yanından geçmemin ne zararı olabilirdi ki?

Geç kaldığım için bir Uber çağırabilirdim, ama şehir merkezine geri dönmek için yakındaki birkaç farklı istasyondan bir trene de binebilirdim. Bu yüzden, biraz dolaşsam da güzergâhımın dışına çıkmayacaktım. Seksen Üçüncü Cadde'ye yürüyerek gidebilirdim, trene giderken Birdie'nin evinin önünden geçersem kader derdim. Evin numarasını sadece annemle babamın yıldönümü olduğu için hatırlıyordum, 10 Şubat ya da ikinci ayın 10'u. Ama hangi bloğa denk geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. O evin önünden geçip geçmemem gerçekten şansa bağlıydı. Birdie'nin evine gelmeden önce bir trene ulaşırsam, onun evini görebilirdim. Yaşasın.

Yine de... çok yanlış geliyordu.

Özellikle Seksen Üçüncü Cadde'ye adım attığım anda önünden geçtiğim ilk evin numarasının 230 olduğunu gördüğümde.

Aman Tanrım.

Seksen Üçüncü Cadde sonsuzluğa kadar uzanıyordu. Central Park'tan Hudson Nehri'ne dek batı tarafı tek başına en az sekiz yüz metre vardı, ama ilk girdiğim blok Birdie'nin yaşadığı blok olmuştu.

Bu beni biraz korkuttu.

Her adımda kanım daha hızlı pompalanmaya başlamıştı.

228.

226.

224.

Önümdeki sekizinci ya da dokuzuncu evden biriydi.

Tanrım, mahalle gerçekten güzeldi. Birdie oldukça pahalı, ağaçlıklı, kumtaşı bir sokakta yaşıyordu. Neden bilmiyordum ama onu böyle lüks bir evde değil, şehir hayatında geçinmeye çalışan, bizler gibi yer sıkıntısı çekebileceği bir yerde yaşarken hayal etmiştim. Bu evler milyon dolarlara satılıyordu. Evin sahibi olmasalar bile bir katını kiralamak büyük paralara mal olurdu.

Numaraları sayarken yavaşlamaya başladım.

220.

218.

216.

Birdie'nin evi sadece üç ev ilerideydi.

Evinin önüne geldiğimde kalbim çok hızlı atmaya başlamıştı. Adımlarımı yavaşlatıp pencerelerden içeri bakmaya çalıştım. Ama kaldırımla ön kapı arasında yaklaşık on adımlık bir mesafe vardı ve bulunduğum yerden pek bir şey göremiyordum. Hayal kırıklığına uğramıştım. Birdie'nin kapısına uzanan merdivenleri çıktıktan sonra olası bir soygun için evi gözetliyormuşum gibi görünmemek için kendimi zorladım. Başımı aşağı eğdiğimde merdivenlerin alt basamağında duran, parlak bir şey gözüme çarptı.

Bu o muydu?

Hayır... Bu olamazdı.

Etrafıma baktım, kimse bana dikkat etmiyor gibiydi. Geri çekildim ve daha yakından bakmak için eğildim.

Gözlerim kocaman açıldı.

Aman Tanrım.

Alt basamakta, bir babanın kızının saçını örgü yapmayı beceremediğinde saçını arkaya toplamak için takacağı türden gümüş bir saç tokası duruyordu. Ve... üzerinde gümüş bir kelebek vardı.

Kelebekler.

Birdie.

İkisinin birbirine uyduğundan hiç şüphe yoktu.

Hiç düşünmeden eğilip tokayı yerden aldım.

İyi de... elime aldığımda o tokayla ne yapacaktım?

Tokayı daha güvenli bir yere koymanın doğru karar olacağına karar verdim. Bu güzelim şey merdiven basamağında heba olurdu, en azından birisi üzerine basıp kırabilirdi.

Zaten Maxwell'lerin evinde kimse varmış gibi görünmüyordu. Onu kapının önünde bırakabilirdim.

Evet, bu iyi bir fikirdi.

En üst merdivende durduğumda pencerelerden içeriyi daha iyi görebilecek olmam sadece bir tesadüftü. Ne de olsa Birdie'nin küçük saç tokasının kırılmadığından emin olmak için doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Onu tanıdığım kadarıyla, bu şeyle duygusal bağı olabilirdi. Tekrar etrafa baktığımda giriş merdiveninin altında, zemin seviyesinden birkaç adım aşağıda bir kapı olduğunu fark ettim. Belki Maxwell'ler bodrum katında yaşıyordu? Ancak içimden bir ses öyle olmadığını söylüyordu.

En sonunda derin bir nefes aldım ve kumtaşı merdivenleri çıkmaya başladım. En üst basamağa vardığımda dizlerim titriyordu. Tanrım, gerçekten gergindim.

Kapılarının ne kadar uzun olduğunu kaldırımdan fark edememiştim. İki kanatlı şatafatlı cam kapılar en az üç metre, belki de daha uzun olmalıydı. Soluma baktığımda, bana büyük bir oturma odasının kısmi bir görüntüsünü sunan ön pencereyi görebiliyordum. Kanepenin karşısındaki sandalyenin üzerinde bir erkek takım elbise ceketi duruyordu, Sebastian'ın ceketi olup olmadığını merak ettim. Orada uzun bir süre durup görebildiğim küçük ayrıntıları –kitaplıktaki kitapların adlarını, şömine rafındaki çerçevelerin içindeki fotoğrafları– inceleyerek öylece dikildim, ta ki perde aniden hareket edene kadar.

Evde biri vardı!

Vücudumdaki tüm kanın çekildiğini hissettim.

Aman Tanrım.

Buradan hemen defolup gitmem gerekiyor!

Panikleyerek saç tokasını bırakacak bir yer aradım. Uygun bir yer bulamayınca birinin görme ihtimaline karşı kapı kolunun üstüne bıraktım, birinin dikkatini çekmezse bile kapıyı açtıklarında yere düşeceği için elbet onu fark ederlerdi.

Sonra kıçımı kaldırıp merdivenlerden aşağıya inmeye başladım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, küçük bir kızın en sevdiği saç tokasını götürerek bir iyilik yapmıyormuşum da sanki suç mahallinden kaçıyormuşum gibi hissediyordum.

Arkamdan bir tıkırtı sesi duyduğumda sadece birkaç adım atabilmiştim, kilidin açılma sesini duydum. Korkarak yürümeye devam ettim, tok bir ses duyduğumda ise olduğum yerde kalakaldım.

"Hey. Sen. Ne yapıyorsun?"

Aman. Tanrım.

Gözlerimi kapattım. *O ses.* Sebastian Maxwell'in sesini yalnızca atlıkarıncada kısacık bir süre konuştuğunda duymuştum ama yine de o olduğuna yüzde yüz emindim. Bu derinden gelen, tok, seksi bariton ses paketin geri kalanıyla oldukça uyumluydu.

Ben cevap vermeyince tekrar konuştu. Bu sefer daha yüksek bir sesle.

"Sana nereye gidiyorsun diye sordum," dedi.

Yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacağımı anlayarak derin bir nefes aldım ve yavaşça arkamı döndüm.

Yüce İsa. Sebastian yakından çok daha iyiydi. Duştan yeni çıkmış gibi bir hâli vardı. Saçları ıslaktı ve geriye doğru taranmıştı, üzerinde düz beyaz bir tişört ve gri bir eşofman vardı. Yakınında dururken yeşil gözlerinin rengiyle büyülenmiştim. Çok sıradışıydılar, çoğu insanın sahip olduğu yeşim veya yosun tonunu andıran ela veya yeşil renk değil, kusursuz bir zümrüdün parlak rengiydi. Gözbebeğinin etrafındaki hareler ise altın beneklerle doluydu.

"Geç kaldın," diye homurdandı.

"Eee..."

"Zil çalışmıyor. Bu hafta sonu tamir etmem gerekiyor. Bu yüzden bir dahaki sefere biraz daha sert vurmalısın, bu işi istiyorsan da zamanında burada olmak zorundasın. Beş dakika sonra işe gitmek zorundayım."

"İş mi?"

"Sen köpek eğitmenisin, değil mi?"

Güzel gözleri içime işliyordu ve bu beni daha da germişti. O anda aklımı okuyabileceğini ve on yaşındaki kızının bir tür çılgın takipçisi olduğumu anlayabileceğini hissetmiştim. Yani, takip etmiştim ama onun böyle düşünmesini istemiyordum. Ben de panikledim.

"Eee, evet. Üzgünüm, geciktim. Şey. Trafik."

Ben ne halt ediyorum böyle?

Evi işaret etti. "Pekâlâ, acele et. Gidelim. Tüm günümü buna ayıramam. Seni tanıştıracağım, sonra kendi başınasın. Bir saat içinde eve geri dönün. Bakıcı o zamana kadar burada olur ve döndüğünüzde sizi karşılar. Ödev için öğrenilmesi gereken komutlar neyse onları Magdalene'ye öğret. Zaten evde benden daha çok vakit geçiriyor."

Tereddüt ettim ama tekrardan merdivenleri çıkmaya başladım. Dizlerim her adımda daha da titriyordu. Ön kapıya geldiğimde Sebastian çoktan içeri girmişti. Girişte temkinli adımlarla ilerlerken bir anda saldırıya uğradım.

Tamam. Belki de "saldırıya uğramak" doğru kelime olmayabilirdi. Ama birden kıçımın üstüne oturmuştum, göğsüme bastırılan iki dev pençe yüzünden yerimden kalkamıyordum. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük dil yüzümün yarısını yalamaya başlamıştı.

"Marmaduke," diye bağırdı Sebastian. Siyah beyaz benekli dev Danua omzunun üzerinden baktı ve ona bağıran sinirli koca adama resmen güldü. Sonra yüzümü yalamaya devam etti.

Yaşadığım şoku atlattıktan sonra bir şekilde üzerimdeki devi ittirmeyi başardım. Yüzümdeki salyayı silip ayağa kalktım, an-

cak Sebastian'ın pek mutlu görünmediğini fark etmiştim. *Ne oluyor be?* Az önce saldırıya uğrayan bendim, o değildi.

Ellerini kalçasına koydu. "Bunun eğitim becerilerinin bir göstergesi olmadığını umuyorum. Onun üzerinde benden daha az kontrole sahiptin."

Sinirlenmiştim. "Ne bekliyorsunuz? Beni aniden yere devirdi. Bu arada yardım ettiğiniz için de teşekkür ederim."

Sebastian kaşlarını çatarak, "Alman'a benzemiyorsun," dedi.

Pantolonumun üzerindeki tozu silkeledim. "Eh, muhtemelen Alman olmadığım içindir."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Öyleyse neden eğitim komutlarını Almanca öğretiyorsun?"

Kahretsin. "Eee." Kıçımdan bir şey uydurmadan önce birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. "Lütfen şimdiden yöntemlerimi sorgulamaya başlamayın. Sizin veremediğiniz eğitime açıkça ihtiyacı olan bir köpeği eğitmemi istemiyorsanız söyleyin, ben de yoluma bakayım."

Sebastian'ın dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "İyi. Tasmasını alayım."

Cidden? Ne yapıyordum ben? Noel Baba'ya yazan küçük bir kızla ilgili yaptığım eylemleri tartışmak için Doktor Emery'i ziyaret etmem gerekmişti. Alman disiplininde komutlar öğreten bir köpek eğitmeni gibi davranınca ne yapacaktım? Hastaneye mi yatacaktım? Tanrım, kendimi bu duruma nasıl sokmuştum?

Sebastian tasmayla geri geldi ve bana uzattı. Sesini yumuşatıp elini uzattığında şaşırdım. "Özür dilerim. Kendimi tanıtmadım. Köpek bazen benden rol çalıyor. Ben Sebastian Maxwell, sen de Gretchen olmalısın."

Gretchen. Tabii ya! Çünkü Alman *olmayan* ama Almanca terimlerle köpek eğiten birinin ismi mantıken Gretchen olmalıydı. Elimi onun büyük avucunun içine koydum ve el sıkıştık. Onunla temas ettiğim anda nabzım deli gibi attı. Tutuşu sıkılaştığında, koluma bir elektrik şoku gönderilmiş gibi hissetmiştim. Harika,

Doktor Emery ile konuşacağım rahatsız edici bir davranış daha. Gerçi lanet olası Noel Baba olduğum için bir Noel ağacı gibi aydınlanmam mantıklı gelmişti. Bugünden sonraki terapi seanslarımı ödemek için bir krediye ihtiyacım olacağı kesindi.

Elimi geri çekip bulunduğum ortamdan uzaklaşmaya odaklandım. Görünüşe göre yeni öğrencimi de yanımda götürüyordum. Tasma ipinin ucunu Marmaduke'un tasmasına takmayı başardım ve profesyonel bir hayvan bakıcısı kimliğine bürünmek için elimden gelenin en iyisini yaptım. "Pekâlâ. Bir saate dönmüş oluruz." Dev köpeğin tasmasını çekiştirdim ve şaşırtıcı bir şekilde beni takip etmeye başladı. Tamamen kendimi kaybettiğimi pekiştirmek için merdivenlerin başındayken geri döndüm ve Sebastian Maxwell'e gülümsedim. "*Danke.*"*

O kelime ağzımdan çıktıktan sonra, Almancada "teşekkür ederim" mi yoksa başka bir şey anlamına gelip gelmediğini sorgulamaya başladım. Eh, değilse bile artık çok geçti. Marmaduke merdivenlerden aşağı âdeta uçarak inerken ona yetişmek için koşmak zorunda kalmıştım. Merdivenleri indiğimizde olduğum yerde durup tasmasını sertçe çektim.

"Çüş..." dedim.

Siktir. Çüş mü? Bu kelime Almanca değildi ve atlar için kullanılıyordu değil mi? Sebastian'ın içeri girdiğini ve beni duymadığını umarak omzumun üzerinden arkama baktım. Tabii ki o kadar şanslı değildim.

Sebastian merdivenlerin başında durmuş beni izliyordu. Gerçekten çok şüpheci bakıyordu.

Evet, katılıyorum ahbap. Katılıyorum.

Marmaduke ve ben yakında bulunan köpek koşusu yapılan bir parka gittik. Google'da *köpek eğitimini* araştırırken çitle çevrili alanda tasmasını çıkarabileceğim anlamına geliyordu.

---

* (Alm.) Teşekkür ederim. –çn

Köpek eğitimi konusunda temel kuralları okuyarak yarım saat harcadım ve ardından Google'a bir köpeği Almanca olarak eğitmenin önemini sordum. Şaşırtıcı bir şekilde, tahmin ettiğimden daha yaygın bir uygulama çıktı. Birçok kişi köpeklere cinsinin ait olduğu yerin anadilinde eğitim veriyordu. İşe bakın ki, Danua aslında Danimarka değil Alman kökenliydi. Bunları okuyunca bir bakıma mantıklı gelmişti. Ayrıca yabancı bir dilde eğitim, hayvanın başkalarının yanında ortak kelimeler kullanılması durumunda kafasının karışmasını engelliyordu. Almanca temel eğitim için birkaç kelimeyi öğrenmeye çalıştım. *Sitz, zitz* olarak telaffuz ediliyor ve "otur" anlamına geliyordu. *Plah-tz* olarak telaffuz edilen *Platz* ise "aşağı" anlamına geliyor ve *nayn* olarak telaffuz edilen *nein,* "hayır" demekti. Marmaduke'un hayatında bu üç kelimeye umutsuzca ihtiyacı olduğunu düşündüm.

Çok fazla enerjiye sahip büyük bir köpek yavrusu hakkında iyi olan tek şey ise kolayca yorulabilmesiydi. Enerjisini fazlasıyla attığını gördüğümde onu köpek alanından çıkardım ve altında oturup eğitmeye çalışmak için sakin bir ağaç buldum.

Koca vücudunu bacaklarımın üzerine koydu. Konuşurken onu okşamaya başladım. "Pekâlâ Marmaduke, bana birlikte yaşadığın insanlardan bahset. Sebastian evde göründüğü kadar pislik biri mi? Birdie'den duyduklarımdan sonra kesinlikle olmasını beklediğim biri gibi değildi." "Birdie" dediğimde Marmaduke kuyruğunu sallamaya başladı. Bunun bir tesadüf olup olmadığını görmek istedim. Bu yüzden kuyruğunu sallamayı bırakana kadar bekledim ve sonra onunla biraz daha konuşmaya devam ettim. "Evet. Senin gibi büyük bir adam olmasına rağmen gerçekten nazik, belki de tatlı dilli bir adam olmasını ummuştum. Ama Sebastian biraz kaba değil mi?"

Hiçbir şey olmadı. Marmaduke bana bakmaya devam etti ama kuyruğunda bir kıpırdanma olmadı.

"Umarım *Birdie* ile bizimle konuştuğu gibi konuşmuyordur."

"Birdie" dediğim an köpeğin kuyruğu sallanmaya başladı.

Gülümseyip kulaklarını kaşıdım. "Evet, seni anlıyorum dostum. Sadece mektuplarından bile onun gerçekten özel olduğunu anlayabiliyordum. Onu korumak için yanında olmana sevindim."

Birdie ilk mektuplarından birinde Noel için köpek istediğini ama Noel Baba'nın getirmediğini yazmıştı. Bu yüzden babasının köpek almasının nedenini merak etmeden duramadım. Mahallede dolaşan bir sapık mı vardı da evde yokken kızının korunmaya ihtiyacı olduğunu hissetmişti? Benden başka bir sapık yani. İşin özünün böyle olmadığını umuyordum.

Bugün bu köpeğe cidden bir şeyler öğretmem gerekiyordu, çünkü onu geri götürme zamanım yaklaşıyordu. Ama okuduğum eğitim bilgilerinin çoğu köpek mamalarına ihtiyacım olduğunu söylüyordu. Ben de doğaçlama yaptım. İyi bir alternatif bulabilmek için çantamın içini karıştırdım. Ne yazık ki çok fazla seçeneğim yoktu, yalnızca bir sakız ve fındıklı bir bar vardı. Bugünlerde dünyanın yarısının fındığa alerjisi olduğundan ne olur ne olmaz diye Google'a *köpekler fındık yiyebilir mi* yazdım. Fındık yiyebiliyorlardı ama makademya ve cevizden uzak durmalılardı. Barın içindekileri kontrol ettikten sonra sakızı ağzıma atıp ayağa kalktım. Marmaduke tam yanımda duruyordu. Barı birkaç parçaya kırıp bir tanesini ona gösterdim.

"Otur," dedim sertçe. "Ah bekle, hayır. *Sitz.*"

Köpek sadece bana bakmakla yetindi. İç çektim ve köpek eğitimi üzerine okuduğum iyi makalelerden birindeki köpeğe oturmayı öğretme kısmını hatırladım.

Birinci adım. Doğrudan evcil hayvanınızın önünde diz çökün.

Harika. Beyaz pantolonum çimen lekesi olacaktı. Derin bir nefes aldım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

İkinci adım. Ödülü elinizde tutarak köpeğinize gösterin, sonra burnuna yaklaştırın.

Bu biraz kaba bir davranış gibi gözüküyordu. Onunla dalga geçtğim için Marmaduke'un parmaklarıma doğru bir hamle yapmamasını ve barla birlikte parmaklarımı da yememesini um-

dum. Ama yapmadı. Hımm... Belki de bu makaleyi yazan kişi bir şeyler biliyordu. Devam ettim.

Üçüncü adım. Ödülü elinize alın ve elinizi yukarı kaldırın. Köpeğinize oturmasını söyleyin.

Fındıklı bar parçasını avucuma koydum, sonra sert bir sesle komut verdim. "*Sitz!*"

Ha siktir.

Marmaduke oturdu.

Gerçekten oturdu!

Ona elimdeki ödülü verdim ve iki kulağının arkasını kaşıdım. "Akıllı çocuk. Sen çok akıllı bir çocuksun."

Ödüllü öğrencimle Maxwell'lerin evine dönmek için parktan ayrıldığımızda verdiğim komutu en az beş kere dinlemişti. En sonuncusunda elimde bir ödül bile yoktu. Kolumu kaldırdığım an poposunu çimenlerin üzerine koyuyordu. İnanamıyordum. Ama küçük bir görevi başarmış olsam da kesinlikle profesyonel bir eğitmen değildim. Bu çılgınlığa da bir an önce son vermem gerekiyordu. Birdie'nin hayatına karışmam zaten yeterince zarara yol açmıştı. Müdahale etmekten kaçınmalı, olaylara bodoslama dalmamalıydım. Ama itiraf etmem gerekirse, o tatlı küçük kızla tanışacağım için çok heyecanlıydım. Evde Sebastian'ı değil de bakıcıyı görecek olmam, onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalsaydım, olabileceğimden çok daha az stresli hissettiriyordu.

Seksen Üçüncü Cadde'ye dönmem gereken saatten birkaç dakika geç geldim. Birkaç derin nefes almak için durup kendimi toparladım ve Maxwell'lerin evine giden merdivenlere yöneldim. Zili çalıp bekledim ama kapıyı kimse açmadı. Bir dakika sonra Sebastian'ın zilin bozuk olması ile ilgili söylediklerini ve kapıya sertçe vurmam gerektiğini hatırladım. Öyle de yaptım.

Muhtemelen ellili yaşlarının ortalarında olan hoş görünümlü bir kadın kapıyı açtı. Sıcak gülümsemesi sayesinde daha önce uğraşmak zorunda kaldığım adam kadar korkutucu gelmiyordu.

"Sen Gretchen olmalısın," dedi.

Başımı salladım. "Evet, benim. Köpek eğitmeni Gretchen."

Kenara çekildi. "İçeri gir lütfen. Ben Magdalene. Bay Maxwell, Marmaduke'un eğitimine yardımcı olmak için evde çalışmamız gereken her şeyi öğrenmem gerektiğini söyledi."

İçeri girerken etrafa baktım. Ev sessizdi. Sebastian veya Birdie'den iz yoktu. "Şey, Bay Maxwell evde mi? Eğitime evdeki herkes katılabilir," dedim.

Kadın başını iki yana salladı. "Hayır. İşe gitti. Geceleri çalışır. Fakat kızı ve ben eğitim üzerinde çalışmak için sabırsızlanıyoruz. Kızının köpeği."

Birdie'den bahsedince kalbimde beklenmedik küçük bir çarpıntı oluştu. "Kızının köpeği. Ah, tamam. Bize katılabilir mi?"

Magdalene başını olumsuzca salladı. "Hayır, Kız İzciler Birliği ile süpermarketin önünde bir bağış kampanyası için çalışıyor. Ama üzerinde çalışmamız gerektiğini düşündüğünüz her şeyi ona öğreteceğim."

Birden enerjim sönmüştü. *Birdie evde değildi.*

İç çekişimi engelleyerek başımı salladım. "Peki. Şey, bugün otur komutunu çalıştık ama komutları Almanca veriyorum. Ödül mamalarım bitti, gösterebilmem için herhangi bir şey var mı?"

"Elbette. Bir dakika. Mutfak dolabındalar. Lütfen, ben onları getirirken rahatına bak."

Bir yanım yaptığım şey için epey suçluluk duyuyordu, diğer yanım ise fırsat verildiği için etrafa bakmaktan geri durmadı. Daha önce pencereden gördüğüm büyük şöminenin üzerindeki raftaki çerçeveli fotoğrafları fark ettiğimde çirkin yanım galip geldi. İlk çerçeveyi elime aldığımda kalbim sıkıştı. Bu, Sebastian ve karısının karla kaplı bir dağın önünde kışlık montlar ve şapkalar giymiş bir fotoğrafıydı. İkisinin de kayakları vardı ve Sebastian bir koluyla Birdie'yi havada tutuyordu. Birdie'nin küçük ayaklarına bir *snowboard* bağlanmıştı. Resimde beş ya da altı yaşından fazla olamazdı. Tombul yanakları kıpkırmızıydı ve yüzünde hayatımda gördüğüm en büyük, en mutlu gülümseme

vardı. Sebastian çok yakışıklı görünse de gözlerimi alamadığım tek şey Birdie'nin gülümsemesiydi.

Magdalene ben fotoğrafa bakmayı bırakamadan geri dönmüştü. Dikkatimi çeken şeyin ne olduğunu fark ettiğinde hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Bu Bay Maxwell ve kızı Birdie." Haç işareti yaptı. "Ve sevgili karısı Amanda. Vefat etti. Tanrı ruhuna huzur versin."

Gözlerimin dolmaya başladığını hissediyordum, boğazımı temizlemek için öksürdüm ve çerçeveyi yerine koydum. "Şey, çok güzel bir aileymiş."

Magdalene başını sallayarak onayladı. Bana köpek maması uzattığında dikkatimi Marmaduke'a yönelttim. Öğrettiklerimi hatırlamasını umuyordum. Çalıştıklarımızı tekrar ederek ödül mamasını görmesini sağlayıp mamayı tuttuğum elimi havaya kaldırdım. "*Sitz*," dedim. Mucizevi bir şekilde Marmaduke hemen oturdu.

Magdalene gülümseyerek, "Aman Tanrım. İşinde çok iyisin. Bu koca oğlan kimseyi dinlemiyor," dedi.

İçinde bulunduğum durum ne kadar çılgın olsa da başardığım şeyle gurur duyuyordum. "Teşekkürler," diyerek gülümsedim. "Ya da *danke*." Yaptığım bu son yorum sonrası az daha kahkahalara boğulacaktım ama kendimi rolüme kaptırmamam elimde değildi. Gösterimizden sonra Magdalene'ye internetten öğrendiğim bazı ipuçlarını verdikten sonra gitme vaktim gelmişti.

"Tamam. Pekâlâ. Size onunla bol şans. Çok tatlı bir köpek."

Magdalene beni kapıya kadar geçirdi. "Haftaya tekrar geleceksin değil mi?"

"Şey, ben..."

"Birdie bugünü kaçırdığı için çok üzülecek. Açıkçası, birliğiyle bu planları yaptığında geleceğini tamamen unutmuştuk. Önümüzdeki salı seni kapıda bekliyor olacağından eminim."

Beni kapıda bekleyecek.

Birdie'nin burnunu cama bastırdığını, köpeğinin eğitimi ile ilgili yapacakları için heyecanlandığını hayal ettim.

Onu hayal kırıklığına uğratamazdım. Değil mi?

Bir hafta dahadan zarar gelmez, değil mi? Zaten yeterince ileri gitmiştim, en azından küçük Birdie ile tanışmadan bu işi nasıl sonlandırabilirdim? Ayrıca eğitmen ilk günden işi bırakırsa çok üzülebilirdi.

"Evet, elbette geleceğim. Gelecek salı görüşürüz."

Dışarı çıkıp derin bir nefes aldım.

Hay aksi. İşte yine başlıyoruz.

8

Sadie

"Bleib."

Hav!

"Bleib."

Hav!

"Ne dinliyorsun sen öyle?" Devin bir kez daha beni işyerinde başka işle meşgulken yakalamıştı. "Duyduğum şey Almanca... ve havlama mı?"

Olabildiğince hızlı bir şekilde duraklat düğmesine bastım. Almanca köpek eğitimi hakkında başka bir YouTube eğitim videosu izliyordum. Son zamanlarda boş zamanım olduğunda izlediğim tek şey onlardı. İşin aslı, Almanca köpek eğitimi beni o kadar tüketmişti ki dün gece rüyamda bir suçtan yargılandığımı ve tüm mahkeme salonunun bana Almanca bir şeyler bağıran köpeklerle dolu olduğunu görmüştüm.

"Hayır," diyerek başımı iki yana sallayıp yalan söyledim. "Almanca falan yok. Ne duyduğunu sandığını bilemiyorum."

"Hayır mı? O zaman neydi o?"

Bu durumdan kurtulmamın bir yolu yoktu.

Teslim oldum. "Tamam, Almancaydı."

"Öyle olduğunu biliyorum, çünkü büyükannem Inga Alman.

---

* (Alm.) Kal. -çı

Yakında bir seyahate mi çıkıyorsun?" Yurtdışına seyahat etme ihtimalim karşısında sevinmişti. "Uluslararası bir randevu demek! Bu konuda asistanın olmaya kesinlikle hazırım!"

Devin'in içine düştüğüm karmaşa hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama birine söylemezsem patlayacaktım. Beni anlayacak ve onaylayacak biri varsa, o Devin'di. *Yalnızca Devin.*

"Uluslararası randevu yazısı falan yok," diyerek iç geçirdim. "Ama sana bir şey söylemem gerek, otursan iyi olur."

Devin daha fazla oturamadı. Benim ve onun bölmesi arasında kalan alanda heyecanla volta atıyordu. "Aman Tanrım. Bu gerçek olamayacak kadar iyi."

"Bu tam bir karmaşa! Ve bir sonraki ziyaretten sonra sona erecek."

Bir anlığına durdu. "Yani bir kez daha Alman köpek eğitmeni rolüne bürüneceksin, sonrasında ne olacak?"

Kalemimi hafifçe vurdum ve uzun bir nefes verdim. "Sonrasında bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım."

"Dur biraz, *gerçek* köpek eğitmenine ne oldu?"

Bu yılın sorusuydu, değil mi?

"Hiçbir fikrim yok. Diğer sorun da bu. Bildiğim kadarıyla *Gretchen* dün hiç gelmedi. Ama neden gelmediğine ya da ortaya çıkıp çıkmayacağına dair hiçbir fikrim yok."

Devin, "Umarım ortaya çıkmaz," diyerek içini çekti. "Bu kader, Sadie. Kelebek saç tokası, tam o anda Sebastian'ın kapıyı açması, köpeğin sen bir eğitmenmişsin gibi aptal Almanca talimatlarını dinlemesi! Bu senin izlemen gereken yolun. Neden bir ziyaret sonrasında vazgeçiyorsun?"

Önerdiği şeye inanamıyordum, gerçi buna şaşırmamam gerekiyordu.

"Tam olarak hangi yolu izlemem lazım Devin? Sakın Sebastian Maxwell'in yatağına giden yolu deme."

"Aslında... Birdie'nin hayatına giden yol diyecektim. Artık

onu görebilirsin, nasıl olduğunu kontrol edebilirsin, böylece Noel Baba'yı oynarken ulaşılamaz dileklerini gerçekleştirmene gerek kalmaz." Bir anlığına sustu, sonra gülümsedi. "Ve evet, potansiyel olarak Sebastian Maxwell ile harika bir sekse yol açabilir."

Oturduğum yerden ayağa kalktım. "Bir kez daha yapacağım ve sonra bu işi bırakacağım Devin. Ciddiyim. O küçük kızın yüzüne karşı yalan söyleyemem. Uzaktan Tanrı'yı oynamaktan daha kötü tek şey bu."

"Yalan söylemiyorsun. Zaten bu işin güzelliği burada. Sen... *sensin*. Aynı zamanda o köpeği Almanca dilinde eğiteceksin. *Sen* köpek eğiticisisin. Bundan para kazanıyorsun. Oraya nasıl geldiğin kimin umurunda?"

"Adım da *Gretchen* mı? Bu yalan değil mi?"

Devin omuz silkerek, "Küçük bir detay," dedi.

Saçımı çekiştirdim. "Almancada 'dolandırıcılık' nasıl deniyor?"

Seksen Üçüncü Cadde'de güzel, güneşli bir yaz günüydü. Parkta piknik yapmak veya bir fincan kahve eşliğinde yürümek için ideal bir gündü. Bu yalanı sürdürmek dışında bugün yapabileceğim bir sürü şey vardı. Ama kalbim çarparak Maxwell'lerin kumtaşından merdivenlerini tırmandım ve kapıyı çaldım.

Kapının arkasından, beni selamlamak için ahşap zeminde çılgınca koşan Marmaduke'un patilerinin yeri tırmaladığını duyabiliyordum.

Kapı açıldığında hemen üzerime atladı. Peki kapıyı kim açmıştı? Tek gördüğüm Marmaduke'tu. Sanki beni içeri almak için kapıyı o açmış gibiydi.

Yanağımı çevirip ağzıma salya kaçmaması için çaba sarf ettim.

"Vay canına. *Sitz. Sitz.*"

Görünüşe göre, geçen sefer öğrendiği her şeyi unutmuştu.

Sitz komutu, ayakları üzerinde durup bana Fransız öpücüğü vermeye çalışmasını engellemek için *hiç* etkili olmamıştı.

Magdalene, Marmaduke'un arkasından bir yerlerden, "Girin," diye seslendi. "Bugünkü enerjisi için kusura bakma. Gördüğün gibi çok delidolu bir köpek, ders için mükemmel bir zamanlama."

Magdalene'nin geçen hafta söylediği gibi Birdie'nin kapıda beni bekleyeceğini ümit ediyordum, ama ortalıkta görünmüyordu.

Marmaduke arkamdan gelirken, Magdalene'yi takip ettim. Birdie'yi bulmak için etrafıma bakındım. Magdalene beni mutfağa götürdü. Sonunda gözlerim Birdie'nin sarı buklelerine takıldı.

İşte orada.

Dolabın içine acele acele bir şeyler koyuyormuş gibi görünüyordu. Arkasını döndüğünde yanakları bir sincap gibi dolmuştu.

"İyi misin?" diye sordu Magdalene.

Hızla başını salladı ve ağzı dolu dolu, "Hı-hı," diye mırıldandı.

Magdalene ne yaptığını bilmiyor muydu? Çünkü Birdie'nin, Magdalene'nin kapıyı açmasını fırsat bilip kurabiye çaldığını fark etmek için bilim insanı olmanıza gerek yoktu. İçten içe güldüm. *Benim küçük kurabiye hırsızım. Yine başarmıştı.*

Kısa bir süre sırtı bize dönük durduktan sonra arkasını nihayet döndüğünde yanakları bomboştu. Görünüşe göre kurabiyeleri yutmuştu. Artık yanaklarıyla dikkatim dağılmadığına göre, güzel bebek mavisi gözlerine bakabilirdim. Birdie büyüleyici bir küçük kızdı ve uzaktan kalbimi uzun süredir büyüleyen bu çocuğun gözlerine bakmak sıradışıydı. O gözlere bakıp ona yalan söylemeye dayanamazdım. Bu yüzden, bu şartlar altında olabildiğince dürüst olmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya karar verdim.

Magdalene, "Birdie, bu Gretchen. Marmaduke'un köpek eğitmeni," dedi.

"Aslında Gretchen benim iş ismim. Bana Sadie diyebilirsin."

Birdie'nin yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "İki adın mı var?"

Duraksadım. "Evet."

"Ben de iki isme sahip olmak istiyorum! İkinci bir isim düşüneceğim."

Gülümseyerek, "Eğlenceli sanırım," dedim.

"Marmaduke'u köpek parkına mı götürüyoruz?" diye sordu Birdie.

"Evet, onunla bazı komutları çalışırken bizi izleyebileceğini, sonra da ikinize denetmeyi düşünüyordum."

Birdie, "Hırkamı alayım," diyerek odadan fırladı. Atkuyruğu arkasında sallanırken Marmaduke onu koridorda takip etti.

Hırkasını alıp döndükten sonra Birdie, Magdalene ve ben hep birlikte parka yürüdük. Daha doğrusu Marmaduke parka koşup beni de arkasında sürüklerken, Birdie ve Magdalene bizi yakalamaya çalışıyordu. Ona "yavaşla" komutunu nasıl öğreteceğimi bulmam gerekiyordu.

Gideceğimiz yere vardığımızda, derslerimizi yapmak için uygun bir yer aramaya koyulduk.

Birdie bana döndü ve "Alman mısın?" diye sordu.

"Hayır, değilim."

"Öyleyse Marmaduke'a Almancayı nasıl öğretiyorsun?"

"Bazı önemli kelimeleri öğrendim ve sana da öğreteceğim, böylelikle artık bana ihtiyacın olmayacak. Amaç onun seni, Magdalene'yi ve babanı dinlemesini sağlamak."

"Sabahları babamın yüzüne atlamamayı öğretebilir misin? Marmaduke onu böyle uyandırıyor ve babam da çok kızıyor. Böyle yapmaya devam ederse, babamın onu geri vermesinden korkuyorum."

"Babanın bunu yapacağını sanmıyorum."

Muhtemelen Sebastian'ın adına bu sözü vermemeliydim. En azından kızının kalbini bu şekilde kırmayacağını umuyordum.

Bu sefer, ikramlarla dolu bir çantayla hazırlıklı gelmiştim. Doğru türde desteğe sahip olmanın işlerin geçen seferden daha kolay olmasını sağlayacağını umuyordum.

Ödül mamalarını Birdie'ye vermeden önce birkaç kez *sitz*

(otur) ve *platz* (aşağı) komutlarını gösterdim. Her zamanki gibi, Birdie dümene geçtiğinde Marmaduke'un kuyruğu deli gibi sallanmaya başlamıştı. Bu küçük kıza duyduğu heyecan başka hiçbir şeye benzemiyordu. Birdie, köpek verdiği komutu ilk kez dinlediğinde sevinçle bağırdı. Bu köpek eğitiminin işe yaraması gerçekten mucizeviydi. Bu işi başarabileceğimi pek düşünmemiştim ama görünüşe göre başarıyordum. Şimdilik.

Ama okuduğum her yerde standart köpek eğitiminin birkaç seanstan daha fazla sürdüğü yazıyordu. Elimde geçerli bir sebep olmadan iki eğitimden sonra tüymemin hiçbir yolu yoktu. Bu yüzden bugünden sonra neden devam edemeyeceğime dair bir bahane bulmam gerekecekti. Bunun düşüncesi bile ürkütücüydü.

İronik olarak *bleib,* yani kal komutu üzerinde çalışıyorduk ama ne yazık ki Marmaduke, köpek alanına giren bir köpek yavrusu tarafından dikkati dağıldıktan sonra tam tersini yaptı. Ne kadar *bleib* diye bağırsak da onu küçük hayvanın peşinden gitmemeye ikna edemedik. Marmaduke'u dizginlemek ve onu diğer köpeklerden uzakta, daha sessiz bir alana götürmek için üçümüz de çabaladık. Birkaç ödül mamasıyla onu cezbettikten sonra onunla bir ağacın altında nihayet dinlenmeye fırsat bulmuştuk. Hava serin olsa da ben deli gibi terliyordum.

"Peki, bu köpek eğitimi kariyerine nasıl başladın?" diye sordu Magdalene.

Ah, bir bilsen! Hayatta inanmazdın.

"Bu aslında kariyer yaptığım bir alan değil. Bu sadece resmen içine düştüğüm bir şey. Ek iş olarak yapıyorum. Başka bir işim var."

"İki işin ve iki ismin var!" diyen Birdie güldü.

Magdalene gülümsedi. "Diğer işinin ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Bir dergi için köşe yazıları yazıyorum."

Bakıcının gözleri büyüdü. "Ah, kulağa çok eğlenceli geliyor. Ne hakkında peki?"

"Randevular hakkında. Bazen randevulara çıkıyorum ve onlarla ilgili yazılar yazıyorum."

Birdie burnunu buruşturdu. "Iyy. Onları öpmek zorunda mısın?"

Gülerek, "Hayır. Kesinlikle hayır," dedim.

"İyi. Öpmek istediğim tek erkek babam."

"Bence baban bu fikrinden olabildiğince uzun bir süre memnun olacaktır," dedim.

Magdalene ve ben birbirimize bakıp sırıttık.

Birdie, "Bahse girerim birçok erkek seni öpmek istiyordur," diye ekledi. "Güzel sarı saçların ve hoş bir gülümsemen var."

Çok tatlıydı.

"Ah, çok naziksin Birdie. Sana bir sır verebilir miyim?"

Birdie merakla eğilerek, "Evet!" diye haykırdı.

Daha etkili olsun diye sesimi alçalttım. "Çoğu zaman bir kurbağayı öpmeyi tercih ederim."

Nefesi kesildi. "Sonra da bir prense dönüşürdü! Annem bir zamanlar bana böyle bir masal okumuştu."

Kalbim sıkıştı. "Öyle mi?" dedim.

"Evet. Çok fazla hatırlamıyorum. Ama bir kurbağa, bir öpücük ve bir prens olduğunu biliyorum."

"Yine de kulağa hoş bir hikâye gibi geliyor."

Birdie konuşmadan önce bir an sustu, sonra, "Benim annemin öldüğünü biliyor musun?" diye sordu.

"Evet. Bunu biliyordum aslında."

Suçluluk duygusu yavaşça içime yerleşiyordu. Magdalene geçen hafta bana Amanda'dan bahsetmişti ama kimsenin aklına gelmeyecek kadar *çok* şey bildiğimi bilmiyorlardı. Aniden bir sahtekâr olduğum gerçeğini hatırlamıştım.

"Ben yedi yaşındayken öldü," dedi Birdie.

Bugün bu küçük kızla bağ kurmamak için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair kendime söz vermiştim. Bunu yapma dürtüsünü bastırmam gerekiyordu. Ne yazık ki ona yalnız olmadığını gösterme ihtiyacı daha ağır basmıştı.

"Ben de senin yaşlarındayken annemi kaybettim."

Yüzündeki ifade bir anda üzüntüden meraka dönüştü. "Gerçekten mi?"

Sanki daha önce kimsenin bunu söylediğini duymamış gibiydi.

"Evet, öyle."

"Annene ne oldu?"

"Kanserden öldü."

"Benimki de!"

Kalbimde o kadar büyük bir baskı hissediyordum ki beni boğduğuna yemin edebilirdim. Başka birinin kendi başına gelenleri yaşadığını öğrenince çok rahatlamış görünüyordu. Ona açılmayı seçtiğime mutlu olmuştum.

"Onu düşünmeyi hiç bıraktın mı? Büyüdükçe onu unutmaktan korkuyorum. Şimdi bile sadece biraz hatırlayabiliyorum."

Onu rahatlatmaya çalışarak, "Senin yaşındayken hatırladığım şeyleri asla unutmadım. Çünkü o anılar o kadar önemli ve değerliler ki içimize işler. Ayrıca onu asla unutmamamı sağlayan harika bir babam var. Ama onu asla unutamayacağının bir numaralı sebebini biliyor musun?" dedim.

"Ne?"

Kalbimi işaret ettim. "Çünkü o burada. Her zaman. O senin bir parçan ve onu her gün kalbinin içinde taşıyorsun. Kendi kalbini unutamazsın ve unutmayacaksın da."

Birdie gözlerini kapattı ve "Evet. Peki," diye fısıldadı.

Bu asla unutamayacağım bir andı. Birdie'yi bir daha hiç göremeyecek olsam bile, en azından onu bu dünyada biraz daha az yalnız hissettirebildiğimi biliyordum. Benimle Noel Baba olarak iletişim kurduğu süre boyunca, ona her zaman söylemek istediğim tek şey şuydu: "Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum."

"Seninle tanıştığım için gerçekten mutluyum. Benim gibi annesini küçükken kaybeden biriyle hiç tanışmamıştım."

Gülümsemeden edemedim. "Pekâlâ, belki de senin gibi başka insanların da olduğunu öğrenmen için tanışmamız gerekiyordu."

Magdalene'nin gözleri dolu dolu olmuştu.

Biraz fazla duygusallaştığımı fark ettiğimde ayağa zıpladım. "Pekâlâ, Marmaduke'u eğitmeye geri dönelim, olur mu?"

Köpek yarı uykulu görünüyordu, dili dışarı sarkarken esintinin tadını çıkarıyor gibiydi.

Birdie ve ben onu kaldırıp bir kez daha Almanca komutlar veriyor ve Marmaduke'u uyduğu komutlar üzerine ödüllendiriyorduk. Her şey görüş alanına giren o köpek yavrusuna kadar normal gidiyordu. Sonrasında, bu öğleden sonra onu evcilleştirmeye çalışma şansımızın tükendiği anlamıştık.

Onu parkın dışına çıkardık ve Birdie'nin evine doğru yürümeye başladık.

Eve döndüğümüzde Magdalene, bütün gün düdüklü tencerede pişirdiği bir yemeği tadabilmem için gitmeden önce biraz daha kalmam konusunda ısrar etti. Üçümüz masadaydık, yahni yemeyi yeni bitirmiştik ki Marmaduke'un bulunduğu yan odadan garip bir ses geldiğini fark ettik.

Oturduğumuz yerden kalktığımızda boğazına bir şeyin takıldığını anlamamız uzun sürmedi.

Boğuluyordu.

Köpek boğuluyordu.

Tüm bedenimi saran bir panik başlamıştı.

O andan itibaren her şey çok hızlı gelişti.

Geçen gece bir köpek boğulmaya başlarsa ne yapacağıma dair bir video izliyordum. Köpek eğitimi arama sonuçlarımla ilgili olduğu için Youtube bunu önermişti. Köpeği bir kez daha dışarı çıkaracağım için izlemenin iyi olacağını düşündüğümü hatırladım. Ama yüce Tanrım, öğrendiklerimi kullanmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Harekete geçip köpeğin arkasında durarak kollarımı onun vücudunun etrafına sardığımda talimatları hatırlamakta zorlanıyordum.

Düşün.

Düşün.

Düşün.

Sol elimle yumruk yapıp başparmağımı midesinin üzerine koydum ve diğer elimle Marmaduke'un omuzlarına doğru yukarı ittirdim. Doğru yapıp yapmadığımdan emin değildim, Magdalene, "Çıktı!" diye bağırana kadar hareketi yapmayı sürdürdüm.

Birdie, "Çıktı! Çıktı!" diyerek tekrarladı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Magdalene suçluyu yerden almaya gitti. Neredeyse yarım dolar boyutunda küçük, lastik bir toptu.

Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Zavallı Birdie'nin ödü kopmuştu. Az kalsın ne olacağını düşünmeye zaman bile bulamamıştım.

Birdie, "Marmaduke'un hayatını kurtardın," diye haykırırken kollarını köpeğin boynuna dolayıp yanağını onun yüzüne bastırdı. Köpek başına gelenlerden etkilenmemiş görünüyordu.

Onu teselli etmek için eğildim. "Kim olsa aynı şeyi yapardı."

Magdalene'nin eli göğsündeydi, hepimizden daha çok sarsılmış gibiydi. "Ben olsam ne yapacağımı bilemezdim Sadie. Çok şükür buradaydın."

Arkadan gelen bariton bir ses beni irkiltti. "Burada ne oluyor? Birdie neden ağlıyor?"

Sebastian'ın eve geldiğini bize seslenene kadar kimse fark etmemişti.

Birdie babasına koştu. "Baba, Sadie Marmaduke'un hayatını kurtardı! Bir top yüzünden boğuluyordu ve onu kurtarmak için hayvan manzarasını yaptı."

Az önce "hayvan manzarası" mı demişti? Muhtemelen, Heimlich manevrasını kastetmişti. Sebastian bana dik dik bakıyor olmasaydı kesinlikle gülerdim.

Sebastian şaşkınlıkla gözlerini kısarak, "Sadie de kim?" diye sordu.

Birdie beni göstererek hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Eğitmen! Sadece iş için Gretchen ismini kullanıyor. Gerçek adı Sadie. Marmaduke geçen gün süpermarkette sakız makinesinden aldığım küçük topu yuttu. Sadie ona bu hareketi yaptı ve topu çıkardı. Çok korkmuştum. Öleceğini sandım."

Magdalene, "Gerçekten oldukça şaşırtıcıydı Bay Maxwell," dedi.

Sebastian bana baktı ve köpeğin kafasını sevmek için eğilmeden önce Birdie'ye döndü; şimdi olanları tamamen özümsediği için biraz sarsılmış görünüyordu.

Bana doğru baktı. "Heimlich manevrasını onun üzerinde mi kullandın?"

Tanrım, *ne* yaptığımı bile bilmiyordum. Sadece videoda izlediğim adımları hatırlayıp işe koyulmuştum.

"Öyle de denilebilir, evet."

Hâlâ diz çökmekte olan Sebastian kollarını kızının etrafına sararak, "İyi misin?" diye sordu.

Birdie başını sallayıp, "Evet," dedi.

Sebastian kızının sırtını sıvazlarken gözlerim güçlü ellerine odaklandı.

"Magdalene ile mutfağa git de sana biraz kurabiye ve süt versin." Ayağa kalkarken bana baktı. "Seninle biraz konuşabilir miyim lütfen?"

"Benimle mi?" dedim aptal gibi.

"Evet."

Başka kiminle konuşacaktı ki?

"Elbette." Birdie'ye döndüm. "Seni göremeden gidersem diye söyleyeyim, seninle tanışmak harikaydı Birdie."

"Haftaya görüşürüz Sadie. Çirkin erkekleri öpme."

Onu haftaya görememe ihtimalimi söylemeye yüreğim elvermedi.

Bir dakika... "görememe ihtimali" mi? Bugünden sonra buna bir son verip veremeyeceğimden şüphe mi duyuyordum?

Sebastian'ı ofisine kadar takip ettim. Odası en az onun kadar

göz korkutucuydu. Büyük masasının arkasında koyu renkli ahşap ve koyu kahverengi deri bir sandalye vardı.

Birbirimizden birkaç metre ötede duruyorduk ve o konuşmadan önce konuşup kekelemeye başladım.

"Bir-Birdie sadece.... Randevular hakkında köşe yazıları yazıyorum. Ona bunu söyledim. O... Bu yüzden erkekleri öpmekle ilgili öyle konuştu." Kendi sözlerimden rahatsız oldum.

"Yazar mısın?"

"Evet. Köpek eğitimi meselesi... Ekstra iş."

Ekstra iş, doğru.

Başını sallarken dediklerimi düşünüyor gibiydi. Gözlerini ovuşturdu.

"Bu evde ihtiyacım olan son şey o köpekti. Senelerdir almamak için ayak diretiyordum. Çok çalışıyorum ve bu eve ata benzer bir köpek getirmek şöyle dursun, kızımı hayatta ve sağlıklı tutmakta güçlük çekiyorum."

"Anlayabiliyorum. Çok fazla sorumluluk gerektiriyor."

"Kızım çok uzun süredir Marmaduke adında büyük bir Danua istiyordu. Doğrusu bu hayalini gerçekleştirmeye hiç niyetim yoktu. Ama birkaç hafta önce nedense, ölen annesinin, yaptığı bazı şeylerden ötürü ona kızdığına inanmaya başladı. Açıkçası bu düşüncelerin nereden çıktığını hiç bilmiyorum. Tek bildiğim şu, onun gerçekten en çok istediği şeyi, bir köpekten, her şeyden çok istediği şeyi ona asla veremem. Annesini geri getiremem."

Konuşmasına ara vermişti. Gözlerim dolmuştu ama Sebastian sözlerine devam ederken yaşların akmaması için elimden geleni yaptım.

"Bu yüzden dönüp baktığımda muhtemelen çok aptalca olan bir şey yaptım. Ona tam da istediği köpeği aldım. Her yerde siyah beyaz benekleri olan doğru Danua'yı aradım – farklı göz rengi hariç. Annesini rüyamda gördüğümü, bana köpeği almamı söylediğini ve Birdie'ye bir işaret vermemesinin nedeninin ona kızgın olması ile alakalı olmadığını ilettiğini söyledim." Uzaklara doğru bakıp başını iki yana salladı. "Kızıma üzüntüsü-

nü gidermek için yalan söyledim. Bir şekilde, birini mutlu etmek için söylenen yalanın yalan söylemek sayılmadığına kendimi ikna ettim."

Vay canına.

Ve işte, Bay Maxwell, tam da bu yüzden şu an buradayım.

"Sizi tahmin edebileceğinizden daha iyi anlıyorum," dedim yutkunarak.

"Her neyse, o lanet köpekten sonra işler daha iyiye gitmeye başladı. Tabii her gün beni yalayarak uyandırması dışında. Ama bu benim sorunum. Demek istediğim... Bugün o hayvana bir şey olsaydı ne yapardık hayal bile edemiyorum. Sadece köpeğin iyiliği için değil, kızımın da iyiliği için. Burada olduğun için çok minnettarım."

Gözlerime bakarken yanaklarım yanıyor gibiydi. Duygularının gücü benim başa çıkabileceğimden de fazlaydı.

Boğazımı temizledim. "Birdie'ye de söylediğim gibi, kim olsa aynısını yapardı."

Gözlerimin içine bakıyor, olanları küçümsemek için yeltendiğim zayıf girişimime meydan okuyor gibiydi.

"Magdalene'nin ne yapılacağını bildiğinden şüpheliyim. Sen burada olduğun için o köpeğin hayatı kurtuldu."

"Pekâlâ, iyi ki... buradaydım o hâlde."

Sebastian altdudağını biraz ısırdıktan sonra konuşmaya devam etti. "Geçen hafta geldiğinde seninle kısa ve kabaca konuştuğum için de özür dilerim. Birçok nedenden dolayı kötü bir gündü. Ama bu bir mazeret sayılmaz tabii."

"Şey, geç... kalmıştım, o yüzden anlıyorum."

Ellerini ceplerine sokup bana bakmaya devam ederken hiçbir şey söylemedi. Özür dilemesi sürpriz olmuştu. Bu, Sebastian'ın ilk görüşmemizde göründüğü gibi duyarsız bir pislik olmadığını kesinlikle kanıtlıyordu. Savunmasız bir yanı vardı. Artık bunu görebiliyordum. Kızını başka bir trajedi yaşamaktan korumak isteyen bir adamdı.

Karısını kaybetmiş bekâr bir babanın sorumluluğu üstlenme-

sinin ne kadar zor olduğunu bildiğimi göstermek için onu teselli etmek istedim. Ne de olsa ben de hayatımı babamın gözünden yaşamıştım.

Ama başka bir şey diyemezdim. Çünkü bu noktada, bakışlarının gücüyle boğulmuş ve kaçma ihtiyacı hissetmeye başlamıştım.

"Her neyse, gitsem iyi olacak."

Kafasını sallayarak beni onayladı. "Ödemeni bana verdiğin PayPal adresine göndereceğim."

"Teşekkür ederim."

Ofisinden çıkarken, geri gelmeyeceğimi onları kırmadan nasıl söyleyeceğim konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Dışarı çıkmadan önce arkamı dönüp ona son bir şey söylemek zorundaymış gibi hissettim.

"Bilmeniz için söylüyorum Bay Maxwell, geçirdiğim kısa sürede kızınızı tanıma şansına eriştim ve sizi temin ederim ki harika bir iş çıkarıyorsunuz. Bunu sadece ben de söylemiyorum. Muhteşem bir kızınız var, bu da şüphesiz sizin iyi bir baba olmanızdan kaynaklanıyor."

Birkaç kez gözlerini kırptı. Cevap vereceğini düşünmediğimden kapıya doğru yöneldim.

Sesi beni durdurdu.

"Sadie."

Arkamı dönerek, "Efendim?" dedim.

"Bana Sebastian de." Duraksadı ve sonra bana gerçek bir gülümseme armağan etti. "Ve... *danke*."

9

Sadie

Cinsel ilişkiden zevk aldığınız anların haftalık sayısı.

Başka bir zor soru hakkında düşünürken kalemimin ucunu çiğnedim. *Sahiden de duruma göre değişir, değil mi?* Yani, seksten iyi mi ve bitiş çizgisini geçmeden önce beni tatmin etmeyi önemsiyor mu? İdeal eşimi aradığım için onunla işlerin nasıl ilerleyeceğini sorduklarını varsaymak zorundaydım, cinsel açıdan fiyasko olan birini değil. Aklım Sebastian'a kaydı. Bu adamın bir albenisi vardı. Bir kadını mutluluğa ulaştırmamasının imkânı yoktu.

İç geçirdim. Aklımı Sebastian Maxwell'den uzaklaştırmak için ücretsiz çöpçatanlık üyeliğimden yararlanmaya karar vermiştim. Yine de her soruyu düşünürken kafamın içinde beliriyordu.

İdeal eşinizin fiziksel görünümünü tanımlayın.

Gözlerimi kapattım ve beni etkileyebilecek bir adamın görüntüsünü düşünüp aklımda oluşan detayları not ettim. Uzun, geniş omuzlar, yeşil gözler, keskin bir çene, güçlü kollar ve geniş bir alfa-erkek duruşu. *Yüce Tanrım.* Eksik olan tek şey Sebastian'ın gözlerindeki altın harelerdi. Maxwell erkeğini ciddden unutmam gerekiyordu.

Tercih edilen birincil ikamet yeri.

Püff. Tabii ki Yukarı Batı Yakası'ndaki kahverengi cepheli ev.

Kendimi savunmam gerekirse, malum kişiyle tanışmadan önce bile buna aynı şekilde cevap verirdim.

En son hangi şarkıyı kendi kendinize söylediniz?

Tanrım. Bu konuda yalan söylemek zorunda kalabilirdim. Bu sabah biraz moralsizdim, bu yüzden duşa girmeden önce klasiklerden bir şarkı patlatıp saçımı şampuanlarken Sir Mix-a-Lot'la twerk yapmıştım. Hepimizin *büyük kalçaları sevdiğinden* oldukça emindim, ama çekici bir profil vaat etmiyordu. O nedenle biraz daha olgun bir seçim yapıp Lewis Capaldi'nin "Someone You Loved" şarkısını yazdım, ardından Sebastian'ın ne tür müzikten hoşlanabileceğini düşünerek zaman kaybettim. Nedense onu country müzik hayranı olarak düşünmeye başlamıştım, kayıp kadınlar ve köpeklerle ilgili şarkılar ona uyuyor gibiydi. Garip bir şekilde, Sebastian'ın Lewis Capaldi'den ziyade Sir Mix-a-Lot'u söyleyen bir kadınla ilgileneceğine dair içimde belirgin bir his vardı.

Bu cümleyi tamamlayın: Keşke şunu paylaşabileceğim biri olsaydı...

İlk tepkim *her şeyi* yazmak olmuştu. Ama bunun beni fazla muhtaç gösterebileceğini düşündüm. Cevabımı biraz yumuşattım, ama doğru ve birazcık karakterimi kattığım bir şey yazdım: *Gecenin ikisinde soğuk makarna ve kahkaha.*

Koridorda duyduğum, bir kadına ait topuklu ayakkabının tıkırtı sesi Devin'in koridorda yürüdüğünü haber veriyordu, bu yüzden çöpçatan anketini çabucak kâğıtların altına sakladım.

"Kahve zamanı," diyerek rüzgâr gibi ofisime girdi. "Her zamankinden mi istiyorsun?"

"Evet. Harika olur. Bu öğleden sonra gerçekten zor geçiyor."

"Ah? Dün gece ilginç bir şey yaptın mı?"

Köpek eğitim videolarını izlemeyi ilginç olarak kategorize etmediğim için başımı iki yana salladım. "Hayır. Erken uyandım ve bir daha uyuyamadım."

Devin masama baktı. "Ne üzerine çalışıyorsun?"

"Gelecek ayın yazılarının redaksiyonları."

"Hımm-hımm." Bana gözlerini kısarak baktı. "Peki, öyle olsun. Kahve ısmarlama sırası bende, hemen döneceğim."

"İyi fikir. Teşekkürler."

Devin kapıya doğru yöneldi ve sonrasında bana döndü. "Şey, cüzdanımı unutmuşum. Yirmi dolar borç alabilir miyim?"

"Evet, tabii," diye yanıt verdim. Sandalyemden kalkıp çantamı koyduğum, pencerenin altındaki dolaba doğru yürüdüm. Cüzdanımı bulmak için çantamı karıştırırken Devin masamın üstündeki kâğıt yığınını kaptı.

Gözlerim kısarak Devin'e baktım. "Ne yapıyorsun sen?"

"Redaksiyonmuş, götüm." Elindeki kâğıtları karıştırmaya başladı. Elinden almaya çalıştım ama çabucak geri çekti.

"Ver şunu bana!" diye bağırdım.

Kâğıt yığınının içindeki birkaç sayfaya baktı ve sonra aralarından birkaçını çıkardı. "*Aha!* Görmemi istemediğin bir şey yaptığını biliyordum."

"Kafayı yemişsin."

Elindeki kâğıdı yüksek sesle okumaya başladı. "Bloom Çöpçatanlık Hizmetleri. Seçkin bekârlar için butik hizmetler." Devin gözlerini devirdi. "Sana tercüme edeyim. 'Butik', eşittir 'pahalı' demektir. 'Elit bekârlar' ise 'Match.com ya da bir bar ortamı için fazla iyi olduklarını düşünen bir grup kibirli salak' anlamına gelir."

"Bir yazı için araştırma yapıyorum."

"Öyleyse neden bana yalan söyleyip redaksiyonlar üzerinde çalıştığını söyledin?"

"Tam olarak şu anda yaptığın şey yüzünden. Her şeyi abartıyorsun."

Devin, sayfalarda bir ipucu bulmak için o kadar meşguldü ki savunmamı duymuyordu. Başını kaldırdığında sırıttı. "İdeal eş tanımlaman çok tanıdık geliyor."

"Siyah saçlı uzun boylu erkeklerden her zaman hoşlamışımdır."

Bir kaşını kaldırdı. "İyi bir kemik yapısı, yeşil gözleri ve geniş bir duruşu olan erkekleri mi?"

"Bundan kim *hoşlanmaz ki*?"

"Hı-hı. Yani bu formda Sebastian Maxwell'i tarif etmiyordun öyle mi?"

"Kesinlikle hayır."

Sayfayı çevirdi ve sabah erken saatlerde cevapladığım sorulara baktı. "İdeal eşinizin kaç çocuğu var? Sıfır ila bir mi? Ne zamandan beri bekâr bir babanın peşindesin? Bunu ilk defa duyuyorum."

Kâğıtları elinden aldım. "Yapacak bir işin yok mu senin? Ya da damardan kahve almak gibi bir şey?"

"Ona çıkma teklif etmen gerektiğini biliyorsun."

"Evet. Yapmam gereken tam olarak da bu. Çünkü her iyi ilişkinin temeli, söylenen bir dizi yalanla başlar. Bir düşünelim. Adım, mesleğim ve tek çocuğuyla olan ilişkim. Birbirimiz için yaratıldığımız besbelli. Muhtemelen Noel'de evleniriz."

Devin içini çekti. "O zaman neden doğruyu söylemiyorsun? Ona gerçeği söyle."

"Ya sonra? Ona çıkma mı teklif edeyim?"

Arkadaşım omuz silkerek, "Elbette. Neden etmeyesin?" diye sordu.

"Çünkü öğrenirse sinirden deliye döner. Sırf kızı birdenbire yaptığı bir şey yüzünden ölmüş annesinin kendisine kızdığını düşündüğü için ona kocaman bir Danua aldı. Hepsi *benim hatamdı* Devin. Bir çocuğa Noel Baba'nın ölü bir kadınla doğrudan bağlantısı olduğunu düşündürdüm."

"Ama iyi niyetliydin."

"Eminim Sebastian Maxwell böyle anlamayacaktır."

"Eh, ona söylemeden asla bilemezsin, değil mi?"

İç çektim ve başımı salladım. "O kahveye gerçekten ihtiyacım var."

Devin başını salladı. "İyi. Gidiyorum. Ama bir düşün Sadie. Bu küçük şehirde sekiz milyon insan var ve sen bir şekilde bu

adamla tanıştın. Yanlış başlamış olabilir ama belki de tanışmanızın bir nedeni vardı."

Devin gittikten sonra doldurduğum çöpçatanlık başvurusunu buruşturdum. İşin aslı, herhangi bir randevuya gitmeye hiç niyetim yoktu. Devin haklıydı. Sebastian'a karşı hissettiğim gerçek bir şey vardı. Bunun nedeni sadece saçma derecede yakışıklı olması değildi. Yalnızca kızına gösterdiği yumuşak bir yanı vardı. Karısının da onun bu özel tarafına şahit olduğundan emindim. En iyi yanlarını hayatındaki kadınlara saklayan bir adamda çok güzel bir şey vardı. Biliyordum, çünkü bana hayran olduğum başka bir adamı hatırlatıyordu. Tanrım, Freud benimle bir gün geçirmeliydi.

Dürüst olmaya karar vermiştim. Şaşırtıcı bir şekilde Devin haklıydı. Birdie'den gelen ilk mektuptan sonra bir şeyler kısmet gibi gelmişti. Sanki onunla ve babasıyla bir sebepten dolayı tanışmam gerekiyordu. Tabii ki, adamın aşırı yakışıklı olması çok yardımcı olmuştu. Ama bir parçam Sebastian Maxwell muhteşem biri olmasa bile ona karşı bir çekim hissedeceğimi söylüyordu. Bu çekim yüzeysel olmaktan daha derine inmişti. Ayrıca, onun küçük ailesine olan hayranlığıma kendi geçmişimden parçalar eklediğimin de gayet farkındaydım ama zaten hayatın işleyişi böyle yürümüyor muydu? Kalplerimiz, başkalarına ait olan farklı kırık parçalardan oluşurdu ve doğru olanı bulduğumuzda, bize o kırık parçaları nasıl tekrar bir araya getirebileceğimizi gösterirlerdi.

Belki çok ileri gidiyordum ve çok felsefik düşünüyordum, ama sözün özü şuydu. Çıktığım yüzlerce randevudan öğrendiğim bir şey varsa o da biri hayatına girip karnında kelebeklerin uçuşmasına sebep olduğunda asla peşini bırakmamaktı. Çünkü bu çok sık yaşanan bir şey değildi.

Bu yüzden bugünkü eğitimden sonra Sebastian'a onunla özel olarak konuşmak istediğimi söyleyecek ve olanı biteni

anlatacaktım. Sinirlenip beni bir daha asla görmek istememesi olasıydı. Ama bu noktadan sonra yalanları daha fazla sürdüremezdim. Bu ne benim için, ne onun için, ne de kızı için adildi. Ve aramızda bir şeyler olma ihtimali varsa, bu ilişkinin temelini yalanlar üzerine kuramazdım.

Maxwell'lerin evine yaklaştıkça avuçlarım terlemeye başlamıştı. Çok gergindim. Bir parçam sırf bu konuşmayı erteleyebilmek için Sebastian'ın bugün evde olmamasını umuyordu. Marmaduke'un son eğitiminde evde yalnızca Magdalene ve Birdie vardı. Eve vardığımda derin bir nefes aldım ve bugün de böyle olması için dua ettim.

Merdivenlerden çıkarken âdeta bir tahta üzerinde yürüyormuş gibi hissettim. Karıncalanan ellerimi salladım ve kendimi kapıyı çalmaya zorladım. Birkaç saniye içinde kapının diğer tarafında gölgeler gördüm ve kulp dönmeye başladığında nefesimi tuttum.

Ne yazık ki kapıyı açan Magdalene değildi.

"Bay... ee... Sebastian... kapıyı senin açmanı beklemiyordum."

Kollarını göğsünde birleştirip bana baktı. "Öyle mi? Neden *Sadie*?"

Ben mi işkillenmiştim yoksa adımı bir garip mi söylemişti? Ya da belki sinirlerim bozulmuştu. Yoğun bakışlarından kaçınmak için pantolonumdaki olmayan tüyleri titizlikle toplayarak boğazımı temizledim. "Ben, şey, işte olacağını düşünmüştüm. Son geldiğimde Magdalene buradaydı."

Sebastian'ın ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öğleden sonra izin aldım. Seninle küçük bir antrenman yapabiliriz diye düşündüm. Sadece ikimiz."

Boğazımda dev bir yumru oluştu. *Kahretsin*. Gerçekleri söylemekten başka seçeneğim yoktu. Kaderime razı gelmiştim ve şimdi kaderin sillesini daha önce hiç deneyimlemediğim şekilde yiyordum. Haftanın altı günü çalışan bu adam mucizevi bir şekilde izin gününü benimle vakit geçirmek için ayırmıştı. Yalnız. "Hımm. Peki. İyi."

Geri çekilip kapıyı ardına kadar açtı. "İçeri gir. Senin için uygunsa, bugün eğitimi evde yapmak istiyorum."

Değildi. Hem de hiç. Eşiğin üzerinden geçip içeri girmek beni klostrofobik hissettirmişti. En azından dışarıdayken kaçacak bir yerim vardı. Kapı aniden arkamdan çarparak kapandığında yerimden sıçradım.

Sebastian sinsi bir gülümseme daha attı. "Affedersin. Elimden kaydı."

Hani bilmesem beni kasıtlı olarak rahatsız ettiğini düşünürdüm.

Neyse ki Marmaduke beni kurtarmaya gelmişti. Bana doğru koşturdu, yüzümü yalamaya çalışırken beni neredeyse deviriyordu. "Merhaba oğlum," deyip kulaklarının arkasını kaşıdım. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Başımı kaldırdığımda Sebastian'ın gözlerinin beni delip geçtiğini gördüm. Elinde daha önce tuttuğunu fark etmediğim, katlanmış beyaz bir kâğıt vardı.

"Eğitimini nereden aldığını söylemiştin?"

Ah. Ne dediğimi hiç hatırlamıyordum. Odaya bakarken üzerime bir panik çöktüğünü hissettim. Yara bandını söküp gerçeği söyleyebilirdim ama kalbim deli gibi atıyordu ve buna hazır değildim. Peki, ben ne yaptım? Elbette kendimi daha da zor duruma soktum. Durduğumuz koridorda büyük bir yuvarlak masa vardı. Üstünde bir dizi anahtar duruyordu. "Key* Eğitim Okulu'na gittim."

"Key Eğitim Okulu..."

Sebastian masanın üzerindeki anahtarlara baktı ve kısık gözlerle bana döndü. "Bu okul tam olarak nerede?"

"Şey, şehir merkezinde."

"Bir kontrol etmem gerekecek. Sana iyi bir yorum yazabilmem için yorum bölümü olup olmadığına bakmam lazım. K-E-Y Eğitim değil mi?"

---

* (İng.) Anahtar. –çn

Siktir. "Evet, ama artık kapalılar."

"Bugün kapalı mı yoksa temelli mi kapalı?"

"Temelli olarak."

"Yazık olmuş. Özellikle de böyle kaliteli *köpek eğitmenleri* eğittikleri için."

Neler oluyordu? Benimle dalga mı geçiyordu? Köpeğinin hayatını kurtardıktan sonra aramız gayet iyiydi, ama nedense şimdi aniden başa dönmüş gibi hissediyordum.

Sebastian başını yana yatırarak, "Neden kapattılar?" diye sordu.

"Ee, sanırım şehirde kiralar çok yüksek olduğu için."

Gözlerini o kadar çok kısmıştı ki beyazını zar zor görebiliyordum. Sonra başka bir şey söylemeden bana arkasını dönüp oturma odasına doğru yürümeye başladı. "Beni takip et."

Bir köpek yavrusu gibi arkasından koştum. Marmaduke önden yürümüştü ve köşede bir şeylerle meşguldü. Sebastian bana dönüp köpeği işaret etti. "Bunu yapmaya yeni başladı. Belki de bugünkü eğitime, köpeğimin kızımın pelüş hayvanlarına bunu yapmasını nasıl engelleyeceğini göstererek başlayabiliriz."

Daha yakından bakmak için eğildiğimde, bu dev hayvanın pelüş bir kaplumbağaya beceriksizce sürtündüğünü gördüm. *Iyy.* Penisi uyarılmıştı. Burnumu buruşturdum. "Bir kaplumbağayı beceriyor."

"Yaptığı şey bu muymuş? Pek emin değildim. Belki benden daha fazla pratik yapıyorsundur."

Gözlerim büyüdü. *Az önce bana fahişe mi demek istemişti?* Birkaç kez gözlerimi kırptım. "Ne dedin?"

"Pekâlâ, kızıma hayatını kazanmak için flört hayatın hakkında yazdığını söylemiştin. Bu yüzden doğal olarak bunun çeşitli erkeklerle dışarı çıktığın anlamına geldiğini varsayıyorum."

Dakikalar geçtikçe daha çok sinirleniyordum. Yalancı olabilirdim ama kesinlikle önüne gelenle yatan bir tip değildim. Ellerim belime koyup, "Birçok kişi ile çıkıyor olmam köpeğin gibi herkesin üzerine atlıyorum anlamına gelmiyor. Belki de çok

uzağa bakmamalısın, köpeğin hobilerini sahibinden alıyor olabilir. *Senin* flört hayatın tam olarak nasıl?"

Sebastian bana resmen hırladı. *Başlarını böyle işe.* Hırlamasına aynı karşılığı verdim.

Marmaduke gerçekten işe koyulduğunda dikkatim tekrar dağıldı. Öncesinde kalçalarını yavaşça gelişigüzel hareket ettiriyordu. Şimdi ise iş üzerindeki bir erkek gibi pompalıyordu. Ya da bir köpek. İş üzerindeki bir köpek gibi demek istedim. "Marmaduke. Hayır!" diye bağırdım.

Şaşırtıcı bir şekilde koca köpek donup kalmıştı. Sanki kimsenin izlediğini fark etmemiş de şimdi suçüstü yakalanmış gibi hareketin tam ortasında duraksamıştı. O telaşa kapılırken yanına gidip pelüş kaplumbağayı altından aldım. Iyy. Oyuncak... ıslaktı. Ne tür köpek vücut sıvılarına dokunduğumu bilmek bile istemiyordum. Kuyruk kısmını iki parmağımla tuttum ve Sebastian'a baktım. "Çamaşır makineniz nerede?"

"Çamaşır odası mutfağın dışında."

Nereden gidildiğini biliyordum, bu yüzden kendim gittim. Saldırıya uğramış kaplumbağayı mutfağa kadar götürdüm ve içinde küçük bir çamaşır odasını bulana kadar bir sürü kapıyı açıp kapadım. Makinenin kapağını kaldırarak pelüş oyuncağı içeri attım ve kapıdan beni izleyen Sebastian'a döndüm.

"Başka neyi beceriyor?"

"Kızımın diğer pelüş hayvanlarından birkaçını."

"Onları da getir."

Sebastian ortadan kayboldu ve üç küçük pelüş oyuncakla geri geldi. Onları bana verdikten hemen sonra hepsini çamaşır makinesine attım.

"Sirke var mı?"

Kaşları çatıldı. "Sanırım."

"Getir."

Dediklerimi sorgulamadan yaparak beni bir kez daha şaşırttı. Döndüğünde çamaşır makinesine su doldurup iki kap dolusu sirke ekledim. "Yavrular altı ila sekiz aya kadar ergenliğe ulaş-

mazlar, bu yüzden cinsel zevk için sürtünmüyor. Genellikle onlar için eğlenceli olduğunu keşfettikleri bir oyundur. Hayvanlar güzel kokan şeyleri seçme eğilimindedir. Biraz sirke onu durdurmak için işe yarayabilir."

Neyse ki sürtünme dönemine giren hayvanlar ile ilgili makalelere rastlamış ve bu konu ile ilgili çok şey okumuştum. Bir anlığına da olsa neyden bahsettiğimi biliyormuşum gibi konuşmuştum.

Sebastian başını salladı, görünüşe göre artık ben geldiğimdeki hâlinden daha az sinirliydi. Çamaşır odasından çıkmak için yanından geçtim ve oturma odasına geri döndüğümde Marmaduke'u otururken buldum. Sanki dönmemi bekliyor gibiydi.

"Bugün evde eğitim yapmak istediğini söylemiştin. Ama bence eğitimden önce onu yürüyüşe çıkarsam iyi olur. Çok enerjik ve yorulduğunda komutları daha iyi dinliyor."

"Peki. Ben de geleceğim."

Elimi hayır anlamında havaya kaldırdım. "Yalnız gitmeyi tercih ederim." Aklımı toplamak için zamana ihtiyacım olduğunu ona söylemek istemediğim için başka bir yalan uydurmak zorunda kalmıştım. "Marmaduke'un eğitmeni olarak aramızda bir bağ oluşması lazım."

Sebastian'ın gözleri sanki söylediklerimi tartıyormuş gibi yüzümde gezindi. Sonunda kısa bir baş onayı ile, "İyi. Burada beklerim," dedi.

Felaketi kıl payı önlediğiniz o anlarda sakin kalırsınız ama durumu tekrar kontrol altına aldıktan sonra kalbiniz deli gibi atmaya başlar ya? Maxwell'lerin evinin merdivenlerinden aşağıya indiğimde hissettiğim tam olarak buydu. Attığım her adımda bacaklarım titriyordu ve nefesimi kontrol altına almak için derin derin nefes almak zorunda kalmıştım. İçeride neler olmuştu öyle? Son on dakikayı kafamda tekrar canlandırdım. Sebastian'ın benimle alaycı konuşması, ağzımdan çıkan her kelimeye meydan okur gibi görünmesi, randevu alışkanlıklarımı

sorgulaması. Apartmanın etrafında birkaç kez dolaştığımda sakinleşmiş ve suçluluğumun aslında var olmayan şeyleri varmış gibi gösterdiğine kendimi ikna etmiştim. Sanki gerçek hemen önümüzde patlamaya hazır bir bomba gibi duruyordu. Sebastian'ın yanında olduğum her dakika bombanın sesini daha yüksek sesle duyuyor ve odanın duvarları üzerime geliyor gibi hissediyordum. Ama ortada bomba falan yoktu. Bu saçma konuşma hayal gücümün bir ürünüydü.

Evet, tam olarak olan buydu. Böyle olmak zorundaydı. Elbette Sebastian çetin cevizdi. Ama gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Olsaydı muhtemelen beni kapı dışarı ederdi. Yani her şeyi kafamda uyduruyordum.

Yirmi dakika sonra nihayet eve geri dönmek için cesaretimi toplamıştım. Derin bir nefes alıp kapıya vurmak için elimi kaldırdım ama daha parmak boğumlarım tahtaya değemeden kapı açıldı.

"Biraz uzun sürdü."

"Marmaduke bugün çok fazla enerjikti."

"Köpeğimi kaçırdığını düşünmeye başlamıştım."

Bu düşünceye güler gibi oldum. Kim bu kontrolden çıkmış hayvanla kaçıp giderdi ki? Belli ki sadece deli olan bir insan bunu yapardı. *Ah. Dur biraz.* Bu tanıma uyuyor olabilirdim. Sanırım ne demek istediğini anlıyordum. "Affedersin. Biraz daha kalırım, böylece tam bir saatlik antrenman süreni tamamlamış olurum."

Sebastian kenara çekildi, elinde yine katlanmış beyaz bir kâğıt olduğunu fark etmiştim. Ancak bu sefer, beni bir sahtekâr olarak ifşa edecek uğursuz şeytani bilgiler içerdiğini düşünerek hayal gücümün beni ele geçirmesine izin vermeyecektim. Bu yüzden çenemi kaldırdım ve içeri girerken elini görmezden geldim.

Oturma odasına döndüğümde, Sebastian'ın varlığını etrafımda hissediyordum. Rahatsız ediciydi ama aynı zamanda

garip bir şekilde insanı tahrik ediyordu. Boğazımı temizledim. "Bugün üzerinde çalışmak istediğin özel bir şey var mı?"

Beni dikkatle izledi. "Evet. İnsanların üzerinden atlamak."

Kaşlarımı çatarak, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Web sitenizde bunun öğrettiğiniz numaralardan biri olduğu yazıyordu. Kızımın böyle şeylerden hoşlanabileceğini düşündüm. Bu yüzden köpeğime, insanlar dörtayak üzerindeyken üstlerinden nasıl atlayacağını öğretmeni istiyorum."

"Marmaduke'a insanlar dörtayak üzerindeyken üstlerinden atlamasını mı öğretmemi istiyorsun?"

Sebastian etrafına bakındı. "Sesim mi yankılanıyor?"

"Hayır. Ama ben sadece... Eğitim zamanımızı Marmaduke'a bazı temel komutları öğretmek için kullanabileceğimizi düşünmüştüm. İleri düzeyde bir komut... düşünmemiştim."

"Ona ileri düzeyde bir numara öğretemez misin?"

Şey, hayır. YouTube'da henüz o kadarına gelmemiştim. "Tabii ki öğretirim."

Sebastian alaycı bir şekilde gülümseyip kanepeye oturdu. Kollarını göğsünde kavuşturarak ayaklarını önündeki sehpaya koydu. "İyi. Şimdi dörtayak üzerinde durun Bayan Schmidt."

"Schmidt mi?"

"Gerçek soyadın bu değil mi? Web sitenizde *Gretchen Schmidt* yazıyordu. Ama yine de kızıma gerçek adının Sadie olduğunu söylemişsin. Sırada ne var? Sen Sadie Schmidt misin, yoksa başka bir ismin mi var?"

Yanaklarımın yandığını hissetmeye başladım. "Şey. Hayır, soyadım Schmidt. Kızınıza da dediğim gibi, Gretchen'ı sadece iş için kullanıyorum."

"Doğru. Çünkü kulağa daha Alman geliyor."

"Doğru."

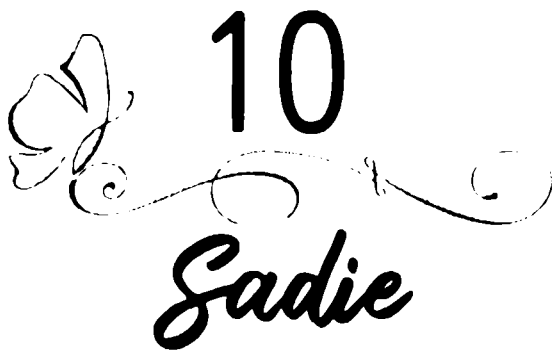
"Tamam o zaman, *Bayan Schmidt*. Neden başlamıyorsun? Almancada 'atla' ne demek?"

Aman Tanrım. Tamamen paniklemiştim ve ağzımdan birkaç heceyi zorla çıkardım. *"Flunkerbsht."*

Sebastian'ın kaşları çatıldı. "*Flunkerbsht* mı?"

"Doğru."

Dudaklarının kenarlarında minik bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirdim. Ama hızla kayboldu. "Ne zaman hazırsan.. *flunkerbsht*.

Hayatımın en uzun on dakikasıydı. Gerçekten. Sebastian kollarını kavuşturmuş, kendimi aptal durumuna düşürmemi izlerken geçen her saniye dayanılmazdı.

Hiçbir anlamı olmayan uydurulmuş bir komutla bu at kılıklı köpeği sırtımın üzerinden atlatmak için boşuna uğraşmıştım. Suyu şaraba dönüştürme olasılığım daha yüksekti.

Bir köpeğe sırtınızın üzerinden atlamayı nasıl öğretirdiniz ki? Defalarca *"Flunkerbsht!"* diye bağırarak bir sehpanın üzerinden bizzat atlayarak nasıl yapılacağını göstermekten tutun da Birdie'nin odasındaki pelüş hayvanlardan bir tane kapıp onun üzerinden atlamaya kadar her şeyi yapmıştım. Sonunda oyuncağın peşinden gidip onu becerdi.

Ben tam bir flunkerbshtım, *peki.* Koca *bir sahtekâr.*

Son bir çaresizlik içinde, mucizevi bir şekilde Marmaduke'un bunu üzerimden atlamak için bir işaret olarak alacağını umar, *"Flunkerbsht!"* diye bağırıp kafamla işaret ederken dörtayak üzerine çöktüm. Ya çenesini yere koyup yatıyor ya da daha kötüsü sırtıma çıkıp orada kalmaya çalışıyordu. Bir noktada onun altında ezilip kaldım. Nihayet arkamı döndüğümde, ayağa kalkmaya çalışırken yüzümü yalamaya başladı.

Daha bu sabah Sebastian'a gerçeği söylemeye hazırlanırken nasıl bu hâle gelmiştim?

Bu işi bitirmem gerekiyordu.

Şimdi.

Sebastian'a her şeyi anlatmam gerekiyordu.

Sonunda Marmaduke'u üzerimden çekip ayağa kalktım.

Pantolonumu silkeleyerek şöyle dedim, "Sebastian, konuşmamız gerek–"

"Kes şunu Sadie. Kes artık." Sesi sarsıcıydı, "Başka bir şey söyleme. Hiçbir önemi olmayacak. Çünkü sadece başka bir yalan söyleyeceksin," derken gözleri öfkeyle doluydu.

Kalbim küt küt atıyordu, oda dönüyormuş gibi hissetmeye başlamıştım.

Neler oluyor?

Elinde tuttuğu kâğıdı açıp bana doğru çevirdi. Kâğıtta bir kadının fotoğrafı ve bazı kelimeler yazılıydı. Bir biyografi gibi görünüyordu. Kadının uzun, kıvırcık ve kızıl saçları vardı.

"Kim bu?" diyerek yutkundum.

"Gerçek köpek eğitmeni Gretchen Schmidt. Acil bir ailevi durum sebebi ile birkaç hafta önce gelemediği için özür dilemek amacıyla benimle iletişime geçti. Onun biyografisine ulaştığım yeni web sitesinin bağlantısını yolladı."

Olamaz.

O noktada bir şey söylemem gerektiğini biliyordum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyordu.

Konuşmaya devam etti. "Biliyor musun? Yurtdışında bir yıl kaldığı sırada Münih'te eğitim görmüş. Şu okulda değil... ne demiştin? Key Eğitim Okulu mu? Görünüşe göre, öğrettikleri tek şey ayaküstü kırk yalan söylemekmiş!"

Gerçekten kusacaktım.

"Açıklayabilirim–"

"Bunu bilmek güzel ama ne yazık ki artık söylediğin şeylere beni inandıramazsın. Şu anda yapmanı istediğim tek şey evimden çıkman ve bir daha geri dönmemen."

Bu çok kötüydü.

Çok çok kötü.

"Gideceğim. Ama lütfen önce açıklayabilir miyim?"

"Polise açıklamak istemiyorsan, hemen git."

Polis mi? Benimle dalga geçiyor olmalıydı. Bir köpek eğitmeni gibi davranmak suç muydu? Burada ciddi bir sorun yaşayıp yaşamadığımı anlamak için yeterli yasal geçmişim de yoktu. Bu yüzden risk alıp işleri daha da kötüleştirmek yerine dediğini yapmaya karar verdim ve kapıya yöneldim.

Çıkarken dikkat et kapı çarpmasın da diyebilirdi, çünkü yemin ederim arkamdan kapıyı kapattığında kıçıma çarptığını hissettim.

Merdivenlerden inip kaldırıma çıktığımda New York havası hiç bu kadar soğuk ve gökyüzü hiç bu kadar gri gelmemişti. Birdie'nin pelüş kaplumbağasından da kötü becerilmiş bir parça çöp gibi hissediyordum.

İçimden bir duygu karmaşası geçti. Sadece kovulmanın şoku değil, aynı zamanda Birdie'yi ve bu deneyimle birlikte gelen aidiyet duygusunu da kaybetmenin şokuydu. Elimden alınana kadar hayatımda eksik olduğunu fark etmediğim bir şeydi bu.

Maxwell'lerdeki o korkunç günden iki hafta sonra hâlâ olanların üstesinden gelememiştim. Minnettar olduğum tek şey, Birdie'nin orada olup buna tanık olmamasıydı. Sebastian'ın bana gerçekte ne olduğunu ona asla söylememesini umuyordum. Birdie'nin beni kötü niyetli biri olarak gördüğünü öğrenseydim çok üzülürdüm.

Kalbim gerçekten kırılmıştı, Sebastian'a kendimi tekrar açıklamanın bir yolunu bulmaya çalışıp çalışmayacağımı tarttığım birçok uykusuz gece geçirmiştim. Söyleyeceğim hiçbir şeye inanmayacağını özellikle söylemişti. Ona gerçeği söylemek işleri daha da kötüleştirebilirdi. Aslında, işler daha ne kadar kötüye gidebilirdi ki?

Doktor Emery birkaç aydır ülke dışındaydı, bu yüzden olanları ona bile anlatamıyordum. Bu konu hakkında enine boyuna düşünmüş ve olduğu gibi bırakmaya karar vermiştim.

Ama elbette hayatın her zaman sizin dışınızda patlak veren sürprizleri olabiliyor ve sizin yerinize kararlar verebiliyordu.

Bir öğleden sonra, Birdie'nin "Noel Baba"ya başka bir mektup yazıp yazmadığını öğrenmek için postayı kontrol ettim. Yazmayalı uzun zaman olmuştu ve gerçekten bir daha yazmasını beklemiyordum.

Koşullar göz önüne alındığında, hiçbir şey beni gelen mektubun zarfını yırtmaktan alıkoyamazdı.

Sevgili Santa,

Artık sana yazmayacaktım ama şimdi Noel yaklaşıyor, bu benim Noel mektubum gibi sayılabilir.

Artık Marmaduke adında bir köpeğim var. Her zaman istediğim gibi harika bir Danua. Onu çok seviyorum. Annem getirdi. Annemin kendisi değil tabii ki, ama babam Marmaduke'u getirmesi için ona bir mesaj gönderdiğini söyledi. Kurabiye çaldığım için bana kızgın olmadığını bu sayede anlayabildim. (Hâlâ kurabiye çalıyorum. Bunu biliyorsun değil mi?)

Annem bana başka işaret göndermedi. Ama bu sorun değil. Melek olmakla meşgul olduğunu biliyorum.

Annesini benim gibi altı yaşındayken kaybetmiş biriyle tanıştım. Daha önce annesi kanserden ölen başka biriyle hiç tanışmamıştım. Çok hoş biriydi. İsmi Sadie. Şey, iki adı var: Sadie ve Gretchen. Artık iki ismimin olmasının sebebi o: Birdie ve Muffuleta. Her neyse, Sadie Marmaduke'un köpek eğitmeniydi. Ona Almanca komutlarla oturmayı falan öğretti. Ah, bir de hayatını kurtardı. Onu ilk gördüğümde özel bir arkadaş dileğimi gerçekleştirdiğini düşünmüştüm. Ama sonra Sadie bir anda ortadan kayboldu. Ne olduğunu bilmiyorum. Babam artık gelmeyeceğini ve nedenini bilmediğini söyledi. Fakat bunu ona sorduğumda tuhaf davrandı. Belki de gitmesi benim hatamdı.

Belki annemi kaybettiğim için onu üzdüm. Belki ona kendi annesini hatırlattım. Keşke Sadie'nin neden veda etmeden gittiğini bilseydim. Neden herkes beni terk ediyor?

Her neyse, Sadie'yi bulabilir misin bilmiyorum ama ona üzgün olduğumu söyle.

Teşekkürler Noel Baba.

Sevgiler, Birdie

(Nam-ı diğer Muffuleta)

O gün işten erken çıkmak zorunda kaldım. İçki dükkânına uğramak istesem de efkâr dağıtmayı kesip kesmeyeceğimden emin olamıyordum. Onun yerine doğruca eve gittim.

O mektubu kaç kez tekrar okuduğumun bir önemi yoktu, bundan sonra yapmam gereken şey artık çok açıktı.

Sebastian gerçekleri öğrenmeden hemen önce hizmetlerim için bana yeni bir PayPal hesabı aracılığıyla ödeme yapmıştı. Bu yüzden, ödemeyle ilişkili olan e-posta adresini biliyordum.

Fikrimi değiştirmeden önce dizüstü bilgisayarımı açtım, gerçek hesabımdan bir e-posta yazmaya başladım.

Sayın Bay Maxwell,

Yüz yüze görüşmek yerine size bu e-postayı göndermeyi seçtim çünkü benimle görüşmeyi kabul edeceğinizden şüpheliydim. Bunu okumanızı ve sonuna kadar okumadan kararınızı vermemenizi rica ediyorum. Size söz veriyorum, bu e-posta ilk gün neden kapınızın önünde olduğumu tamamen açıklayacaktır.

Benim adım Sadie Bisset. Yirmi dokuz yaşındayım ve tıpkı kızınız gibi ben de altı (buçuk) yaşındayken annemi kanserden kaybettim. İşimin bir parçası olarak, insanlann Noel dileklerini yazdıklan bir köşeye cevap veriyorum. Normalde bu köşe Noel zamanında yayımlanır, ancak kızınız Birdie ilk olarak bize yazın mektup yolladı.

Sebastian'a yazdığım e-posta muhtemelen yazılmış en uzun eleştiri yazılarından biriydi. Birdie'den aldığım mektupları, yerine getirdiğim dileklerin her birini ve her seferinde cevap verip vermemekle ne kadar mücadele ettiğimi açıkladım. Ve en sonunda, nasıl köpek eğitmeni olduğumu açıkladığım kısma geldim.

Kapınıza gelmeyi hiç düşünmemiştim. Tesadüfen sizin mahallenizdeydim ve kızınızın mektuplarının geldiği adres olduğunu anlayınca durdum. Merdivenlerde kelebek şeklinde bir saç tokası fark ettim ve birileri üzerine basmasın diye alıp kapıya daha yakın bir yere koymak istedim. Tam o anda siz kapıyı açıp Gretchen olduğumu varsaydınız. O an şok olmuştum. Belki de o zamana kadar kızınıza yaptığım iyilikler yüzünden mantıklı düşünemiyordum. Size göre bir yabancıydım. Ama Birdie bana içini döktüğü için sadece onu değil, sizi de tanıdığımı hissediyordum. Varsayımınıza ayak uydurmak gibi düşüncesizce karar verdim. Açıkça yanlış bir karardı ve çok pişmanım. Buna rağmen Almanca köpek eğitim sanatını inceleyerek saatlerimi harcadım ve beni işe aldığınız görevleri yerine getirmek için işi hakkıyla yapmak istedim. Ama dürüst olmam gerekirse ilk günden sonra bu yalana devam etmemin gerçek nedeni Birdie'nin gerçekten iyi olup olmadığını kendi gözlerimle görmekti.

Bugün bu e-postayı yazmaya karar verme sebebime geliyorum. Birdie yine "Noel Baba"ya mektup yazdı. Bu sefer köpek eğitmeninin -yani benim- aniden gitmesinden bahsetmişti. Ona neden artık gelmediğimi söylememenize rağmen (bu arada bunun için teşekkür ederim), bir şekilde bir şeylerin ters gitmiş olabileceğini düşünüyor. Güçlü bir sezgisi var. Ama çok yanlış bir sonuca varmış; çünkü beni üzecek bir şey yaptığını, orada olmamın bana annemin ölümünü hatırlattığını düşünüyor ve bu yüzden gittiğimi zannediyor. Ortadan kaybolmam için kendini suçlaması beni mahvediyor. Bunu nasıl düzeltebileceğimi bilemiyorum. Sadece sizi haberdar etmek istedim.

Çok büyük bir hata yaptığımı biliyorum. Ama ben de insanım ve şunu bilin ki asla kızınızı ve sizi incitecek bir şey yapmam. İkiniz için de en iyisini diliyorum.

Bana bir keresinde söylediğiniz bir şeyi hatırlatmak istiyorum. Birdie'ye neden annesinin Marmaduke'u gönderdiği yalanını söylediğinizi anlatmıştınız. Kızınızın üzüntüsünü giderdiği için aslında bunun beyaz bir yalan olduğuna kendinizi ikna ettiğinizi söylemiştiniz. Benim yalanım haddini aşmış olabilir ama niyet aynıydı. Aynı şekilde saftı.

Bu e-postanın sonuna geldiyseniz, okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.

En iyi dileklerimle,
Sadie Bisset

11
Sebastian

Böyle gecelerde kızımın yanı başımda uyuyor oluşuna şükrediyordum. Birdie evde olmasaydı, bütün viski şişesini içmiş veya pervasız bir karar daha vermiş olabilirdim. Bu gece yaptığım en büyük hata, yatmadan hemen önce lanet e-postamı kontrol etmekti. Çünkü artık gözüme uyku girmeyecekti.

Sadie'nin mesajını on defa okumuş olmalıydım, ama kızımın benimle konuşmaktansa korkularını bir yabancıya daha çabuk anlatıyor oluşunu anlamak kolay değildi. Bu bir uyarı işaretiydi. Birdie'nin yanında ihtiyaç duyduğu şekilde olmadığımı biliyordum. Onu mutlu etmek için ne kadar çabalasam da duygusal açıdan ulaşılmazdım, kızım da bunu biliyordu. Amanda'nın ölümüyle hep böyle baş etmiştim, acımı bastırıp kendimi meşgul ederek.

Sadie Bisset.

En başından beri onda farklı bir şeyler vardı. Bir afet olduğunu inkâr etmeyecektim ama onun bariz güzelliğinden bahsetmiyordum. Onda garip bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı. Bunu hiç çözememiştim. Şimdi o tuhaf, tanıdık hava mantıklı geliyordu. Onu tanımıyor olsam da dolaylı olarak o *beni* tanıyordu. Kesinlikle Birdie'yi de tanıyordu.

Yine de köpek eğitmeni gibi davranması çok aptalcaydı.

Buna hiç şüphe yoktu. Ama diğer şeyler? Hâlâ ne anlam vereceğimi bilmiyordum.

Kızım için yaptığı şeyler bazı yönlerden sevimliydi, bir yandan da biraz çılgıncaydı. Ama o e-postayı düşündükçe Sadie'nin kötü niyetli olmadığına, amacının iyi olduğuna inanmıştım. Bu hikâyeyi uydurmasının imkânı yoktu çünkü çok şey biliyordu. Birdie'nin söylediğini belirttiği her şey birbiriyle örtüşüyordu. Köpek eğitmeni rolünün kötü niyetli olmadığını bilmek beni rahatlatmıştı. Öfkem yüzünden o gün ona kendini açıklama şansı vermemiştim. Kim olduğunu ve nereden geldiğini bilmemek beni çok rahatsız etmişti, bu kötü yargımdan dolayı kendimi suçlamam işleri daha da kötüleştiriyordu. Şimdi, en azından her şey mantıklı bir açıklamaya kavuşmuştu.

Gerçek yüzüme bir kez daha çarptığında gülmeye başladım. Çoraplar.

Şu lanet çoraplar.

Ertesi sabah nadiren yaptığım bir şey yaptım. Pankek pişirdim. Ya da pankek pişirmeye *çalıştım* diyelim. Cumartesi Magdalene'nin izin günüydü, yani Birdie'nin kahvaltısı normalde dolaptan çıkardığı şekerli mısır gevreklerinden oluşuyordu. Cookie Crisp onun en sevdiği mısır gevreğiydi.

Ama bugün kızıma düzgün bir kahvaltı hazırlayacak ve kalktığında onunla sohbet edecektim.

Birdie her zamankinden daha geç uyanmıştı. Gözlerini ovuşturarak mutfağa girdiğinde sarı saçları dağınıktı.

Sadece tavayı kullanarak krepi ters çevirdim. "Günaydın günışığım."

Kısık sesi boğuktu. "Babacığım... Yemek mi yapıyorsun?"

"Aynen öyle."

"Ocağı kullanman gerektiğine emin misin?"

Sözleri beni güldürmüştü. Küçük kızım resmen babasının yemek pişirme becerilerine güvenmiyordu. Ama böyle düşünmesi için geçerli sebepleri vardı.

"Hey, baksana. Baban bir lokantacı. Yemek hakkında bir iki şey biliyorum."

"Nasıl yakıldığını biliyorsun," deyip kıkırdadı.

Fazla pişmiş tarafı saklamak için pankeki hızlıca çevirdim. Sonra ona vermeden önce iyi pişmiş tarafı yukarı bakacak şekilde tabağa koydum.

"Bu pankek sana yanmış gibi mi görünüyor?"

Kızım, "Hayır," diyerek güldü. "Ellerine sağlık baba."

"Rica ederim tatlım. Biraz daha yapıyorum. Şurupla kremşantiyi getir bakalım."

Birdie oturduktan sonra, kendime bir fincan kahve almadan iki pankek daha yaptım. Ardından kızımın karşısına oturdum. Sessizce yiyordu ve pankeklerinin tadını çıkarıyor gibiydi. Annesi Mickey Mouse kafası şeklinde pankekler yapardı. Bunu denemeye bile korkmuştum.

Çenemi elime yaslayarak, "Bak, her zaman meşgulmüşüm gibi göründüğünü biliyorum. Ama asla sana vakit ayıramayacak kadar meşgul olmadığımı bilmeni istiyorum. Bir şey için endişeleniyorsan, bana söyleyemeyeceğin hiçbir şey yok. Ne düşünlüğünü bilmek istiyorum. Eğer seni rahatsız eden bir şey olursa bana geleceğine söz ver."

Kocaman gözleriyle bana bakarken çiğnemesi yavaşladı. "Peki."

"Ciddi misin?"

Pankek yemeye devam etti. Dopdolu ağzıyla, "Evet," dedi.

Bir süre sessizce yemek yemesini izledikten sonra başımı yana eğdim. "Şu anda benimle konuşmak istediğin, canını sıkan herhangi bir şey var mı?"

Süt dolu bardağını kaldırdı ve hepsini birkaç yudumda içip koluyla dudağının üstünü sildi. "Yok baba," dedi sonunda.

Sadie ile ilgili endişelerini bana anlatmasını umuyordum. Böylece onun hatası olmadığına ikna etme fırsatım olurdu. Ama hiçbir şey söylemedi. Onu rahatsız eden şeyi bana söyleyeceğine dair verdiği güvenceye rağmen hâlâ bana açılmaya niyetinin

olmadığını fark etmiştim. Bu gerçek beni mahvetti. Ancak eski alışkanlıkları bir gecede değiştiremezdiniz. O anda, onun benden daha fazla uzaklaşmasına izin vermemek için her şeyi yoluna koyacağıma yemin ettim.

"Bana pankek yaptığın için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti bebeğim."

Ayağa kalktı ve sudan geçirmeden önce tabağını lavaboya koydu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Odamda oynamaya."

Kaşlarımı çattım ama üstelemedim. "Tamam."

Koridora doğru yönelmişken onu durdurdum.

"Hey, yarım saat oynamana izin vereceğim. Sonra Marmaduke'u alıp parka götürmeye ne dersin? Onunla top oynarız."

Omzunu silkerek, "Peki," dedi. Sonra odasına giden koridora ilerledi.

İhtiyacı olan her şeyi ona veremeyeceğimi biliyordum. Onun yaşında bir kızın annesine ihtiyacı vardı ve ona veremediğim tek şey buydu. Yine de, özellikle şimdi bir yabancıdan yardım istediğini öğrendikten sonra, o boşluğu elimden geldiğince doldurmaya çalışmam gerekiyordu.

Bugün ebeveynlik için bir altın yıldız hak etmiştim. İş e-postalarımı veya telefonumu kontrol etmeme sözüme bağlı kaldım ve bütün günü Birdie ile geçirdim. Köpeği parka götürdükten onu eve bıraktık ve dondurma yemeye gittik.

Daha sonra, pişirmeyi bildiğim tek yemek olan spagetti ve köfte yapmadan önce birlikte Scrabble oynadık. Normalde dışardan söylerdik. Tristate* bölgesindeki en iyi İtalyan restoranlarından birinin sahibi olarak yemek yapamamam kesinlikle çok ironikti.

Birdie'yle yemek yedik ve sonrasında oturup *Matilda* filmini izledik. Amanda'nın Birdie'nin bir gün bu filmi seveceğini dü-

* New York, New Jersey ve Connecticut eyaletlerini kapsayan bölge. –çn

şündüğünü söylediğini hatırlamıştım. Bugün o filmi rasgele hatırlamış olmam tuhaftı, sanki ölmüş olan karım internette film seçimlerini incelerken başlığı kulağıma fısıldamıştı. *Yüce İsa*. Birdie gibi konuşmaya başlamıştım.

Birdie filmin bazı bölümlerinde gülümsediğinde ya da güldüğünde hem içimi ısıtmış hem bıçak gibi kesmişti. Filmi annesinin önerdiğini söylemeyi düşünmüştüm ama nihayetinde bu gece onu üzmek istemediğimi fark ettim. Bugün genel olarak durgun görünüyordu ve bunun Sadie'nin bahsettiği şeyle, Birdie'nin hâlâ Sadie'nin yokluğundan kendini sorumlu tutmasıyla ilgili olduğunu düşünmeden edemedim. Suçluluk tam bir piç kurusuydu ve onu içinde tuttuğunuz zaman iltihap kana karışırdı. Suçluluk duymam gerekmesi yeterince kötüydü, ama bu durumda zavallı küçük kızımın zamanını ve enerjisini tamamen boşa harcıyordu.

O gece Birdie uyuduktan sonra, Sadie'nin e-postasına cevap verip vermemek konusunda karar vermeye çalışarak yatağa uzandım.

Sorun şuydu ki ona ne söylemek istediğimi bilmiyordum. Bir yanım, kızımı hile ile manipüle ettiği için ona ağzının payını vermek istiyordu. Ama daha büyük bir parçam bunun saçmalık olduğunu biliyordu. Niyeti Birdie'yi incitmek değildi. Beni asıl sinirlendiren şey, gerçekte var olmayan bir şeyi oynayan bir yabancının Birdie'yi benim edemediğim bir şekilde mutlu edebilmesiydi. Sadie'nin yalan söylemesi tatsız olsa da benim için artık sorun değildi.

O lanet e-postaya cevap vermezsem uyuyamayacağımı biliyordum. Bu yüzden fazla düşünmeden e-postayı açtım ve cevapla tuşuna bastım.

Sevgili Sadie,

Bana her şeyi açıklamak için zaman ayırdığın için teşekkür ederim. Kızımla -uzaktan da olsa- ne kadar etkileşimde bulunduğunuzu duyduğumda şok olduğumu söylemek yetersiz bir ifade olacaktır.

Köpek eğitmeni olduğunu varsaymama izin verme kararının arkasındaki mantığı tam olarak anlamasam da artık kötü bir niyetin olduğuna da inanmıyorum. O yüzden tüm bu olanları unutalım.

İşin aslı şu ki, açıklanamayan yokluğun kızımı bir tür bunalıma soktu. Lanet olası köpeğimin sırtının üzerinden atlayıp atlamaması ya da pelüş bir kaplumbağaya saldırıp saldırmaması umurumda bile değil. Ben sadece kızımı mutlu görmek istiyorum. Kısa süreliğine bile olsa burada olmanın onu mutlu ettiği, ilişki kurabileceği birini bulduğu çok açık. Bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyorum. Aslında, aklım başımda mı diye kontrol etmem gerekebilir. Ama Marmaduke'u "eğitmek" için birkaç kez daha gelmeyi düşünür müsün? Bu şekilde zorunlu ayrılışını, benim sana zorunlu kıldığımdan daha nazik bir şekilde planlayabilirsin. Birdie'ye biraz ara vermek zorunda kaldığını ve geri dönüp işi bitirmek için geldiğini söyleyebiliriz.

Bu öneriyle çılgınlığın bana da biraz bulaşmış olabileceğini fark ettim. Özellikle seni kovma şeklimden sonra geri dönmek istemezsen kesinlikle anlayışla karşılarım. Ama umarım, o zaman buna inanmama yol açan şey göz önüne alındığında, neden yaptığımı anlamışsındır. Her ne olursa olsun, bu kadar sert davradığım ve açıklama yapmana izin vermediğim için özür dilerim.

Teklifimi kabul etmek isteyip istemediğine dair bana haber ver lütfen. Geldiğin takdirde normalde aldığın ücretin iki ya da üç katını öderim. Marmaduke'u hayatta tutmaktan başka bir şey yapman gerekmiyor. Hayatını zaten bir kez kurtardığına göre bununla başa çıkabileceğine güveniyorum. (Olanların etkisini hafifletmek ve önümüze bakmak için elimden gelenin en iyisi buydu.)

Sevgilerimle,
Sebastian Maxwell

12

Sadie

Merdivenleri tırmanırken buraya ilk geldiğim günden daha gergin olabilirdim. Gerçi bugün gergin olmak için bir nedenim yoktu. Artık her şey tüm gerçekliği ile ortadaydı. Sebastian ve ben birbirimize birkaç e-posta göndermiştik ve beni tekrardan evine davet etmişti. Yine de bir nedenden dolayı *epey* endişeliydim.

Birkaç derin, sakinleştirici nefes aldıktan sonra kapıyı tıklattım. Bir süre sonra kapıyı Birdie açtı. Yüzü aydınlandı ve kollarını belime sararak beni resmen devirdi.

"Sadie! Geri döndün!"

Bunu önceden konuşmamış olsak da Sebastian'ın kızına bugün geleceğimi söylediğini varsaymıştım.

"Hey! Evet, geri döndüm. Geleceğimi bilmiyor muydun?"

Cevap veren ses Birdie'nin değildi. "Onun için hoş bir sürpriz olacağını düşündüm, bu yüzden geleceğinden bahsetmedim."

Yalnız Birdie değil, ben de biraz şaşkındım. Çünkü Sebastian'ın bugün evde olmayacağını düşünmüştüm. Birdie'ye sarılmak için eğildim ve Sebastian'a baktım. Yüzündeki tereddüdü görsem de gülümsedi.

"Merhaba. Evde olmanı beklemiyordum."

"Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Tam tersi. Ama yine de onun önünde aslında olmadığımı bil-

diği bir köpek eğitmenini taklit ediyor oluşumu atlatabileceğimi zannetmiyordum.

Başımı salladım. "Hayır, hiç de değil."

Marmaduke, Sebastian ve Birdie'nin arasından sıvışıp üzerime atladı. Dev gibi ıslak diliyle yüzümü yalayarak Birdie'nin kıkırdamasına neden oldu. Bu kıkırdama, son birkaç haftadır pansuman yaptığım bir yara için merhem gibiydi.

Marmaduke'un kulaklarını kaşıdım. "Hey dostum. Seni de görmek çok güzel. Sanırım birkaç hafta içinde iki metre uzadın. Çok hızlı büyüyorsun."

Sebastian köpeğin tasmasını çekiştirdi. "Otur Marmaduke. *Platz*!"

Şaşırtıcı bir şekilde Marmaduke komutu dinledi.

"Ah. Bunun için üzgünüm." Gözleri göğsüme kaydı. "Yeni hobisi bitkileri eşelemek. Sanırım kapı çalmadan önce de bunu yapıyordu."

Göğüslerime doğru bakışlarımı indirdiğimde her birinin üzerinde birer tane olmak üzere topraklı, kocaman iki pati izi görmüştüm. İzleri beyaz tişörtümden silkelemeye çalıştım. "Sorun değil. Yıkayınca çıkacaktır."

Sebastian'ın gözleri yine de tişörtümün üzerindeki pisliğe kaydı. Başını sallayıp kapıyı sonuna kadar açmadan önce nefesinin altından bir şeyler mırıldandı. "İçeri gel."

Oturma odasına girdiğimizde Birdie ile konuşmaya başladı. "Bir tanem, hadi git giyin."

"Peki!" Birdie kelimenin tam anlamıyla seke seke odasına gitmişti.

Sebastian bakışlarımı yakaladı. "Seni gördüğü için heyecanlı."

Gülümseyerek, "Duygularımız karşılıklı," dedim.

Gözleri yüzümde gezindi, samimiyetimi ölçtüğü hissine kapıldım. Gördüklerini ikna edici bulmuş olmalı ki başını salladı.

"Geri gelmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Biliyorum, e-postalarda da söyledim ama gerçekten olan her şey için çok üzgünüm. Küçük bir yalan diğerine dönüştü ve

her ne kadar bunu biliyor olsam da bu durumdan nasıl kurtulacağımı bilemedim. Ama sana söz veriyorum. Söz konusu kızın olduğunda iyi niyetten başka bir şey beslemedim."

Sebastian tek kaşını kaldırarak, "Sadece kızım mı? Bu benim için kötü niyetler beslediğin anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Ah, evet. Söz konusu sen olduğunda niyetim çok kötü. Yanaklarım kızarmaya başlamıştı. Neyse ki Birdie yanımıza gelmiş ve bana yüzümü saklamam için bir bahane vermişti.

"Sadie, örgü örmeyi biliyor musun?"

"Biliyorum. Saçını örmemi ister misin?"

Birdie zıplayatak, "Evet, lütfen!" dedi.

"Ne tür bir örgü istersin?"

Sebastian'ın alnı kırıştı. "Birden fazla saç örgüsü çeşidi mi var?"

Gülerek, "Yüzlerce çeşit var," dedim. Birdie'ye dönüp, "Balıksırtı örgüsüne ne dersin? En sevdiğimdir," dedim.

Birdie hızlıca başını salladı. "Balıksırtı örgülere bayılırım!"

"Koş bir tarak getir bakalım."

Odadan koşarak çıktığında Sebastian'ın bana baktığını fark ettim. Elimi göğsüme koyup, "Aman Tanrım. Çok mu ileri gittim? Sorun olup olmadığını sormalıydım," dedim.

Elini kaldırarak, "Hayır. Hayır, sorun değil. Minnettarım. Saçı her zaman zorlandığım bir konu oldu," dedi.

"Tamam. İstersen saçını örerken sana nasıl yapıldığını gösterebilirim."

"Aslında harika olur."

Birdie elinde saç fırçasıyla geri döndüğünde ben de koltuğa oturup Sadie'yi bacaklarımın arasına oturttum. Sebastian da yanıma oturdu. Tanrım, çok güzel kokuyordu. Hangi tıraş losyonunu kullandığını merak ettim. Odunsu ama temiz bir kokusu vardı. İçinde biraz deri esansı olabilirdi. Biraz da... neydi adı... okaliptüs mü? Bahse girerim losyonunu banyoda tutuyordu. Belki gidip...

Tanrım, Sadie, neyin var senin? diyerek içimden kendimi azar-

ladım. *Birdie için buradasın. Yapman gereken son şey ecza dolabını karıştırırken yakalanmak.* Kendimi havada uçuşan feromonları görmezden gelmeye ve Birdie'nin saçına odaklanmaya zorladım.

Saçını tarakla açtıktan sonra elimde tek parça hâlinde toplayıp daha sonrasında iki eşit parçaya ayırdım. İlk kısmı elime aldığımda, "Buradan sadece küçük bir bölüm al," diye açıklarken aynı zamanda gösterdim. "Ve bu şekilde iç tarafa eklemeden önce böyle çevir."

"Peki."

"Sana birkaç kez daha göstereceğim, sonra deneyebilirsin."

Ben saç parçalarını simetrik bir şekilde örerken Sebastian dikkatli şekilde izliyordu. Örgünün nasıl bir balık kuyruğuna dönüştüğünü gösterene kadar devam ettim.

Sebastian, "Adını nereden aldığını şimdi anlıyorum," dedi.

Gülümsedim. "Birdie, saçını yapmak için fazladan birkaç dakika ayırmamızın bir sakıncası var mı? Saçını çözüp babana denemesi için bir şans vereceğim."

Birdie gülüp, "Örgüleri pankeklerinden daha kötü. Ama tamam," dedi.

Yaptığım örgüyü açıp parmaklarımı Birdie'nin saçlarının arasından geçirirken Sebastian'la konuşuyordum. "Birdie bana bir restoranın olduğunu söyledi. Nasıl olur da harika pankekler yapamazsın?"

Yüzü ciddileşti. "Eşim aşçıydı. Ben işletme kısmına bakıyordum."

Kaşlarımı çattım. "Ah. Üzgünüm."

Başını onaylarcasına salladı.

"Pekâlâ, o hâlde ben kenara kayayım, sen dene." Sebastian'ın kızının arkasına oturması için yer açtım ve ardından onu izleyip adım adım talimatları vermek için ona doğru eğildim. "Saçı ikiye ayır ve küçük bir parça al, gösterdiğim gibi içine eklemeden önce çevir."

Sebastian Birdie'nin saçını alıp ayırdı, ama en fazla bu kadar

yapabildi. Saç tutamlarını elinde tutarken, güldü. "Az önce ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok."

Gülümseyerek uzanıp elinin üzerine elimi koydum, böylece hareketlerine rehberlik edebilir ve örgüyü örüşümü hissedebilirdi. Yaptığım yeterince masum bir hareketti, ama ellerine değen ellerim sayesinde bir elektriklenme hissediyordum. Bu durum beni o kadar sarstı ki lanet olası örgüyü nasıl yapacağımı unuttum. "Hımm. Bunu buraya koy... Hayır bekle, olmadı... bu oraya gidecek." Dürüst olmak gerekirse, Birdie'nin kapıdan çıkarken kafasının üzerinde yuvalanmış bir fare varmış gibi görünmesini istemiyorsam Sebastian'ı bırakmam gerekiyordu.

Sebastian ciddiyetle bensiz devam etmeye çalıştı ama ne yapacağını bilmiyordu.

Sonunda içini çekip, "Bence sen yap, yoksa bütün gün burada otururuz," dedi.

"Evet, sanırım en iyisi bu."

Birdie'nin arkasına oturmak için hareket etmeye yeltendiğimde, Sebastian ve ben yer değiştirebilmek için aynı anda ayağa kalktık. İkimiz de aynı taraftan birbirimizi geçmeye çalıştığımızdan, birbirimize çarptık.

"Üzgünüm," dedi.

"Benim hatam," diyerek gülümsedim.

Ben soluma doğru kaydığımda Sebastian sağına geçti, yine aynı şeyi yapmıştık. Bu sefer birbirimizin etrafından nasıl dolaşacağımızı çözmeden önce gözleri dudaklarıma kaydı.

Az önce olan şeyi hayal mi ediyordum? Hiç sanmıyordum.

Ben Birdie'nin arkasma oturduktan sonra boğazını temizledi. "Ben... dışarı çıkmadan önce Marmaduke'a biraz su versem iyi olacak."

Az önce olduğunu düşündüğüm şey gerçekten olmuşsa da Birdie olanlardan bihaber görünüyordu. "Gördün mü, demiştim," dedi. "Pankekten daha kötü."

Sebastian odadan çıkınca Birdie'nin örgüsünü sadece birkaç dakikada bitirmiştim. Bitirdiğimde aynaya koşup, "Çok güzel

olmuş. Belki bana da nasıl yapacağımı öğretebilirsin. Babamın bu konuda pek iyi olacağını sanmıyorum," dedi.

"Elbette. Bu daha iyi bir fikir olabilir."

Sebastian mutfaktan dönmüştü. "Restoranda bir şey olmuş ve birkaç arama yapmam gerekiyor. Siz Marmaduke'u yürüyüşe çıkarın, döndüğünüzde eğitim seansında size katılırım."

Birdie, "Tamam babacım!" diye haykırdı.

Neden bilmiyordum ama içimde Sebastian'ın işyerinde gerçekte bir sorun olmadığına dair belirgin bir his vardı. Ama yine de bu adam tekrardan hayatlarına dahil olmama *izin vermişti,* aptalca bir şey yapmayacaktım. Pantolonumdaki kırışıklıkları düzelttim. "Yirmi dakikaya döneriz."

Dışarıda Marmaduke'un tasmasını tuttum ve Birdie yanımda yürüdü.

"Geri geleceğini düşünmemiştim," dedi.

"Bunun için üzgünüm. Beklenmedik... bir şey oldu. Gelmeyi bırakmak zorunda kaldığımda seni hayal kırıklığına uğratmak istememiştim."

Birdie omuz silkerek, "Sorun değil. Sadece döndüğüne sevindim," dedi.

"Ee başka? Marmaduke son birkaç haftayı nasıl geçirdi?"

Birdie kıkırdadı. "Babamın yatağındaki battaniyeyi yedi, her yerde tüyler vardı. Bir milyon kadar."

"Olamaz. Bu durumu nasıl karşıladı?"

"Sinirliydi. O gece, kadına Marmaduke'u bir çiftliğe götürmek istediğini söylediğini duydum."

"Kadın mı?"

"Babam bazen geceleri bu kadınla konuşuyor. Bunu odasında yapıyor çünkü onu duymadığımı düşünüyor."

Köşeye geldik ve Birdie'nin kırmızı ışıkta yürümediğinden emin olmak için elimi uzattım. Karşıya geçmek için ışığı beklerken konuyu biraz daha eşeledim.

"Kadın arkadaşı mı peki?"

"İnternetten arkadaşı."

Kahkahamı bastırmak zorunda kaldım. "İnternetten mi? Ne demek istiyorsun?"

Birdie kaşlarını çattı. "Sanırım bana yeni bir anne arıyor. Okuldaki kız, Suzie, babasının yeni karısını Rusya'dan aldığını söyledi."

Gözlerim kocaman oldu. "Ne yapmış dedin?"

"Annesi, babasının eşini posta yoluyla aldığını söylemiş." Omuz silkti. "Rusya'dan."

"Tatlım, belki Suzie'nin annesi bunu müstehzi bir şekilde söylemiştir."

"Müs-tem-zi mi?"

Gülümseyerek, "Müstehzi. Bir tür şaka olarak söylemek anlamına geliyor," diye açıkladım.

"Ah. Yani babası Rusya'dan bir eş almamış, öyle mi? Sanırım mantıklı. Çünkü alacak olsaydı, muhtemelen kendi yaşında bir eş alırdı, değil mi? Suzie'nin üvey annesi çok genç."

Ya da... belki Suzie'nin babası gerçekten eşini satın almıştır. Her iki durumda da bu konuşma garip bir hâl almıştı. "Babanın yeni bir eş aradığını sana düşündüren ne?"

"Birkaç hafta önce, bir gece kapısının önünde durmuş dinliyordum ve o kadına aradığı şey konusunda açık olmak istediğini söyledi, randevuya çıkmak istemiyormuş."

Eyvah. "Ne aradığını söyledi mi peki?"

"Hayır. Ama o kadınla çıkmak istemiyorsa başka ne isteyebilir ki?"

Boyumu aşan bu konuya dahil olmak istemiyordum. Belki de konuyu değiştirme vakti gelmişti. Mektuplarından Suzie'nin okulda ona kötü davranan bir kız olduğunu biliyordum. O konuda işlerin nasıl gittiğini öğrenmek için bir fırsat olabileceğini düşündüm.

"Şu Suzie, senin iyi bir arkadaşın mı?"

Birdie'nin küçük yüzü çürüyen bir balık kokusu almış gibi buruştu. "Hayır, asla. Çok kötü biri."

"Neden çok kötü?"

"Herkesle alay ediyor. Giydikleriyle, saçlarıyla, hatta insanların kütüphanede mola zamanlarında seçtikleri kitaplarla."

Işık yeşile dönünce üçümüz karşıdan karşıya geçtik. "Suzie'nin insanlara neden kötü davrandığını biliyor musun?"

"Ruhu kötü olduğu için mi?"

Güldüm. "Kötü ruhları nereden öğrendin?"

"Din dersinde. Bize kötü ruhları öğretmediler tabii. Ama iyi insanların saf ruhları olduğunu söylediler. İyilik saflık demektir. Ben de Suzie'ninkinin kötü olması gerektiğini düşündüm."

Pekâlâ, kurduğu mantık oldukça iyiydi. Ama konuşmamızı bazı çocukların neden zorba olduklarının gerçek sebebine yönlendirmek istiyordum.

"Aslında, kaba çocuklar genellikle kendilerini pek sevmez. Kendilerini daha iyi hissetmek için diğer insanları aşağılarlar."

Birdie bu düşünceye kahkaha attı. "Suzie kendini çok seviyor. Her şeyde en iyisi olduğunu düşünüyor."

"Suzie buna inanmanı *istiyor*. Ama eminim içten içe gerçekten zorlanıyor."

"Bilmiyorum..."

Belli ki Birdie ikna olmamıştı. "Bakalım Suzie hakkında birkaç şeyi tahmin edebilecek miyim?"

"Peki..."

"Nasıl göründüğüyle aşırı derecede ilgileniyor mu? Mesela saçları her zaman düzgün müdür ya da geri kalanımızın yaptığı gibi bazen sadece bir eşofman altı ve buruşuk bir tişört giymek yerine her gün güzel kıyafetler mi giyer?"

"Evet. O *her zaman* mükemmeldir."

"Kızlar grubu mu var ve hepsi grup hâlinde mi hareket ediyor, hep birlikte yani?"

"Evet."

"Okuldaki insanlar hakkında dedikodular mı çıkarıyor?"

Birdie'nin başı bana döndü. "Bunu nasıl bildin? Geçen hafta herkese Amelia Aster'in, külotuna işediği için uyurken bez giy-

diğini söyledi. Ama giymiyor. Ben ve Amelia iyi arkadaşız. Birlikte yatıya kaldık."

"Gördün mü? Hepsini bildim çünkü bunlar kendilerini pek sevmeyen kaba kızların klasik belirtileriydi."

"Senin okulunda da kötü kızlar var mıydı?"

"Elbette vardı. Benimle uğraşmayı bırakmaları için ne yaptım biliyor musun?"

"Ne?"

"Gülümsedim."

Birdie kafası karışmış görünüyordu. "Gülümsedin mi?"

"Aynen. Ne zaman bir zorba bana kötü bir şey söylese, ona sadece gülümserdim. Bir süre sonra, zorba kişi benden tepki alamayınca benimle uğraşmayı bıraktı."

Tam o sırada bir sokak kedisi birden önümüze çıktı. Ne yazık ki Marmaduke bunu benden önce görmüştü, bu yüzden koşmaya başladığında hazırlıksız yakalanmıştım. Elim tasmaya dolanmıştı ve beni de peşinden sürükledi.

"Marmaduke! *Hayır! Dur!*"

Dinlemedi. Deli gibi çığlıklar atarak altı yedi evin yanından geçerken ona ayak uydurmaya çalıştım. Lanet olası köpek oldukça hızlıydı.

Birdie arkamdan bana yetişmişti, "*Nein!*" diye bağırdı.

Marmaduke ânında durdu.

Elimi küt küt atan kalbimin üzerine koydum. "Aman Tanrım. Teşekkürler. Seni dinlediğine inanamıyorum."

"Her gün onunla çalışıyoruz."

"Vay canına. Bu harika. Belli ki çok iyi iş çıkarmışsın."

Birdie'nin yüzü aydınlandı ve "Teşekkür ederim," dedi.

Yürüyüşümüzün geri kalanı olaysız geçti ve yaklaşık yirmi dakika sonra Maxwell'lerin evine geri döndük.

Sebastian kızına, "Yürüyüş nasıldı?" diye sordu.

"İyiydi. Marmaduke bir kediyi kovalamaya çalıştı."

Sebastian bana baktı ve kaşlarını çattı. "Nasıl gitti?"

"Eh, açıkça pek iyi gitmedi. Beni hazırlıksız yakaladı ve yerinde durmasını sağlayamadım. Ama Birdie onu durdurdu."

Birdie omzunu silkerek, "Önemli bir şey değildi. O kelimeyi ona öğreten kişi Sadie'ydi. Ben sadece bağırdım," dedi.

Sebastian bana sıcak bir şekilde gülümsedi. Bu gülümseme midemin altüst olmasını sağlamıştı.

Tanrım, bugün çok gerginim. Marmaduke'un tasmasını çıkardım, köpek kilimin üzerine yayılmadan önce birkaç adım attı. Birazdan uykuya dalacakmış gibi görünüyordu. "Sanırım enerjisini yeterince atmış. Başlayabiliriz. Bugün 'kal' ve 'aşağı' komutları üzerinde çalışabileceğimizi düşünüyordum." Tanrı biliyor ya, sadece bu iki komut için eğitim tekniklerini öğrenmek adına yaklaşık yüz saat farklı farklı videolar izlemiştim.

Sebastian odada bizimle kalmış ama yan tarafa oturup eğitimi Birdie'ye ve bana bırakmıştı. Arada bir ona bakıyor ve bizi izlediğini görüyordum. Bir saatten fazla süren eğitimden sonra saatine baktı ve ayağa kalktı.

"Sanırım eğitim saatini aştın."

"Sorun değil. Bugün harika iş çıkardılar, değil mi?"

Sebastian yanımıza gelerek, "Kesinlikle," dedi. Kızının yanına doğru eğildi. "Bence bu sıkı çalışmayla dondurmayı hak ettin. İşe gitmeden önce Emack & Bolio'ya uğramaya ne dersin?"

Birdie dişlerini gösteren bir gülümsemeyle, "Evet!" diye bağırdı.

"Tamam. Git ellerini yıka, ama sabun kullan, tamam mı?"

"Tamam baba!" Birdie bana bakıp, "Sadie, sen de gelmek ister misin? Mor dondurma yapıyorlar ve Cap'n Crunch* ile çok güzel görünüyor," dedi.

"Hımm. Kulağa çok lezzetli geliyor. Ama gitsem iyi olur."

Kaşlarını çattı. "Peki. Ama yine geleceksin, değil mi?"

Gülümsedim. "Evet, kesinlikle."

"Ne zaman?"

---

* Bir mısır gevreği markası. —*çn*

"Sen ellerini yıkarken ben de babanla bunu konuşayım, olur mu?"

Birdie kollarını belime sardı. "Geri geldiğin için teşekkür ederim."

Bu küçük kız gerçekten kalbimi eritiyordu. Eğilip saç örgüsünü hafifçe çektim. "Birkaç hafta gelemediğimde yaptığın alıştırmalar için teşekkür ederim. Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

Birdie tuvalete gittikten sonra Sebastian'ın yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Ne?" diyerek yanağımı sildim. "Marmaduke yine üzerimi mi kirletmiş?"

"Hayır. Sadece... seninle gerçekten güçlü bir bağı var. Dürüst olmak gerekirse, annesi öldüğünden beri hiçbir kadınla bağ kurmadı."

"Hayatında... başka kadınlar var mı?"

"Jersey'de yaşayan bir teyzesi var. Birkaç haftada bir ziyarete gelir ve ona her zaman düşünceli bir hediye getirir. Fakat... bilmiyorum... aranızdaki şey her neyse çok farklı."

Gülümsedim. "Ben de ona karşı farklı bir bağ hissediyorum. Umarım bu senin için sorun değildir?"

Sebastian ellerini ceplerine sokup bakışlarını yere indirdi. "Aslında harika bir şey. Sanırım yakın zamana kadar hayatında bir kadının varlığını ne kadar özlediğini fark etmemiştim."

Hayatında bir kadın. Bu bana bir şeyi hatırlatmıştı. Başımla kapıyı gösterip, "Bir iki dakika dışarıda konuşabilir miyiz?" dedim.

Kaşları çatıldı ama, "Evet, tabii ki," dedi.

Dışarı çıkıp kapıyı kapadığımızda, söylemek istediklerimi nasıl söyleyeceğimden tam olarak emin değildim.

Sebastian düşüncelerimi nasıl ifade edeceğimi beklerken endişeli görünüyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Her şey yolunda. Yalnızca... Birdie bana, seni haberdar etmem gerektiğini düşündüğüm bir şey söyledi."

"Nedir o?"

"Eh, görünüşe göre geceleri bir kadınla internette konuştuğunu biliyor."

Sebastian'ın yüzü bir anda düştü. "*Siktir.* Tam olarak ne dedi?"

"Bir eş bulmaya çalıştığını düşünüyor, onun için yeni bir anne."

"Ne?" dediğinde gözleri kocaman açılmıştı. "Neden böyle düşünsün ki?"

"Bazen geceleri yatak odanın kapısının dışında, konuşmalarınızı dinliyor. Bir kadına onunla çıkmak istemediğini söylediğini duymuş. O da bunun bir sevgili değil de eş aradığın anlamına geldiğini düşünmüş."

Sebastian'ın gözleri kapandı ve başını salladı. "Aradığım şey..." Gözlerini açtığında bakışlarımız buluştu. "Bazen internette bir kadınla buluşuyorum. Bir konuda açık olmaya çalışıyorum. Çıkmak istemediğimi söylediğimde, duygusal bir ilişki istemediğimi kastetmiştim." Kaşlarını çattı. "Fiziksel bir ilişkiden fazlasını istemiyorum. Anlıyor musun?"

"Elbette. Tabii ki. Kastettiğinin bu olduğunu az çok anlamıştım. Ama Birdie'ye babasının takılmalık ilişkiler yaşamak istediğini açıklamanın benim haddim olmayacağını düşündüm."

Sebastian elini saçlarından geçirdi. "Bu çok fazla olan bir şey değil. Şunu düşünmeni istemem..."

Ellerimi kaldırararak, "Açıklamana gerek yok. Yetişkin insanlarız. İhtiyaçları olan yetişkinler. İnan bana, anlıyorum," dedim. Gergin bir şekilde güldüm. "Belki de yeterince *takılmadığım* için anlıyorumdur."

Sebastian gülümsedi. "Kurak bir dönem mi?"

"Çevrimiçi randevu profilimi beğenen kişilerin profilleri bir seks suçlusu sicili gibi."

İkimiz de güldük.

"Evet, kolay değil," dedi. Sebastian'ın bakışları hızlıca vücudumda dolaştı, tekrar yüzüme baktığında göz göze geldik. Az

önce beni inceleyişini izlediğimi anlayınca boğazını temizledi. "Peki, bir daha ne zaman gelebilirsin?"

İlginç bir kelime seçimi.

"Gelecek hafta aynı saate ne dersin?"

"Harika olur. Birdie'nin merakı konusunda beni bilgilendirdiğin için teşekkürler. Gerçekten minnetarım."

"Lafı bile olmaz. Haftaya görüşürüz."

Merdivenlerden inip köşeye doğru yürüdüm. Attığım her adımda Sebastian'ın durup beni izleyip izlemediğini görmek için arkamı dönmek istedim. Blokun sonuna geldiğimde köşeyi dönmeden önce pes ettim ve arkama baktım. Sebastian onu bıraktığım yerden kıpırdamamıştı.

Kendi kendime iç çektim. *Evet. Kolay bir durum değil. Ama o adama bir ağaç gibi tırmanırdım.*

13

Sebastian

"Güzel biri, değil mi?"

"Hımm?" Magdalene'nin hazırlıksız yakalandığım sorusunu duymamış gibi yaptım. Sadie ve Birdie, Marmaduke ile parka gitmek için evden ayrıldıktan hemen sonra mutfakta yalnızdık.

Sadie'nin geldiği belirli bir gün yoktu. Programının uygun olduğu zamanlarda gelmeyi kabul etmişti. Bugün pazar günüydü ve döndüğünden beri ikinci kez gelmişti. Gerçek bir bitiş tarihi belirlememiştik, ancak ziyaretleri kesmek konusunda istekli görünmüyordu. Birdie mutlu olduğu sürece anlaşmayı sonlandıran kişi ben olmayacaktım.

Magdalene, "Sadie diyorum. Çok güzel," diye tekrarladı.

Sanki ilk söylediğinde duymamışım gibi.

Kahvemden son bir yudum aldım. "Restoranda bir ithal zeytinyağı satıcısıyla olan toplantıma geç kaldım, o yüzden..."

"Konudan kaçmaya çalışıyorsunuz. Anladım."

Mutfaktan çıkarken donup kalmıştım, geri döndüm. "Ne dememi bekliyorsun ki? Elbette çok güzel bir kız."

Tezgâhı silerken, "Çok da tatlı. İyi birine benziyor," dedi.

"Nereye varmak istiyorsun Magdalene?"

"Hiçbir yere. Sizin ona... baktığınızı fark ettim ve..."

"Hoşça kal Magdalene." Kızdığımı düşünmemesi için gü-

lümsedim. Fakat bu konuşmanın ana konusunu tamamen görmezden gelmem gerekiyordu.

Sadie'ye baktığımı fark etmesi iyi değildi. Aslında bunu *yapmamak* için çok çaba sarf ediyordum. Ama kolay değildi. Ona bakmamak, aynı odadayken doğal güzelliğine hayran olmamak zordu. Sadie çabasız ve zahmetsiz bir şekilde çekiciydi. Makyaja ihtiyacı yoktu. Vücudundan bahsetmiyordum bile. Mükemmeldi. Farkındaydım. *Beni dava et, Magdalene.*

Anahtarlarımı ve cüzdanımı almak için ofisime gittikten hemen sonra beni bir kez daha durdurduğunda ön kapıdan çıkmak üzereydim.

"Bay Maxwell..."

Magdalene'ye dönerek, "Evet?" dedim.

Başını eğip ayaklarına baktı. "Yalnızca... dört yıl oldu, merak ediyorum eğer–"

"Niyetinin iyi olduğunu anlıyorum. Ama bir ilişki veya yeniden bir... eş bulmakla ilgilenmiyorum. Amanda'nın yerini kimse alamaz. İma ettiğin şey bu mu?"

"Tabii ki değil. Ama mutlu olmayı hak ediyorsunuz. Bayan Maxwell de mutlu olmanızı isterdi."

Güldüm. "Bayan Maxwell sevimli, sarışın köpek eğitmenine baktığımı görseydi mutlu olmazdı Mags. Aksini düşünüyorsan o zaman karımı hiç tanımamışsın."

"Üzgünüm," diyerek başını salladı. "Hiç karışmamalıydım."

"İyi niyetli olduğunu biliyorum. Ama sonunda bir düzen oturttum. Flört veya ilişkiler söz konusu olduğunda ciddi bir şeyleri kaldırabilecek bir düzen değil. Kızıma zar zor vakit ayırabiliyorum."

Magdalene gözlerini kapatarak başını onaylarcasına salladı. "Anlıyorum. Siz mutlu olduğunuz sürece."

Son cümlesine yorum yapmayacaktım. "Mutlu" tam olarak doğru kelime değildi. İstikrarlı, belki. Bir şeyleri bir arada tutan, belki. Evi yakmayan, belki. Ama mutlu? Mutlu olmak için zaman yoktu. Mutluluk artık burada yaşamıyordu.

Magdalene çok uzun zamandır ailemizin yanındaydı. Birdie'ye bakmadığı zamanlarda bizim için temizlik yapıyor ve yemek pişiriyordu. Bu noktada, hayatımızdaki tek sabit şey oydu. Ayrıca çok fazla şey biliyordu. Bir keresinde iç çamaşır çekmecemde prezervatif bulduğunu biliyordum çünkü kapağı düzgünce geri yerleştirip kapamıştı. Cinsel ilişkiden kaçınmadığımı açıkça biliyordu. Belki de bu ona yanlış bir izlenim vermişti. Sırf penisim tekrar çalışıyor diye, kalbim için de bir umut olduğunu düşünmüş olmalıydı. Ama işler bu şekilde yürümüyordu. Belli ki buralarda "özel bir arkadaş" isteyen tek kişi Birdie değildi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Bianco's'un envanterini incelediğim sırada kızım koşarak çalışma odasına girdi.

"Baba, Sadie'yi aramak zorundasın," derken çok telaşlı gözüküyordu.

"Neden?"

Elinde tuttuğu tableti kaldırdı. "iPad Mini'sini burada unutmuş."

Cihazı elinden alıp baktım. "Eh. Bizi tekrar görene kadar onsuz idare edeceğinden eminim."

"Hayır! İş için kullandığını söyledi. Bütün notlarını buraya yazıyor. Bilirsin, randevularını falan. Magdalene ile konuşurken Hulu hesabıyla bir şeyler izlemem için ödünç almama izin vermişti. Konuşurlarken dikkatlerini çekmeden kilerden kurabiye çalmak için bir kenara bıraktım. Sonra mutfakta onlarla konuşmaya daldım, o da iPad'ini almadan gitti. Şimdiye kadar odamda olduğunu unutmuşum."

Bıkkın bir nefes verdim. "Tamam. Numarası bende var. Onu ararım. Gelip almak isterse burada olduğunu söylerim."

"Teşekkürler babacığım," diyerek kollarını boynuma doladı, minik bedenini hafifçe kucakladım.

Sırtını sıvazlayarak, "Git biraz uyu. Geç oldu," dedim.

Birdie koşarak odadan çıktı, koridordan uzaklaşan ayak seslerini dinledim.

Sadie'nin ismini listede bulmadan hemen önce birkaç saniye elimdeki telefona baktım.

Telefonu açtığında, "Alo?" demeden önce onun sesinden önce arkadaki gürültüleri duydum.

"Merhaba, ben Sebastian Maxwell."

Boğuk seslerin üzerinden konuşuyordu. "Ah. Merhaba. Nasılsın?" diye sordu. Sesi kalabalık bir restoran veya bardaymış gibi geliyordu.

"iPad'ini burada unuttuğun için seni bu saatte aradım. Birdie sana haber vermem konusunda oldukça ısrarcıydı."

"Kahretsin. Doğru. Bir süreliğine vermiştim, giderken almayı tamamen unutmuşum."

"Her neyse, burada tabletine bir şey olmaz. Belki arıyorsundur diye burada olduğunu haber vermek istedim."

"Bu gece uğrayıp alsam sorun olur mu?"

Bunu beklemediğimden tereddüt ettim. "Elbette."

"Teşekkürler. Zahmet verdiğim için üzgünüm. Yarım saat sonra orada olurum."

Elimi saçlarımdan geçirdim. "Peki."

"Harika. Teşekkür ederim. Biraz sonra görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra masamda oturup bacaklarımı salladım, koltuğumu döndürdüm, kalemimi masaya vurdum, kâğıtları buruşturdum. İşe konsantre olmak dışında her şeyi yapmıştım. Sonunda pes edip her an gelebilme ihtimaline karşı iPad'i oturma odasına götürdüm.

Sonunda kapı çaldığında, kapının diğer tarafında beni karşılayacak olan görüntüye beni hiçbir şey hazırlayamazdı. Kapıyı açtığımda Sadie mini siyah bir elbise içinde, sadece omuzlarını örten bir kürk pelerinle orada duruyordu. Dizlerine kadar uzanan deri çizmeler giymişti. Uzun sarı saçları her zamakinden daha dalgalıydı. Aşırı seksi görünüyordu ve dürüst olmak gerekirse, bir anlığına nutkum tutulmuştu. Bakışlarım onunkilerle

buluştu. Bir sokak lambası, gözbebeklerinin mavisinin karanlıkta parlamasına yetecek kadar gözlerini aydınlatıyordu. Kahretsin, çok güzeldi. O gözlerin altında yatarken bana nasıl görüneceği düşüncesi aklımdan geçti. *Gerçekten mi Sebastian?*

Onu henüz davet etmesem de kapıdan içeri birkaç adım attı. Gerçi dışarısı soğuktu, ama onu her halükârda eve davet ederdim.

"Çok güzel giyinmişsin. Bu gece ateşli bir randevun mu var?"

Kendine baktı, neredeyse giydiklerinden utanmış görünüyordu. "Aman Tanrım. Hayır. Randevum *vardı*. Daha doğrusu iş için bir görevdeydim. Gerçek bir randevu değil."

"Ah. Tahmin etmeliydim."

"Sen aradığında oradaydım. Randevudan kurtulmak için mükemmel bir bahaneydi, söyleyeyim."

"iPad'ini bu kadar geç saatte almaya bu kadar hevesli olmana şaşmamalı. Bir bomba daha, ha?"

"Şöyle diyeyim, sayamayacağım kadar çok tuvalete gitti. Ya çok feci ishal olmuştu ya da uyuşturucu bağımlısı. Her iki durumda da hazırım."

Bir kahkaha patlattım. "Of."

"Evet. Umarım ekmek sepetini karıştırmadan önce ellerini yıkamıştır." İçini çekti. "Neyse, iPad'imi alıp evime gideyim."

"Ah. Evet. İşte tam burada." Bir an onu nereye koyduğumu unutmuşum.

Sehpanın üzerinde gördükten sonra elime aldım. Ama lanet olası sehpaya takıldım. Onun burada olması beni gerginleştiriyordu. Sonunda iPad'i ona geri verdim.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi Sadie tableti alırken. "Burada bıraktığıma inanamıyorum. Bu haftanın tüm notları içinde olmasaydı, bir dahaki sefere kadar bekleyebilirdim ama yaklaşan bir teslim tarihim var." Omzumun üzerinden içeriye baktı. "Sanırım Birdie uyuyor?"

"Evet. Ya da odasından gizlice çıkıp birkaç kurabiye çalmaya karar verene dek uyuyor numarası yapıyordur."

Gülümseyince tüm yüzü aydınlandı. "Tabii ki," diye karşılık verdi. Bir anda gülüşü kayboldu ve kapıya doğru birkaç adım geriledi. "Pekâlâ, seni rahatsız etmeyeyim. Tekrardan teşekkürler," dedi. Sanki gitmeye pek hazır değilmiş gibi oyalandı.

Arkasını döndüğü an tuhaf bir duygu hissettim, sanki evin havası sıcaktan soğuğa geçmişti. Siktir et. Sıcaklığı geri istiyordum.

Yapma.

Yapma.

"Sadie..." diye seslendim.

Ânında arkasını dönerek, "Evet?" dedi.

"Dışarısı soğuk. Genelde bu saatlerde biraz çay demlerim. Rahatlamak ve gevşemek için. Yola çıkmadan önce kalıp benimle bir bardak çay içmek ister misin?"

Yüzünde yine o gülümseme vardı. "Yaşadığım geceden sonra... bir fincan sıcak çay kulağa çok hoş geliyor."

"Harika. Ben, ee, ikide bir tuvalete koşmayacağıma söz veriyorum."

Kıkırdadı. "Cidden. Böyle bir şeyi kim yapar ki?"

Sadie beni mutfağa kadar takip edip masaya oturdu. Su ısıtıcısını alıp musluktan filtrelenmiş suyla doldurduktan sonra iki seramik çay fincanını tezgâhın üzerine koydum.

"Siyah çay olur mu?" diye sordum.

"Olur. Gecenin herhangi bir saatinde kafein içsem de uykuya dalabilirim."

"Ben de. Kahve içsem bile."

Sadie, "Aynen," deyip sırıttı.

"Süt ya da şeker ister misin? Bal da var."

"Sadece biraz süt. Teşekkürler."

Suyun kaynamasını beklerken granite yaslandım ve kollarını göğsümde kavuşturdum.

"Peki, *araştırmanı* haftada ne sıklıkla yapıyorsun?"

"Kaç tane feci randevuya katlandığımı mı kastediyorsun?" diyerek güldü. "En fazla birkaç kez. İnan yeterli oluyor. Dışarısı ciddi anlamda korkutucu."

Garip bir şekilde onu korumak istediğimi hissettim. "Onlarla her zaman kalabalık yerlerde buluşuyorsun, değil mi?"

"Her zaman."

Dürüst olmak gerekirse, istediği herhangi bir erkeği elde edememesi beni şaşırtıyordu.

"Şey... şansının yaver gitmemesine şaşırdım. Açıkçası çekicisin, akıllısın. Neden tüm ezikler seni buluyor?"

"Doğrusu sorun New York. Erkekten daha çok kadın var burada. Bu da randevu olayını zorlaştırıyor. İyilerini bulmak için çok uğraşman lazım. İyilerin ise birçok seçeneği oluyor. Çalışmadığım zamanlarda dışarı çıkmaktan tamamen kaçınıyorum."

"Karımla üniversitede tanıştım ve internetten hiç randevu ayarlamak zorunda kalmadım. Evli olmanın sevdiğim yanlarından biri, bu karmaşa hakkında endişelenmemekti."

"Tam bir zaman kaybı."

Çaydanlık kaynamaya başladı. Ben de çay poşetini koymadan önce biraz süt ve ardından kaynar su ekleyerek çayını hazırladım.

Fincanları masaya koyup oturdum.

"Teşekkür ederim," dedi buharı üflemeden önce.

"Peki bugün köpekle iyi vakit geçirdin mi?" diye sordum.

"Gerçek köpeğe atıfta bulunuyorsun, bu gece tanıştığım köpeğe değil..."

"Evet, Duke'tan bahsediyordum."

"Duke," derken neredeyse çayını püskürtecekti. "Lakabına bayıldım." Etrafa bakınarak, "Duke nerelerde peki?" diye sordu.

"Birdie uyuduğunda o da uyuyor. Bu seni şaşırttı mı?"

"Hiç de bile. Çok tatlı." Yüzü aydınlanmıştı. "Ve evet. Aslında bugün geçirdiğimiz en güzel günlerden biriydi. Artık Birdie'yi çok iyi dinliyor, tüm bunların amacı da buydu zaten, değil mi?"

"*Amaç* bu muydu? Amacının başta kelebekli saç tokası olduğunu sanıyordum," diye takıldım.

Yüzü kızarmıştı ve çok sevimliydi. Başını sallayarak bardağına baktı. "Bunu hak ettim."

"Şaka yapıyorum. Biliyorsun değil mi?"

"En azından gülüyorsun ve polisi aramıyorsun."

"Polisi aramayacaktım. Boş bir tehditti."

"Eh, en azından bu duymak iyi hissettirdi."

"Bazen olanların saçmalığı aklıma geldiğinde gülüyorum," dedim beklenmedik bir şekilde gülmeye başlayarak. "Köpeğin Almanca eğitim alması gerektiğini öğrendiğinde içten içe panik-lemiş olmalısın."

Artık Sadie de gülüyordu. "Hayal bile edemezsin."

"Bu konuda hakkını teslim etmeliyim. Epey cesaret gerektirirdi."

"Cesaret ve bir tutam delilik."

Bir anlığına gözlerimiz birbirine kilitlendi. Onun yanında olmanın çok rahatlatıcı bir yanı vardı. Birdie ile olanlardan önce hiç tanışmadığımızı bilmeme rağmen, bana bir şekilde tanıdık geliyordu. Kızımdan bahsetmişken, Sadie'ye sormak istediğim çok şey vardı. Ama rahatsız edici olup olmayacağını bilemiyordum. Şansımı denedim.

"Fikrini almak istediğim bir konu var, sakıncası var mı?"

"Elbette. Sanırım bu geceki randevumdan sonra beynimin bir kısmını kurtarmayı başardım. Geriye kalanları sunmaktan mutluluk duyarım."

Güldüm. "Peki. Minnetarım."

Çayından bir yudum aldı ve "Konu nedir?" dedi.

Çenemi bileğime yasladım. "Tıpkı Birdie gibi, altı buçuk yaşındayken anneni kaybettiğini söylemiştin. Annesiz, sadece babanla geçen çocukluğuna dönüp baktığında babanın neyi farklı yapmasını isterdin?"

Birkaç kez başını salladı ve soruyu düşündü. "Bu ilginç bir soru. Aynı durumda olduğuna göre, bunu neden merak ettiğini anlayabiliyorum."

"Eh, nadir görülen bir tecrübeye sahipsin. Sadece kaçınabileceğim bir hatayı yapmamaya çalışıyorum. Birdie daha çok kü-

çük. Ergenliğe girdiğinde işlerin nasıl olacağını hayal edemiyorum. Önceden planlamanın bir yolu varsa..."

Gözleri sağa sola kaydı. Beni tatmin edecek bir cevap bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Babamın benimle ilgilenmesi konusunda değiştirmek isteyebileceğim bir şey yok. Babamın elinden gelenin en iyisini yaptığının her zaman bilincindeydim. Daha ne isteyebilirdim ki? Ama anne babaların bazen anlamakta başarısız oldukları şey, çocukların onların içini ne kadar çok görebildiğidir. Benden saklamaya çalışsa bile, babamın depresyonda olup olmadığını anlayabiliyordum. Keşke kendine daha fazla zaman ayırsaydı ve olayların beni nasıl etkileyeceği konusunda çok fazla endişelenmeseydi. Biz kızlar sandığınızdan daha güçlüyüz. Ve sonunda, babalarımızı gerçekten mutlu görmek istiyoruz. Çünkü bu bizi mutlu ediyor."

"Evet," diye fısıldadım. "Peki. Gayet makul."

İnsanların hayatınıza bir amaç için girdiğini söylerlerdi. Belki benim Sadie ile tanışmam ve onun kişisel deneyiminin bizlere ayna olmasını gerekiyordu. Durumumuzu onun kadar iyi anlayan birine hiç rastlamamıştım. Onunla konuşmak beni epey rahatlatmış, daha az yalnız hissettirmişti. Amanda öldüğünden beri bu bir ilkti.

"Birdie senin ne kadar uğraştığını ve onu ne kadar sevdiğini biliyor. Aynı zamanda moralinin bozuk olduğunu da hissedebiliyor."

"Bunu gitgide daha çok fark etmeye başlıyorum."

Sadie'nin yüzü sempatik bir gülümsemeyle aydınlandı. "Babama kanser teşhisi konulduğunda ben–"

"Bekle. Baban da mı kansere yakalandı?" Sözünü kesmek istememiştim. Ama bunu duymak oldukça şok ediciydi.

"Evet. Ben gençken babama kolon kanseri teşhisi kondu. İnanabiliyor musun? Şimdi nekahet döneminde, Tanrı'ya şükür."

İnanamayarak başımı salladım. "Bunun senin için ne kadar korkutucu olabileceğini hayal bile edemiyorum... Onun için de."

"Gerçekten öyleydi. İnancımı büyük ölçüde test etti. Bu du-

rum nasıl olur da iki kez başıma gelebilirdi anlayamamıştım. Ama *başıma gelenlere bak* deyip kendimi kahretmemek için elimden geleni yaptım. Babamın sadece zihinsel değil, fiziksel olarak da hastalığın üstesinden gelmesine yardım etmek için sahip olduğum her güce ihtiyacı vardı. Bu yüzden hâlime acımak için beklemek zorundaydım. Birkaç yıl sürdü. Sonunda hastalığı yenmeyi başardığında omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissetmiştim. Bu durum yanımda olduğu için daha da minnettar olmamı sağladı."

Bu duruma karşı takındığı tavır beni benden almıştı. "Vay canına. Çocukken kanser etrafını sarmış."

"Doğru. Bir noktada gidip genetik test yaptırdım çünkü kanser olmanın benim de kaderimde olduğundan emindim. Ki çok saçma."

"Bence çok garip değil. Birçok kanser türü genetiktir. Test yaptırman çok olgun bir karar olmuş."

"Şey, evlatlık olduğumu söylemiş miydim?" Güldü. "Annem ve babamla aynı genlere sahip olmadığımı biliyordum. Yine de genlerimde kanser olduğuna kendimi ikna etmiştim. Hâlâ çok garip olmadığını mı düşünüyorsun?"

Gülümseyerek, "Tamam. Bu sanırım işleri biraz değiştiriyor," dedim.

"Evet. Annemin çocuğu olmuyormuş. İlk kez yirmi üç yaşında yumurtalık kanseri teşhisi konmuş. Nekahet dönemine girdikten sonra yıllarca çocuk yapmayı denemişler ama kemoterapi çok fazla zarar vermiş."

"Senin durumunun bizimkisi ile bu kadar örtüşmesi inanılmaz bir şey. Karım ve ben bebek sahibi olabilmek için çok çabaladık ve doğurganlık yardımı alma yoluna kadar gittik."

"Vay canına. Çok ilginç. Ama sanırım Birdie'yle bu kadar kolay bağ kurmamızın sebeplerinden biri de bu. İkimiz de ekstra özeliz çünkü anne babalarımız bize sahip olmak için çok daha fazla çabalamak zorunda kalmış."

Gülümsedim. "Her neyse, kısa süreliğine bizi iç karartıcı bir

muhabbete sürüklediysem özür dilerim. Ama anlayışını gerçekten takdir ediyorum. Amanda öleli dört yıl oldu ama tek başına ebeveynlik olayı hâlâ her gün bilmediğim bir alan gibi geliyor."

Bir an gözlerimi kapattım, hayatımın ne hâle geldiğini düşündüm. Sonra gözlerimi açıp şaşkınlıkla konuştum. "Gençliğimi bir şeyler başarmaya çalışarak, kendimi yenilmez hissederek, adrenalin içinde koşarak geçirdim. Sonunda bir kariyere sahip oldum, bir ailem oldu... her şey mükemmel, değil mi? Daha sonra, hayatım daha yeni başlamışken kanser olaya dahil olduğunda aniden nefesim kesildi. Ne olduğunu anlamadım bile. Eşimin hasta olmasıyla başa çıkmamın tek yolu, hasta değilmiş gibi davranmaktı. Kendime ve ona her şeyin iyi olacağını söylemekti. Herkes için güçlü olmaya çalışarak her günü bir şekilde atlatıyordum. Sürekli bir hissizlik hâlindeydim. Öyle de olmak zorundaydım. Çünkü neler olduğunu hissetmek bir seçenek değildi. O öldüğünde bile hâlâ hissizdim. O acı gerçek rasgele bir âna dek insanın yüzüne çarpmıyor. İnsanlar gelip yiyecek getirmeyi kestikten çok sonra. Bir sabah uyandım. *TODAY* programı devam ediyordu. Çoğu insan için sıradan bir sabahtı. Ama o gün, hayatımın gerçekten bittiği gerçeği yüzüme vurmuştu. Ya da en azından öyle hissediyordum. Ama gerçekten bitmiş olamazdı, değil mi? Çünkü bir şekilde Birdie için... devam etmeliydim. Böylece tekrar mücadele etmeye başladım, sıfırdan yeni bir hayat kurdum. Hâlâ hiçbir şey *hissetmemeye* çalışıyorum, çünkü bu, işleri tekrardan rayından çıkarabilir." Gözlerimi ovuşturup iç geçirdim. "Her neyse, var olmak bazen garip oluyor."

Yüce İsa. Konuşmayı gerçekten iç karartıcı bir yere götürmüştüm.

Bana bakan gözleri delip geçiyordu. Ağlayacakmış gibi bir hâli vardı. Umarım ağlamazdı. Başa çıkamazdım.

"Az önce söylediğin her kelimeyi hissettim Sebastian. Hem de her kelimeyi. Açıkçası daha önce eşimi kaybetmedim ama babamın bunu yaşamasını izledim. Bir şeyi isteksizce yapma hissini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum."

Ilık çayımın son yudumunun viski olmasını dileyerek içtim ve boş fincanı yerine koydum. "Bu çay saati amma da iç karartıcı oldu. Bahse girerim şu anda Banyo Çocuk'a geri dönmeyi diliyorsundur."

"Tanrım, hayır." İçini çekerek, "Kendimi bağdaştırabileceğim derin bir yetişkin sohbeti etmenin ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?" dedi.

"Seni bununla pusuya düşürmeyi planlamamıştım."

"Ne zaman konuşmak istersen buradayım. Sahiden. Seve seve dinlerim." Göz kırptı. "Ama ben de kafanı şişirebilirim. Riski göze alıyorsan."

"Tamam. Teşekkür ederim."

Sadie başını eğip sessizce beni inceledi. Söylemek isteyebileceği bir şeyi aklında tartıyor gibi gözüküyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi sonunda.

"Sana sorduğum sorudan sonra bana sorduğun her şeye bir cevap borçlu olduğumdan eminim."

Yüzüne dev bir sırıtış yayıldı. "Güzel. Çıplak bir kadının dans edişini izliyor olsaydın, onun Sir Mix-a-Lot şarkısıyla mı dans etmesini tercih ederdin yoksa Lewis Capaldi şarkısıyla mı?"

Güldüm. "İlginç bir kadınsın Sadie. Bu kesinlikle şu anda sormanı beklediğim bir soru *değildi*."

"Bu kötü bir şey mi yoksa iyi bir şey mi?"

Gözlerim onun gözlerinin arasında gidip geldi. "Bu çok iyi bir şey. Gerçekten *büyük kalçaları seviyorum*."

Ne demek istediğimi anlaması bir saniyesini aldı. Neden bu soruyu sormuştu hiçbir fikrim yoktu, ama yüzündeki gülümseme bana doğru cevabı seçtiğimi söylüyordu ve bu çok hoşuma gitmişti.

Sonunda Birdie'nin kurabiyelerini aşırıp biraz daha konuştuk. Bana taşrada geçen çocukluğunu, babasının komik hava durumu aletlerini anlatıp bütün gece konuşabileceğim restoran işiyle ilgili sorular sordu. Onun kariyeri hakkında konuştuk. Sadie, dergiden ayrılmayı düşünmese de yeni bir şeyler denemek

için eninde sonunda randevu yazılarından uzaklaşmayı umduğunu söyledi. Onunla konuşmak sadece... kolaydı.

Birine içimi dökmek iyi gelmişti. Biraz önceki kısacık duygusal sersemliğimden kurtulduğum için konuşurken dudaklarına bakmaya başladım. Pek çok nedenden dolayı yanlış geliyordu. Sadece fiziksel bir çekim olsaydı, belki bunu sorun etmezdim. Ama şu an göğsümde hissetmek istemediğim bir sancı vardı. *Hissedemeyeceğim bir sancı.*

Kapılarını kapatmış Sebastian geliyor, üç, iki, bir...

Sandalyemi geri kaydırdığımda gıcırdadı. "Pekâlâ, seni meşgul etmek istemem."

Gitme zamanının geldiğine dair verdiğim ani ipucuna şaşırmış görünüyordu. Çok rahat görünüyordu. Tıpkı o farkındalık gerçekleşmeden önce hissettiğim gibi. Rahat *hissediyordum. Çok rahat.*

Telefonuna baktı. "Evet. Ben, şey, gitsem iyi olur."

Ona bir Uber çağırdım.

O gece Sadie gittikten sonra kirli çay fincanlarımızı lavaboya götürdüm ve onun fincanının üzerindeki kırmızı ruj izini fark ettim. Penisim seğirdi.

Şimdi de bir ruj iziyle tahrik olmaya mı başlamıştım? Kesinlikle biriyle yatma zamanı gelmişti. Ama Sadie ile değil.

Tekrarlıyorum. Sadie'yle değil.

14

Sadie

"Peki Birdie Diyarı'nda neler oluyor? Maxwell hanesine geri döndüğünden beri kendini toparlamışsın gibi hissediyorum." Devin elinde kahvesiyle masanın diğer tarafındaki misafir koltuğuna oturdu. Kaşlarını oynatarak. "Dahası, Seksi Baba'yla neler oluyor?"

Son zamanlarda bu cephede oldukça sessizdim. İlk mektuptan beri Devin'le çılgın tuhaflıkların hepsini paylaşmışken, her şeyi anlatmamdan ve Sebastian'ın ziyaretlerime devam etmeme izin vermesinden sonra bir şeyler değişmişti. Artık olmadığım biri gibi davranmıyordum, bu yüzden işler bir nevi... ne bileyim... gerçekti. Bu yüzden de özel bir şeymiş gibi geliyordu, sanki hakkında dedikodu yapmamam gereken bir şeymiş gibi.

Ama iPad'imi almaya gittiğim ve Sebastian ile sohbet ettiğim geceden sonra, yaşanan şeyler hakkında konuşma ihtiyacı hissettim. Tanrı biliyor ya, o akşam hakkında yeterince fazla analiz yapmıştım ve hâlâ neyin yanlış gittiğine dair bir fikrim yoktu.

"Aslında... birkaç gece önce Sebastian'la yalnız kaldım."

Devin'in gözleri büyüdü. "Aman Tanrım! Bunu bana şimdi mi söylüyorsun? Olaydan sonraki gün neden detaylı olarak konuşmadık?"

Gülümsedim. "Düşündüğün gibi değil. iPad'imi unutmuştum, Sebastian da haber vermek için beni aradı. Kötü bir randevunun ortasındaydım, bu yüzden aramasını oradan erken ayrılmak için bir bahane olarak kullandım ve iPad'i almak için onlara gittim. Çay içip uzun uzun sohbet ettik. Çok derin, harika bir sohbet ettiğimizi ama eğlendiğimizi ve birlikte güldüğümüzü düşünüyordum. Bir noktada, dudaklarımı *o bakışla* izlediğini fark ettiğime yemin edebilirdim. Hani var ya... Dikkatini sohbete verdiğin ama sonra aniden vücudunun beyninle yer değiştirdiği, dudaklarını onun dudaklarına bastırırsan nasıl hissedebileceğine odaklanmaya başladığın o bakış."

"Vay canına. Öyle bir bakış. Evet, kesinlikle anlıyorum."

"Evet. Bana o bakışı attığını düşündüğüm andan kısa bir süre sonra ayağa kalkıp konuşmayı aniden bitirdi. Sonra bir baktım şoförü araba sürerken körili keçi yiyen, kokulu bir Uber'in arka koltuğundayım."

"Ee, köriyi nereden bulduğunu öğrendin mi? O baharatı çok seviyorum ve eskiden aldığım yer kapandı."

"Ah. Hayır, üzgünüm."

Devin omuz silkti. "Her neyse, Seksi Baba'ya geri dönelim. Sana ilgi duyduğu ve bunun onu korkuttuğu belli."

"Ama neden? Daha önce de kadınlarla birlikte olmuş. Ona, kızının onu geceleri kadınlarla konuşurken dinlediğini söylediğimde durumu inkâr etmemişti. Yani sorunu bekârlık değil."

Devin kaşlarını çattı. "Bay Doğru'yu arıyorsun Sadie. Bunu herkes anlayabilir. Bu yüzden birkaç aydan fazla süren bir ilişkin olmadı. Bay Şu Anda'nın ya da rasgele bir adamın işleri halletmesini istemiyorsun. Sebastian'ın bunu sezdiğine eminim."

İç geçirdim. "Sebastian'ın işleri halletmesine aldırmazdım."

Arkadaşımın gözleri parladı. "İşte şimdi sadede geldin. Peki, neden bunu öğrenmiyoruz? İkiniz de yetişkinsiniz. O senden etkileniyor, biz de ondan etkileniyoruz."

Ondan *etkilendiğimizi* söylemesine güldüm. Sebastian'a sevişmemizi teklif etme konusunda pek emin değildim. "Ya her şeyi

yanlış yorumladıysam ve onun bana baktığını düşündüğüm akşam dişlerimin arasında marul kaldıysa?"

"Onu biraz sınamaya ne dersin? Arkandayken ayakkabını bağlamak için eğil ve gözlerini kıçına dikip dikmediğini kontrol et. Daha da iyisi, geçen ay gidip Victoria's Secret indiriminden aldığın kırmızı-siyah dantelli sutyen ve iç çamaşırı takımını ona göster."

"Oldu canım, Danua ile eğitim yaparken bir anda tişörtümle kotumu çıkarayım. Bu harika bir plan."

Devin ayağa kalktı. "Bir şeyler bulursun. Sebastian'ın sana ilgi duyduğundan emin olmak için aradığın güvenceyi kolayca elde edersin. Sorun bu değil."

Kaşlarımı çatarak, "Değil mi?" dedim.

"Hayır. Sorun şu ki, seni delicesine becermek istediğini bilsen bile korkup harekete geçmeyeceksin. Sen o tarz şeyler yapmazsın."

"Daha önce de tek gecelik ilişkilerim oldu. Bunu biliyorsun."

Devin kahvesini yudumladı. "Evet ama o adamın senin için doğru kişi olmadığını biliyordun. Sadece tek seferlik seks olacaktı. Ama Sebastian'ı gerçek bir potansiyel olarak görüyorsun. Ateşe atlamaktan korkacaksın –o ateş ne kadar sıcak ve terli olursa olsun– çünkü yanmaktan çekineceksin."

"Çok saçma."

Devin ofisinin kapısına doğru yürüdü. "Yanıldığımı ispatla. Bunu görmek isterim."

Cuma gecesi saat beş buçukta kırk beş dakikalık bir yoga dersim vardı ve hemen ertesinde yedi buçukta Marmaduke'u eğitmeye gidecektim. Şehre inmeden önce eve gitmeye, hızlı bir duş almaya ve saçımı atkuyruğu yapmaya zamanım olacağını düşünmüştüm. Ama yoga stüdyosundan çıktıktan sonra bu planları değiştirmeye karar verdim. Yoga kıyafetimi değiştirmemiştim ve mesajlarımı kontrol ederken hoş bir adamın bana baktığını fark ettim. Tüm dikkati ile bana baktığı için takılıp düştü.

Yerde yatarken ona bakarak, "İyi misin?" diye sordum.

Adam utanmış görünüyordu. Ayağa kalktı, pantolonundaki kiri silkelerken çarpık bir gülümseme ile, "Evet. Yine de dışarıda böyle dolaşmamalısın. İnsanlar zarar görebilir," dedi.

Yanaklarım kızarmıştı. Adam yanımdan uzaklaştıktan sonra giydiğim kıyafetlere baktım. Üstümde koyu mor, göbeği açık bir Lululemon bluz ve bilek kısımlarına doğru tül detaylara sahip aynı takımın taytı vardı. Taytım üzerime ikinci bir deri gibi oturuyordu, bu yüzden yogaya uygundu. Bu takıma ait bir fermuarlı eşofman üstüm vardı ama ekim ayının sonlarında olmamıza rağmen hava neredeyse kırk derece olduğu için spor çantama koymuştum. Geçtiğimiz son iki gün pastırma sıcaklarını yaşamıştık. Ama adamın tepkisi bana bir fikir vermişti. Daha doğrusu Devin'in fikriydi. Üstümü değiştirmek için eve gitmekten vazgeçip üzerimdekilerle Maxwell'lere gidebilirdim.

Telefonumu aldım ve Sebastian'a erken gelip gelemeyeceğimi sormak için mesaj mı atsam diye düşündüm ama sonra gözlerimi devirdim. *Benim neyim var böyle?* Bir erkeğin dikkatini çekmek için böyle taktiklere başvurmama gerek yoktu. Yarı çıplak olmadan benimle ilgilenmeyen erkek benimle gerçekten ilgilenmiyor demekti. Vay be, *gerçekten* babam gibi konuşmaya başlamıştım.

Derin bir nefes vererek metroya yöneldim. Trene bindiğimde bana bakan başka bir adamı fark ettim. Bu kıyafet kesinlikle dikkat çekiciydi. Üzerimdekilerle beni gördüğünde Sebastian'ın ne yapacağını çok merak ediyordum. Farkına bile varmadığı için hayal kırıklığına mı uğrardım yoksa o da mı tökezlerdi?

Aman Tanrım.

Sebastian geçen gün *tökezlemişti*! Bunu tamamen unutmuştum. Kapıyı açıp iPad'imi almaya gittikten hemen sonraydı. Ama tesadüf olmalıydı. Ondan önce sadece bir kez vücuduma baktığını fark etmiştim. Gerçi o gece randevum için şık giyinmiştim. Ama Maxwell'lerin evinin oturma odasında bir kilim vardı. Marmaduke etrafta deli gibi koşturduğu için kıvrılmış, Sebastian da fark etmemişti. Evet, böyle olmuş olmalıydı.

Sebastian Maxwell'i düşünmekten başka bir şeye odaklanmak için telefonumdan e-postalarıma bakarak altı duraklı tren yolculuğuma devam ettim. İlk iki durakta sorunsuz ilerledik ama sonra tren aniden durdu. Birkaç dakika sonra hoparlörden bir ses gelene kadar hareket etmemiştik.

"Bayanlar baylar. İleride mekanik bir arızası olan bir trenimiz var. Bir süreliğine burada bekleyeceğiz. Daha fazlasını öğrenir öğrenmez sizi bilgilendireceğim."

Trendeki yolcular topluca iç çekip kısık sesle sızlanmaya başladı. On dakika sonra kondüktör bir kez daha duyuru yaptı.

"Pekâlâ, arızalanan tren üzerinde çalışmak için biraz zamana ihtiyaçları olacak gibi görünüyor. Arızalı treni 23. Cadde İstasyonu'na ulaştırmamız ve siz yolcularımızı başka bir hatta aktarmamız gerekiyor. Ama arkamızda bir tren daha var ve önce onların yerlerinin değiştirilmesi gerekiyor. Güzel metro sistemimize aşina olmayanlarınız için servis çalışanları size yardım etmek için bekliyor olacaktır. Umarım bu eğlenceli hafta sonu başlangıcını beğenmişsinizdir."

Herkes homurdandı. Neredeyse yarım saat daha beklemiştik ama sonunda yavaş yavaş hareket başlamıştık. 23. Cadde İstasyonu'na vardığımızda saat yediyi yirmi geçiyordu bile. Metrodan çıkar çıkmaz Maxwell'leri aradım. Telefonu Birdie açtı.

"Alo."

"Merhaba Birdie. Ben Sadie. Baban evde mi?"

"Hayır. İşte. Geliyorsun değil mi?"

Sesindeki endişeyi duyunca gülümsedim. "Elbette geliyorum. Ama tren bozulduğu için geç kalacağım. Planladığımdan daha geç gelmemin sorun olup olmadığını öğrenmek için Magdalene'yle konuşabilir miyim?"

"Elbette!"

Telefonu Magdalene'ye verdi. "Merhaba Sadie."

"Merhaba Magdalene. Biraz geç kalacağım. Sekiz buçuk gibi gelsem sorun olur mu? Birdie için çok mu geç olur?"

"Ee... bu gece pijama partisi var. Aşağı bloktaki arkadaşı doğum günü için bir pijama partisi veriyor. Altı kız gidiyorlar. Saat sekizde başlıyor, eğitim bitince onu arkadaşının evine bırakacaktım. Ama sanırım dokuz buçukta gidebilir. Şimdi banyoda. Onun için uygun olup olmadığını sormamı ister misin?"

İç çekerek, "Hayır. Partisini kaçırmasını istemiyorum. Şimdi trene tekrar binip merkezin yukarısına doğru gelebilirim. Muhtemelen on dakika gecikeceğim," dedim.

"Peki. Sorun değil."

"Teşekkürler Magdalene."

Evlerine en yakın şehir dışı hattına geçmek için iki bloku hızla yürüdüm ve kapılarını kapatmak üzere olan bir trene atladım. İçerisi tamamen doluydu ve sadece ayakta yer vardı. Bu yüzden, tren sarsılarak hareket etmeye başlarken bir direğin yanında durabileceğim güvenli bir yer için kalabalıktan sıyrıldım.

Daha önceki yolculuğumun aksine, şehir dışına çıkan ekspres tren yolculuğum olaysızdı ve Maxwell'lerin evine sadece yedi dakika gecikmiştim. Kapıyı çalıp bekledim, beni içeri Magdalene'nin alacağını düşünüyordum.

Ama kapı açıldığında bana bakan kişi Magdalene değildi.

15
Sebastian

Yüce İsa.

Yutkundum. Ne giymişti böyle?

"Ah. Merhaba. Seni evde görmeyi beklemiyordum. Birdie işte olduğunu söylemişti."

Sadie'ye hissettiğim kontrolsüz çekim beni öfkelendirmişti. Sinirimi ondan çıkardım. "Bu yüzden mi geç kaldın? Meydanı boş bulurum diye mi düşündün?"

"*Hayır.* Magdalene'yi arayıp trenin arızalandığını söyledim. Yoga dersimden sonra eve gidip duş almayı planlıyordum. Ama tren bir saat kadar geç kalmama sebep olduğu için doğruca buraya geldim. Birdie'nin bu akşam gideceği doğum günü partisine daha da geç kalmasını istemedim."

Göbeğinde piercing var. Çok parlak...

Siktir. Bakışlarımı gözlerine doğru çevirdiğimde bana beklenti ile baktığını gördüm. Biraz önce bir şey mi demişti? Kendimi son on saniye boyunca olanları düşünmeye zorladım, sanırım... tren hakkında bir şeyler söylemişti.

Her neyse.

Yana doğru çekildim. "İçeri gel. Magdalene, Marmaduke'u uzun bir yürüyüşten yeni getirdi. Oturma odasında yerde yatıyor."

Evin içine doğru beraber ilerledik, Marmaduke geldiğimizi görünce kafasını kaldırdı. Sadie'yi fark ettiğinde, dili ağzından sarkmaya başlamıştı.

Evet, o duyguyu biliyorum dostum.

Birdie odasından fırlayıp Sadie'ye sarıldı. Sadie, Birdie'yi kucaklamak için eğilince bana kızının güzel bir manzarasını sunmuştu. *Tanrım.* Arkadan da oldukça iyi gözüküyordu. Benimle konuşmak için döndüğünde gözlerim hâlâ o kıça kilitliydi, az daha yakalanıyordum.

"Geçen hafta sözünü ettiğim köpek eğitim tıklatıcısını alabildiniz mi?"

Kızım kahve sehpasına koştu ve o lanet olası aleti alıp basmaya başladı.

Klik-klik. Klik-klik. Klik-klik.

Bu aleti evcil hayvan dükkânından alıp eve getirdiğimden beri çıkardığı ses sinirlerimi bozuyordu. Sadie'ye baktım, hâlâ sinirli hissediyordum. Ama mevcut ruh hâlimin o eğitim tıklatıcısıyla ilgisi olması konusunda kendimi kandırıyordum.

"Belki bir dahaki sefere eğitim için daha az sinir bozucu bir şey seçebilirsin."

Sadie'nin elleri kalçalarına gitti. *Oldukça biçimli kalçalarına.* "Bir sorun mu var?"

Elimi saçımın içinden geçirip, "Bana ihtiyacın olursa ofisimde olacağım," diye homurdandım.

Neyse ki ofisimde alkol vardı. Bugün uzun bir gün olmuştu. Restoran müdürüm ayrılacağını bana iki hafta önceden haber vermişti. Bu da yerine birini bulmam, yeni elemanı eğitene kadar restoranda daha fazla zaman geçirmem gerektiği anlamına geliyordu. Sonra mutfakta yağ yüzünden küçük bir yangın çıkınca fritözlerimizden biri kullanılamaz hâle gelmişti. En sonundaysa sebze sevkiyatımız, görünüşe göre mısırı her öğünde garnitür yapmayı planlayan başka bir restoranla değiştirilmişti. İki hafta boyunca pek fırsatım olmayacağını düşündüğüm için eve erken gelmiştim. Ayrıca, son birkaç gündür nedense iyi uyu-

yamıyordum. Bu yüzden içkileri kilitli tuttuğum yerden bir şişe şarap açtım ve sandalyeme otururken kendime bir bardak dolusu cabernet doldurdum.

Tanrım, Sadie çok seksi.

Mor sıvıdan koca bir yudum aldım.

İçimde, göbeğindeki elması dişlerimin arasına alıp sertçe çekme isteği oluştu.

Koca bir yudum daha aldım.

Ve o kıçı. Duke'a tekrar zıplamayı öğretebilirdi. Bugün giydiği kıyafetle dörtayak üzerindeki görüntüsü iyi bir manzara oluştururdu.

Büyük bir yudum daha.

O komuta ne demişti? *Flunk* bir şey. *Flukerbutt. Flunkerbsht.* Buydu sanırım. "Zıpla", *"flunkerbsht"* demekti. Gülmeye başladım. Sesim kulağa delirmişim gibi geliyordu.

Flunkerbsht.

Sahte köpek eğitmenine zıplamak *istiyorum.*

Başımı salladım ve bir yudum daha aldım.

Son bir haftadır onu düşünmekten kendimi alamıyordum. iPad'ini almaya geldiği o gece babasını sorduğumda çok savunmasız ve açıktı. Kocaman mavi gözleri duygu ve samimiyetle doluydu. Kalbini bu kadar ortaya koyan bir kadınla tanışmayalı uzun zaman olmuştu. Ortaya konmaya değer diğer değerli kısımlarından bahsetmiyordum bile. Bugün giydiği küçük egzersiz kıyafeti bu noktaya parmak basmıştı, orası kesindi.

Tanrım, o kıyafet.

Kalan şarabımı kafama diktim.

Sonraki bir saat içinde şişenin yarısını içmiştim. Sadie ve Birdie'nin diğer odadan gelen gülüşme sesleri o kadar dikkatimi dağıtmıştı ki müziği açıp gözlerimi kapattım. Bu yüzden işlerini bitirdiklerinde kapının çaldığını duymamıştım.

"Merhaba," diyen Sadie kapıyı kafasını içeri sokacak kadar araladı. "Affedersin. Cevap vermiyordun. Eğitimi bitirdik. Birdie pijama partisi için sırt çantasını almaya gitti. Onu pijama

partisinin olduğu eve kadar götürmemi ister misin?" Gözleri şarap şişesine ve boş bardağıma kaydı. Sıntı. "Çok meşgul olduğunu görebiliyorum."

Dudaklarım büzüldü. "Hayır, sorun değil. Kızımı kendim götürebilirim. Teşekkürler."

Sadie'nin gözleri kısıldı. Otuz saniye kadar birbirimize baktık, sonra kapıyı açıp içeri girdi. Kapıyı arkasından kapatarak, "Her şey yolunda mı? Kızgın... görünüyorsun," dedi.

Onu inceleme.

Gözlerini yüzünde tut.

"Her şey yolunda."

Başını eğdi ve bana baktı.

"Emin misin?"

Gözlerim karnına kaydı. Kendimi kontrol edemiyordum.

Tanrım, tam bir pisliksin Maxwell.

Gözler yukarı.

Kaldır onları.

Hadi. Bunu yapabilirsin.

Sadie sessizce bekliyordu. Bana bakıp bakmadığını bile söyleyebilecek durumda değildim. Çünkü gözlerim onun üzerindeydi, belinin kıvrımını takip ediyor, düz karnını gördükçe ağzım sulanıyordu. Göbek deliğindeki o ışıltılı pırlantanın hayalini kuruyordum.

Birkaç adım attı ve masama doğru yürümeye başladı.

Belki şaraptandı ama kalbim göğsümden dışarı çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. Kendimi yüzüne doğru bakmaya zorladım ve bu sefer işe yaradı. Yani sayılır. Yukarı doğru çıkarken ne yazık ki göğsünde takıldılar.

C kup mu bunlar?

Güzel.

Çok güzel.

Bahse girerim göğüs dekoltesi yoga yaparken terliyordur.

Tatlı, yuvarlak göğüslerinin arasından göbek deliğine sıcak ter damlıyordur.

Gözlerimi onunkilerle buluşacak kadar yukarı kaldırmayı başardığımda, Sadie masamın tam önünde duruyordu.

Hafifçe ileri geri sallandı. "Ne yapıyorsun Sebastian?"

Gözlerimiz kilitlendi ve yüzündeki masum olmayan o sırıtış tüm düşüncelerimi duyduğunu düşündürüyordu. Yutkundum. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey ha? Öylece oturup... etrafını seyrediyorsun demek?" Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı.

Ne kadar da ukala.

Ne yaptığımı çok iyi biliyordu.

Sandalyemde doğrulup boğazımı temizledim.

"İşin bittiyse çıkabilirsin."

"Orada oturup bunu mu düşünüyorsun? Gitmemi... ne kadar istediğini mi?"

Ofisimin kapısı çalınınca birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım.

Kapıya bakıp Sadie'nin içeri uzanan kafasını gördüğümde iyice kafam karıştı.

Nasıl ya?..

Sadie şimdi?..

Az önce ayakta durduğuna yemin edebileceğim yere doğru baktım. Şaraptan dolayı uyuyakaldığımı ve rüya gördüğümü fark etmem birkaç saniyemi aldı.

Tanrım.

Sadie gülümsedi. "İşimiz bitti. Birdie'yi partiye ben götürebilirim, zaten ben de çıkacağım."

"Şey. Evet. Çok iyi olur. Teşekkür ederim. Ona iyi geceler dileyeyim."

Oturma odasına doğru yürüdüm. Birdie sırtında çantası, elinde bir yastık ve uyku tulumu ile beni oturma odasında bekliyordu. "Görünüşe göre hazırsın," diyerek onun seviyesine kadar çömeldim. "Yaşlı babana sarılmaya ne dersin?"

Kızım kocaman bir gülümsemeyle kollarını boynuma doladı. "Seni seviyorum babacığım."

"Ben de seni seviyorum tatlım."

"Marmaduke bugün harika iş çıkardı! Sadie tıklayıcıya tıkladığında oturuyor."

"Öyle mi?"

Başını salladı.

"Tamam." Atkuyruğunu nazikçe çektim. "Hadi partiye geç kalma."

Birdie yürümeye başlamak için döndüğü sırada aniden bana döndü. Minik eliyle yanağımı kavradı. "Bana ihtiyacın olursa hemen aşağıdayım."

Kalbim sıkıştı ve gülümsedim. "Teşekkürler. Bunu hatırlayacağım."

Beni bir kez daha öptü ve kapıya doğru koştu.

"Ailelerine söylememi istediğin bir şey var mı?" diye sordu Sadie.

"Hayır. Renee'ye mesaj atıp kontrol ederim."

"Peki." Görünüşe göre yaptığım şekerleme ve onu takip eden fantezim bana iyi gelmişti. Sadie ile medeni bir konuşma yapmayı başarabilmiştim ve o rüyada yaptığım gibi onu gözlerimle taciz etmemiştim. Birdie'yi kapıya kadar geçirmek için arkasını döndüğünde, o yoga taytının içindeki kıçına bakmaktan kendimi alamadım. Tam oradaydı, gözümün önünde. Aklı başında hangi adam bir göz *atmazdı ki*?

"Ah, az daha unutuyordum..." diyen Sadie arkasını döndü, bakışlarımı hemen kaldırdım.

Siktir.

Beni yakalamıştı.

Yakalandığımdan emin olmasaydım bile, Sadie'nin yüzündeki o bilmiş sırıtış ne yaptığımı bildiğini teyit ederdi.

Sırıtışını saklamaya çalışma zahmetine bile girmedi. Elini uzatarak tıklayıcıyı uzattı. "Bu senin."

Uzattığı şeyi elinden alırken bakışlarımı kaçırdım. "Harika. Teşekkürler."

Evden çıkmalarını bekledikten hemen sonra kafamı kapalı kapının arkasına yasladım.

Tanrım, sen bir ahmaksın Maxwell. Biriyle sevişmen gerek.

Bütün geceyi kendime ayırdığım için, belki de tam olarak bunu yapmam gerekiyordu. Irina adlı kadınla bir süredir konuşuyordum. İnternette tanıştığım ve benimle tam olarak aynı türde bir ilişki arayan bir reklam yöneticisiydi. Ama son birkaç haftadır onu ihmal etmiştim. Belki de tekrar iletişime geçmenin zamanı gelmişti.

Dizüstü bilgisayarımı sakladığım ofisime geri dönerken, kendimi meşgul tutmak istiyordum.

Irina.

Seksiydi.

Uzun kızıl saçlar.

Ne istediğini bilen bir kadın.

Bu tam olarak ihtiyacım olan şeydi.

Evet, işte bu.

Sadie'nin bu gece ne yaptığını kesinlikle göreceğim.

Irina. Irina demek istedim.

Irina'nın müsait olup olmadığını görmek için çevrimiçi olmadan önce masama uzanıp bir kadeh daha şarap koymaya karar verdim.

Oturup bir yudum içtim ama bu kez gözlerimi kapatmaya karar verdim. Kafamı boşaltmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Ama kafamı toplamak bir yana, Sadie'nin görüntüleri zihnime doluşmuştu.

Yine.

Çok seksiydi.

O kıçı.

O düz karnı.

O parıldayan elmas.

Kocaman, güzel gözleri.

Ve o ağız. Kıçına bakarken beni yakalandığında ağzının kenarları nasıl yukarıya doğru kıvrılmıştı... Tanrım... o ağzı becermek için neler vermezdim.

Kendi kendime güldüm ve gözlerimi açtım.

İyi ki gitmişti. Çünkü Tanrı bilir bu gece ne aptallıklar yapardım. Kadın aklımı yitirmeme neden oluyordu.

Şarabımdan büyük bir yudum daha aldım ve dizüstü bilgisayarımı açtım.

İşte o anda kapı zili çaldı...

16

Sadie

Kapıyı açtığında aklımdaki her şey uçup gitti. Anlık bir kararla geri dönüp zili çalmıştım. Sadece gitmek istememiştim. Sorun şu ki, bunu yapmadan *önce* neden geri geldiğime dair bir bahane bulmalıydım.

Sebastian'ın nefesi beni incelediği her saniye daha da hızlandı. "Her şey yolunda mı?"

Yutkundum ama konuşmaya devam edemedim.

Ne diyecektim ki? Ona gerçeği söyleyemezdim: *Bana baktığını gördüm ve senin de bana dokunmakla ilgilenebileceğini düşündüm?*

Ortamı yumuşattı. "Bu senin köpek eğitmeni olduğunu varsaydığım ve geç kaldığın için seni azarladığım kısım mı? *Déjà vu* gibi geliyor. Ben kapıyı açıyorum ve sen şaşkın görünüyorsun." Çarpık bir gülümseme ile bana bakınca biraz sakinleşmiştim.

Gergince güldüm.

Başıyla işaret edip, "Sen bunu düşünürken içeri gelmek ister misin? Bugün hava çok sıcaktı ama şimdi soğuyor."

Ellerimi kollarımın üzerinde gezdirdim. "Teşekkürler."

Marmaduke kapıya doğru koşup üzerime atlamaya yeltendi. Ama şu anda üzerimde olmasını istediğim erkek o değildi.

Neyse ki köşeyi dönmeden önce çabuk sakinleşti ve pelüş bir oyuncağın üzerine çıkmaya başladı.

Evet. Bu gece heyecanlı olan tek kişi sen değilsin dostum.

Sebastian bana öylece bakıyor, hâlâ aniden geri gelişimin nedenine dair bir açıklamaya ihtiyaç duyuyordu.

Tanrım. Biraz cesaretli ol Sadie. Tanrı aşkına, flört tavsiyesi yazan bir köşe yazarısın ve hoşlandığın adamın yanında nasıl davranacağını hatırlamıyormuş gibi davranıyorsun.

Aniden, "Geri döndüm çünkü bu gece bir arkadaşa ihtiyaç duyup duymadığını merak ettim," dedim.

Sebastian ellerini pantolonunun ceplerine soktu, yaptığım açıklama onu pek de rahatlatmamıştı.

Tepkisi beni biraz paniklettiğinden gülerek geçiştirmeye çalıştım. "Aptalcaydı değil mi? Muhtemelen planların vardır. Öyleyse, hemen gidebi–"

"Beyaz mı seversin kırmızı mı?" dedi birden.

Sorusunu anlamam birkaç saniye sürdü. Şaraptan bahsediyordu.

Bu gece plana dahil miyim?

"İçtiğin kırmızı şarap gerçekten güzel görünüyordu."

"Hemen dönerim," dedi.

Sebastian çalışma odasına gidip şarap şişesi ve bardağı ile oturma odasına geri dönerken kıpırdandım. Mutfağa girmeden önce onları sehpanın üzerine koydu.

Mutfaktan döndüğünde bana büyük bir bardak doldurup şişenin geri kalanını kendi için boşaltırken onu izlemeye koyuldum.

"Teşekkür ederim," dedim.

Kanepenin bir ucuna oturdum. O da diğer ucuna, benden en uzaktaki köşeye oturdu.

İçkimden bir yudum aldım ve "Ee, bir anda ortaya çıkmasaydım bu gece planın neydi?" dedim.

Dudakları seğirdi. "Tam olarak karar verememiştim."

"Birdie'nin evde olmaması muhtemelen çok nadir rastlanan bir durum değildir."

"Evet. Sanırım bundan önce sadece bir kez birinde yatıya kaldı."

Sebastian bu gece son derece iyi görünüyordu. Normal hâlinden daha rahat bir tarzda giyinmişti. Lacivert bir tişört geniş göğsünü sarıyordu. Kot giyiyordu ve ayakları çıplaktı. Büyük, güzel ayakları vardı – bir erkeğin ayakları güzel olarak kabul edilebilirse. Şey, o ve ayakları her şekilde tamamen güzellerdi.

"Bir şeye mi bastım?" diye sordu.

Kahretsin. Beni yakalamıştı.

"Ah, hayır. Ben sadece... ayaklarına hayran kaldım."

Dediğim şeyden utandım. *Belki de söylemesem iyi olurdu.*

"Teşekkürler," diye yanıtladı. Alnını buruşturarak, "Sanırım?" diye de ekledi. Sebastian kolunu kanepenin arkasına koyup oturduğu yerde kalmaya devam etti. "Nerede antrenman yapıyorsun Sadie?"

"Haftada birkaç kez kırk beş dakikalık bir yoga dersine gidiyorum. Evime yakın bir yerde."

"Güzel. Muhtemelen ben de stresten kurtulmak için böyle bir şey yapmalıyım."

"Stresten kurtulmak için birebir. Ama ben bunu esneklik için yapıyorum."

Boğazını temizledi. "Yani sen... esnek misin?"

"Çok." Bu konudaki cevabımda kasıtlı olarak kendime güvenmiştim. "Bugün hocamız bize bacaklarımızı başımızın üzerinden geçirdiğimiz bir pozu uygulattı."

Neredeyse şarabını püskürtecek gibi görünüyordu. "Bu kulağa çok... riskli geliyor. Buna ne deniyordu... aşağı bakan köpek duruşu mu? Köpekler senin işin," diyerek göz kırptı.

Güldüm. "Hayır, aşağı bakan köpek duruşu öne dönük bir egzersizdir. Bu bahsettiğimde ise bacaklarımızı geriye doğru kaldırıp başımızın arkasına doğru uzatıyoruz. Buna saban pozu* deniyor."

---

* Saban pozu, aynı zamanda *kamasutra* seks pozisyonlarından birine verilen isim. –*çn*

Gözleri genişledi. "Bacaklarını başının üzerinden arkaya doğru uzatıyorsun ve buna *saban* pozu mu deniyor?"

Bu kelimedeki ironiyi ancak şimdi anlamıştım.

Kafası müstehcen şeylere çalışıyor. Bayıldım.

"O kısımda hiç hareketlilik olmadığı düşünülürse, bence bu yetenek israfı."

Sebastian şarabının geri kalanını yudumlarken hiçbir şey söylemedi. Sonrasında şişeyi kaldırıp, "Biraz daha?" diye sordu.

"Bir bardak daha alırım, evet. Teşekkürler."

"Bu şişe bitti. Başka bir şey denemek ister misin yoksa ayrısından bir şişe daha açayım mı?"

"Bunu gerçekten beğendim. İsmi neydi?"

Şarabın üzerindeki etiketi kontrol etmeye gittiğinde, yüzünün kızardığını gördüğüme yemin edebilirdim. Belli ki o zamana kadar adına bakmamıştı.

Adını söylememişti.

"Eee?" diye ısrar ettim.

"İsmi... Pornfelder." Şişeyi açıp bardaklarımızı doldururken garip bir şekilde güldü.

Ben de gülmeden edemedim. "Ne havalı isim."

"Kulağa birisi uydurmuş gibi geliyor. *Flunkerbsht* gibi."

Utançtan yüzüm uyuşmuştu. "Ah, evet."

Sebastian bardağını kaldırarak, "Bu arada, o kelimeyi tescil ettirmelisin," dedi.

Şarabından biraz daha içti, bardağı ağzından uzaklaştırdığında gözlerinin göbeğime indiğini ve tekrar yukarı çıktığını fark ettim. Bana baktığını fark etmek hoşuma gitmişti. Onu göbeğimdeki piercinge bakarken yakaladığım gerçeğinden uzaklaşmak için konuşacak yeni bir konu açtı.

"Bana yazmaya nasıl başladığını hiç anlatmadın."

Oturduğum yere iyice yerleşip rahatıma baktım. "Şey, üniversitede gazetecilik okuyordum. Ama yıllarca bölümümle ilgili hiçbir şey yapmadım, sadece ufak tefek işlerde çalıştım. Bir noktada, dergimin sahibi olan şirkette staj yaptım ve altında

çalıştığım muhabir bazı yazıları yazmama izin verdi. Sonunda kadrolu yazar olarak işe alındım ve o zamandan beri çeşitli departmanlarda çalıştım. *Tatil Dilekleri* sütunu yıllardır benim sorumluluğumda ama asıl yazmam gereken konular seneler içinde değişti. Birkaç yıl iş etiği üzerine yazılar yazdım ve ardından *Güzellik Temelleri* köşesini yazmaya başladım. Makyaj hakkında yazmak kısa sürede sıkıcı bir hâl aldı."

"Ama bir süredir randevu köşesini yazıyorsun, değil mi?"

"Evet," diyerek gülümsedim. "Birkaç yıldır. Üzerime yapıştı. Bunun için uygun olduğumu düşünüyorlar ve oldukça popüler oldu."

"Pekâlâ, nedenini anlayabiliyorum. Kadınlar şehirde yaşayan güzel, başarılı bir kadın aracılığıyla dolaylı olarak yaşamayı seviyor olmalı. Annemin izlediği dizi gibi. *Hocus Pocus*'taki kız oynuyordu."

Bu beni güldürmüştü. "Sarah Jessica Parker, evet. *Sex and the City*. Gerçi ben daha çok zavallı kızların Carrie Bradshaw'ı gibiyim."

"Sen hepsine taş çıkarırsın," derken sanki içimi görüyor gibiydi.

Tüm bedenim alev alev olmuştu. Az önce bana iltifat etmişti ve nasıl tepki vereceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Yalnızca üstüne atlamak istedim ama bunun çok iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum.

"Kendini ileride o işi yaparken görüyor musun?" diye sordu.

"Ne kadar şikâyet etsem de gerçekten zevk alıyorum. Kendimi dokuz-beş çalışan biri olarak hayal edemiyorum."

"Hayatını birlikte geçirmek istediğin birini bulursan ne olacak? Randevu köşesine devam edebilir misin?"

Sorusu kalbimi birazcık titretmişti. "Bu şansla olacağını zannetmiyorum. Ama olsaydı yazı dizine devam etmezdim. Samimi ve gerçek olması gerekiyor. Kalbim başkasına ait olursa rol yapmanın ne anlamı olur ki? İşe yaramazdı, birlikte olduğum kişi için de adil olmazdı."

"Yani görevini değiştirmelerini mi isterdin?"

Konuyla ilgili merakı, içimi muhtemelen yanlış değerlendirdiğim bir umutla doldurmuştu. "Evet. Kabul ederlerse muhtemelen diğer departmanlardan birinde yazardım."

"Noel Baba köşesi gibi..." deyip gülümsedi. İlk defa minik gamzeleri olduğunu fark ettim.

"O mevsimsel bir iş, bu yüzden tüm yıl boyunca beni meşgul etmezdi. Ama orada çalıştığım sürece o köşeyi yazmaya devam edeceğim. İnsanı mutlu ediyor."

"İşini sevmene sevindim," dedi.

"Evet, çünkü köpek eğitimi meselesi... bir yere varacak gibi durmuyor."

Sebastian kıkırdayarak, "Aynen öyle," dedi.

Şarabımı bitirip iç geçirdim. "Her zaman daha kötüsü olabilir, değil mi? Otuz yaşına geldiğimde olacağımı düşündüğüm yerde değilim. Ama genel olarak mutluyum, sağlıklıyım ve hayatımın bir kısmı yolunda gidiyor – kariyerim yani."

"Ya diğer kısımlar?"

"Şey, hep bu yaşlarda evleneceğimi, çocuk sahibi olabileceğimi düşünürdüm. Ama sanırım şu an bunlar benim için pek söz konusu değil."

Bir anlığına bana baktıktan sonra, "Ama istiyorsun, değil mi? Bir ailenin, bir evinin, bir köpeğinin olmasını istiyorsun."

Hiç tereddüt etmeden cevap verdim. "İstiyorum. Ama sadece doğru kişiyle."

Başını salladı, derin düşüncelere dalmış görünüyordu. Amanda'yı ve bir zamanlar bunların hepsine sahip *olduğunu* düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Bir ev, bir aile, güzel bir eş. Ama artık eşi yoktu. Sevdiğiniz kişi olmadan hepsi anlamını yitiriyordu. Eşinin hayatta olmaması, Birdie'ye hem anne hem de baba olması gerektiği anlamına geliyordu, ki zorlu işi göz önüne alındığında kolay olamazdı.

"İyi misin Sebastian?" dedim. Sormam gerekiyormuş gibi

hissetmiştim. "Şu anı kastetmiyorum ama... genel olarak, bekâr bir baba olma durumundan bahsediyorum."

"İçten içe depresyonda olmama rağmen her şey yolundaymış gibi davranmamdan mı bahsediyorsun?" Bakışlarını çevirdi. "Dürüst olayım mı? Ara sıra. Ama depresyonun beni bir lokmada yutmaması için hep hareket hâlinde olmak zorundayım. Ama hep orada, arka planda bekliyor."

Yutkundum, ne diyeceğimden emin değildim. "Sahip olduğun mükemmel evlilikten sonra devam etmek zor olmalı. Babam için zor olduğunu biliyorum."

Gözlerini kapattı ve başını salladı. "Birdie, annesinin ve babasının mükemmel bir evliliği olduğunu zannediyordu. Ama karımla epey zorlu şeyler yaşadık. Kızım iki yaşındayken bir süreliğine ayrılmıştık."

Gözlerim kocaman olmuştu. Bu söylemesini beklediğim son şeydi. Mükemmel, küçük bir ailesi olduğunu düşünmüştüm. "Vay canına. Hiçbir fikrim yoktu."

"Kızım da bilmiyor. Ve bu şekilde kalmasını istiyorum."

"Tabii ki. Ona asla bir şey söylemem," diyerek başımı iki yana salladım. "Ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Bunun için daha fazla şaraba ihtiyacım olacak." Sebastian kendi bardağını tazeledikten sonra benimkini doldurdu. İçini çekti. "Restoranın bugünkü hâline gelmesi biraz zaman aldı. İkimiz de saatlerce çalışıyorduk, bebeğimiz yeni doğmuştu. Tüm enerjimizi işe ve kızımıza harcadık, sanırım sonunda ilişkimize gereken özeni vermek için yeterli zamanımız kalmamıştı. Suçun bir kısmı bende. Fakat..." Sebastian şarabından bir yudum aldı. "Sanırım karımın parasal sorunlar veya çocuk bezi dışında bir şeyler konuşacak birine ihtiyacı vardı. Şey, restorandaki bir garsonla yakınlaştı. Bir gece biraz fazla içmişler ve biraz *fazla* yakınlaşmışlar."

"Aman Tanrım. Üzgünüm."

Onaylarcasına kafasını salladı. "Terapiye gitmeyi denedik ama üstesinden gelemedim. Böylece birkaç ay sonra ayrıldık.

Taşındım ve kızıma yakın olabilmek için yakınlarda küçük bir daire tuttum. Amanda rutin bir muayene sırasında yumurtalık kanserinin geri döndüğünü öğrendiğinde kendi başımıza yaşamaya yeni yeni alışmaya başlamıştık. Olayların gidişatı farklı bir yöne evrildi. Karımı sevmekten asla vazgeçmemiştim ve onun bana ihtiyacı vardı."

"Yani barıştınız mı?"

Başını sallayarak onayladı. "Ondan sonra güzel yıllarımız oldu. Amanda her zaman işleri yoluna koymamın tek sebebinin kanser teşhisi olduğunu düşündü."

"Değil miydi?"

Sebastian hüzünle gülümsedi. "Eğer hastalanmasaydı işlerin nasıl bir hâl alacağını bilemiyorum. Ama önemli değil. Bazen hayatta olman gereken yere ulaşmak için biraz zorlaman gerekir. Onun hastalığı beni kamçılayan şeydi. Evliliğimizi devam ettirdik ve sahip olduğu güce hayran kaldım, her gün bu hastalıkla olan savaşını izliyordum. Hasta olduğu için ona döndüğümü düşünerek öldüğü için çok suçluluk duyuyorum." Kafasını salladı. "Onu sevdim. Gerçekten."

Ağlamak istemiyordum ama yanağımdan süzülen gözyaşlarını kontrol edemiyordum.

Ağladığımı fark ettiğinde yüzünden bir endişe ifadesi geçti. "Kahretsin. Ne yaptım ben? Seni ağlatmak istememiştim."

Kolumla burnumu silerek burnumu çektim. "Hayır. Üzgünüm. Üzücü ama güzel bir şey Sebastian. Kısa bir süreliğine de olsa sevdiğin birinin hayatında olması çok güzel. Onu affetmen ve bu aşkı yeniden alevlendirmen inanılmaz. Eşin her zaman Birdie aracılığıyla yaşayacak."

"Sana içimi dökmek istememe neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum." Gözlerini ovuşturdu. "Daha eğlenceli bir konuya geçelim, olur mu?"

Aklımda hemen "daha eğlenceli" bir konu aradım. "Birdie, Marmaduke'un 'hey' diyebildiğine yemin ediyor."

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyle mi?"

"Evet. Videosunu çektik. Bekle."

Telefonumu çıkarıp Marmaduke'un şüpheli bir şekilde "heeeeeeey"e benzeyen bir ses çıkarırken çektiğim videosunu izletmek için "Oynat"a bastım.

Sebastian kıkırdayarak, "Daha eğlenceli bir konuya geçmek istedim, saçma bir konuya değil," dedi.

Şimdi ikimiz de gülüyorduk, Tanrı'ya şükürler olsun ki ortamdaki üzüntü havası biraz dağılmış gibiydi.

"Tuvaletini kullanabilir miyim?" diye sordum.

"Tabii ki."

Ayağa kalkıp banyoya doğru ilerlerken bacaklarım titriyordu. Yüzüme biraz su çarparak aynada kendime baktım. Şarap beni etkilemeye başlamıştı, gecenin fiziksel ve duygusal etkisi de öyle. Sebastian'a olan ilgim neredeyse acı vericiydi. Sadece bir geceliğine ona her şeyi unutturmak istiyordum, ama bundan da öte onun da beni arzulamasını istiyordum. Benden etkilendiğinden oldukça emindim, ama aynı zamanda bana saygı duyduğundan da emindim. Bu da bana tek gecelik bir ilişki olarak bakmayacağı anlamına geliyordu. Tek gecelik ilişkiler, şu an için zihinsel açıdan hazır olduğu tek şey olabilirdi, bu da muhtemelen benim gibi birine hayatında yer olmayacağı anlamına geliyordu.

Banyodan çıktığımda Sebastian hâlâ kanepede beni bekliyordu. Aramızda bir şey olacaksa onu biraz zorlamam gerektiğini hissetmeye başlamıştım, nabzını yoklamam gerekecekti. En azından tepkisini ölçerek onunla daha fazlası için şansım olup olmadığını öğrenebilirdim. Oturdum ama bu sefer küstah bir hareketle hemen yanına geçtim. Vücudunun sıcaklığı elle tutulur cinstendi. Bana bakarken çenesi kasıldı. Bakışları bariz bir şekilde dekolteme doğru inip sonra tekrar yüzüme dönerken nefes alışları sıklaşmıştı. Bana gizlice baktığı diğer zamanların aksine neredeyse fark etmemi istiyor gibiydi. Ağzını üzerimde hissetmek istiyordum ama bu kadar yakın oturarak yeterince ileri gitmiştim. Şarap beynimi allak bullak ediyor, yaşadığım fiziksel ihtiyacı artırıyordu.

Şimdi de dudaklarıma bakıyordu.

"Sana böyle yakın oturmam sorun olur mu?" diye sordum.

Başını salladı, bütün gece aldığından daha sık nefes alıyordu. Benden etkilenmemesine imkân yoktu. Artık kesin olarak biliyordum.

"Bence harikasın Sadie. Hem ruhen hem bedenen," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Dudağımı ısırdıktan sonra cümlesine devam ettim. "Ama..."

"Yanlış anlama... ama senden *fazla etkileniyorum*. Etrafında kendimi kontrolden çıkmış gibi hissediyorum, sanki bağımlı olma olasılığım varmış gibi. Ve–"

"Ve sen de bunun kimseyle olmasına izin vermemeye karar verdin."

"Birçok nedenden dolayı en iyisi bu..."

Kalbim, duymaya korktuğumun şeyleri duyduğumda âdeta paramparça olmuştu.

"Düşündüm ki belki... aramızda bir şey olabilir."

Gözleri beni delip geçiyordu. "Bir şey *var*. Sadece harekete geçmek istemiyorum."

"Peki." Çıplak ayaklarına baktım. Bir süre sonra sonunda yüzüne bakabilmiştim. "Ben burada olmasaydım bu gece ne yapıyor olurdun?"

"Bunu bilmen neden bu kadar önemli?"

"Önemli değil aslında. Sadece merak ediyorum." Biraz eğildim. "Bana yalan söyleme. Gerçekten ne yapardın onu söyle bana."

Başıyla beni onaylayarak, "Tamam," diye karşılık verdi. Şaraptan büyük bir yudum aldıktan sonra nihayet, "Benimle yatmaktan daha fazlasını istemediğini bildiğim bir kadını arayacaktım," dedi. "Onun evine gidecektim, çünkü bu eve kadın getiremem. Onu –korunarak– becerecek ve sonra ayrılıp oraya gitmeden öncekinden daha az tatmin olmuş hissederek buraya geri dönecektim. İhtiyacım olan tam da buydu."

İtirafıyla bir an ne diyeceğimi bilemedim.

"En son ne zaman... biriyle birlikte oldun?" diye sordum.

"Bir süre oldu. Belki birkaç ay." Nefes verdi. "Ya sen?"

"Dediğinden çok daha uzun."

Sebastian güçlükle yutkundu. "Neden?"

"Çünkü sadece seks için biriyle birlikte olamam. Daha fazlasına ihtiyacım var. Bağ kurmaya ihtiyacım var. Gözlerine bakabilmem ve içlerinde gördüklerimi, dışındakiler kadar sevmem gerekiyor. Zihinsel bir bağ benim için çok önemli." Duygularım kontrolsüzce ağzımdan çıkıyordu. Her nasılsa, bunun hislerimi ifade etmek için tek fırsatım olabileceğini hissettim. "Senden çok etkileniyorum," dediğimde kendim de şaşırmıştım. "Her şekilde. Ama neden işleri birbirinden ayırman gerektiğini tamamen anlıyorum. Birini kabul etmenin senin için neden korkutucu olduğunu anlıyorum... sadece kalbine değil, hayatına da kabul etmenin. Sanırım senin yerinde olsam ben de aynı şekilde davranırdım."

Ben konuşmaya devam ederken o sessizce dinlemeye devam etti.

"Üzgünüm Sebastian. Hayatın daha kolay olmadığı için üzgünüm. Kanını kaybettiğin ve yalnız uyumak zorunda olduğun için üzgünüm. Umarım bir gün tekrar mutlu olabilirsin. Seni daha yakından tanıma şansım olmasını ne kadar istesem de kalbindeki o yerin hâlâ dolu olduğunu da anlıyorum."

Tekrar ağzıma baktığında, "İşleri birbirinden ayırmamı *oldukça* zorlaştırıyorsun Sadie," dedi.

Kalbim küt küt atıyordu.

"Gitmemi istiyor musun?" diye fısıldadım.

Elime uzandı. "Hayır."

Benimkini tutan büyük, sıcak elinin verdiği his uzun süredir hissettiğim en iyi şey olabilirdi.

"O zaman kalacağım. *Bir arkadaş olarak.* Kalmamı istediğin sürece kalacağım. Tekrar yalnız kalmaya hazır olduğunda da gideceğim."

Ellerimize baktı. "Yalnız kalmayı hiç sevmiyorum. Hatta nefret ediyorum. Birdie evde yokken burada olmaktan nefret edi-

yorum. Çünkü o zaman elimde kalanlarla yüzleşmek zorunda kalıyorum. Kızım olmadan hiçbir şeyim yok. Hayatımın böyle olmasını istemiyorum. Tekrar mutlu olmak istiyorum. Sadece bunu nasıl başaracağımı çözemedim."

"Bence her şey kendi kendine yola girer. Mutlu olmak insanların başarabileceği bir şey değil. Biz hayatımızı yaşayıp mutlu olmaya çalışmadığımızda rasgele oluyor."

Sonra söylediği şey kalbimi kırdı.

"Amanda, hayatıma devam etmemin sorun olup olmayacağını bana hiç söylemedi. Bence beni kısmen bu engelliyor. Onun gökyüzünden bize bakıp yerine birini bulmuş olduğumu görmesini istemem. Bu beni rahatsız ediyor."

Elimi bırakırken gözleri doldu ve "Tanrım, bu gece buraya gelme sebebin bu değildi. Lanet olsun," dedi.

"Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen özür dileme. Dürüstlüğün bana hayat veriyor. Eşine olan sevgin ve saygınla gerçek aşkın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemenin ne kadar harika olduğunu bilemezsin. Bana o kadar çok umut verdin ki Sebastian. Sahiden."

Gözlerime derin derin baktı. "Peki, boktan olan ne, bilmek ister misin?"

"Evet."

"Burada oturmuş karım hakkında konuşurken seni öpmeyi istemekten kendimi alamıyorum."

Sözleri içimde bir alev tutuşturdu. Duygusal gelgit diye buna denirdi. "Kimse duyguların mantıklı olması gerektiğini söylemiyor," dedim, göğsüm ihtiyaçla inip kalkıyordu.

"Bana bu gece gerçekten ne yapmayı planladığımı sordun..." dedi. "Sana hikâyenin yarısını anlattım. Ama sana söylemediğim şey şuydu. Sen gittikten sonra seni, bulaşıcı gülüşünü ve ne kadar seksi göründüğünü düşünmeden edemedim. Dünyadaki hiçbir kadın seni bu gece aklımdan çıkaramayacaktı. Tekrardan kapıma geldiğinde ödüm koptu. Sanki aklımı okuyormuşsun gibi."

Yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde ona yaklaştım. Fiziksel çekimi yoğun bir şekilde hissediyordum. Normalde bu kadar iddialı değildim, ama bunun sebebi daha önce hiç kimseye böyle şeyler hissetmiyor oluşum olabilirdi. Evet, Sebastian ile cinsel bir ilişkiden daha fazlasını yaşamayı isterdim. Peki, daha fazlasına hazır olmasaydı, yine de onunla birlikte olmayı deneyimlemek ister miydim? Cevap evetti.

Zar zor nefes alabiliyordum, o an hissettiklerimi söyleyiverdim. "Eğer beni istiyorsan alabilirsin. Soru sormam. Buna senin kadar benim de ihtiyacım var. Hayal kırıklıklarımızın öfkesini birbirimizden çıkarabiliriz."

Yutkundu ve başını iki yana sallamadan önce bir inilti çıkardı. "Çok sarhoşsun Sadie, ben de sarhoşum. Bunu yapamayız."

Sessizce başımı salladım. Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum.

Bu nedenle, az önce söylediklerini göz önünde bulundurduğumda, kontrolünü kaybederek eliyle yüzümü tutup beni kendine çektiğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz. Dudaklarımın üstünde hissettiğim ağzının sıcaklığı tüm vücuduma şok dalgaları gönderiyordu. Sebastian ağzımın içinde inlediğinde ses boğazımın derinliklerini titretti. Tadı şarap ve şimdiye kadar tattığım en muhteşem tat gibiydi. Her şey erkeksi, her şey oydu ve daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ne kadar sarhoş olduğum umurumda değildi, bunun her saniyesini yaşamaktan başka hiçbir şey umurumda değildi. Beni kendine çektiğinde ona sürtündüm. Pantolonunun içindeki ereksiyonunu bana sürtmesi bile tatmin olmama yetecekmiş gibi hissediyordum. Bu sınırlı temas sayesinde büyük bir alete sahip olduğunu anladığımı söylememe gerek yoktu. Parmakları sırtımda dolaşırken bacaklarım titriyordu.

Ağzımın içine, "Siktir," diye mırıldandı. "Çok seksisin. Seni çiğ çiğ yemek istiyorum."

Bu sözler resmen bacaklarımın arasındaki kasların kasılması-

na neden oldu. Biri bana onun şu anda içimde olması için hayatımı riske atmam gerektiğini söylese bunu düşünebilirdim.

Tam kırılma noktama ulaşacağımı hissettiğimde Sebastian transtan çıkmış gibi geri çekildi.

Ağzını kapatıp ayağa kalktı. "Yapamam Sadie. Yapamam. Seni istiyorum ama senden böyle yararlanamam. Çok içtin, ben de öyle."

Dudaklarım şişmiş, meme uçlarım sertleşmişti. Vücudum fazlasıyla hazırdı. Doğal olarak hayal kırıklığına uğramıştım ama uğradığım en iyi hayal kırıklığı olabilirdi.

Nefes nefese, "Gitmemi ister misin?" diye sordum.

Mesafesini korurken başını şiddetle salladı. "Hayır. Seni şu anda eve göndermem doğru olmaz. Lütfen kal. Benim yatağımı alabilirsin, ben de Birdie'nin odasında uyurum."

Umutla dolmuştum. "Emin misin?"

"Israr ediyorum. Bu kadar sarhoşken seni hiçbir şekilde bir yabancıyla arabaya bindiremem. Uber olsa bile."

Endişesi içimi ısıtmıştı, korunduğumu hissetmiştim. "Teşekkürler."

Başıyla işaret ederek, "Gel. Sana odayı göstereyim," dedi. Sebastian beni koridordan yatak odasına götürdü.

Koyu renkli ahşap başlıklı büyük boy bir yatak, odanın ortasında yer alıyordu. Üstünde saten gri bir yorgan vardı. Pencereden dışarıdaki ay ışığının muhteşem manzarası görülebiliyordu. Bu kadar davetkâr bir mekân olduğu için, burada olmak davetsiz ve yasak hissettiriyordu.

"Kendini evinde gibi hisset. Ebeveyn banyosunda sıcak bir duş al, ne istersen yap."

"Peki..." Gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedim.

Sebastian odadan çıktıktan sonra, nedense onu artık bu gece göremeyeceğimden şüphelenmiştim. Olgun bir karar vermişti. Ona saygı duyuyordum ama şu anda içimde yanan ateşi söndürmenin hiçbir yolu yoktu.

O gece gösterişli banyosunda duş aldım ve önceden karısıyla

paylaştığı yatağa uzandım. Sebastian'ın karısıyla yattığı yatakta yatmak biraz garip gelmişti. Tarif ettiği boşluk duygusunu tamamen anlayabiliyordum. Ve ona özlem duyuyordum. Bu adama karşı hislerim, onunla tanışmadan önceki zamanlara kadar uzanıyordu. Ama şimdi onun ne kadar tutkulu olduğunu ilk elden deneyimlemiş olmam, ona daha da fazla âşık olmama neden olmuştu.

17

Sebastian

Dün gece onunla seks yapmaya *çok* yaklaşmıştım. O kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordum. Onun kokusunu. İç geçirdim. Olağanüstü kokuyordu. Hâlâ sarhoş olmadığımı bilsem de bir şekilde onun yüzünden sarhoş hissediyordum.

Uyuyabilmem bir mucizeydi ama şarap beni bayıltmış olmalıydı. Gece ikiden sonra Birdie'nin yatağında tamamen sızmıştım. Ama bacaklarını başının arkasına atmış, saban pozundayken Sadie'yle seviştiğimi hayal edip kendimi tatmin etmek için banyoya gittikten sonra. Duş kapısının her tarafına aylardır boşaldığımdan daha sert boşalmam otuz saniyemi almıştı. Dün gece onun içine boşalmamdan daha iyiydi ve inanın bana, sarhoş olmasaydı bu dediğim gerçekleşmiş olabilirdi.

Beyaz bir tişört ve kot pantolon giyip mutfağa doğru yöneldim. Kahve kokusu duyularıma sızmıştı.

Onun mutfağımdaki varlığı neredeyse kalbimin durmasına neden oluyordu. Uyandığımda yanımda bir kadın görmeyi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Belki de o âna kadar fark etmediğim şey ne kadar yalnız olduğumdu. Ama olay sadece bu değildi. Benim gömleğimi giyiyordu. Beyaz gömleğimi. Altında pantolon bile yoktu. Arka planda müzik çalmamasına rağmen kıçını sağa sola sallıyordu.

"Selam," diye seslendim.

Sadie olduğu yerde zıpladı. "Selam," diyerek güldü. "Kahvaltı hazırlama görevini ben üstlendim." Üzerine bakıp, "En uzun gömleklerinden birini çaldım. Dün gece duş aldıktan sonra kirli spor kıyafetlerimi giymek istemedim. Umarım senin için sorun olmaz," dedi.

Ne diyebilirdim ki? Ben ve penisim için hiç sorun değildi, çünkü onu gömleğimin içinde görünce sertleşmiştim. Kendimi kahrolası bir mağara adamı gibi hissetmeye başlamıştım. Uyku iştahımı hiç bastırmamıştı.

Ona cevap vermedim çünkü kendisine bakmakla çok meşguldüm.

"Odanı dün gece bana verdiğin için sana en azından güzel bir kahvaltı hazırlayayım dedim."

Dün gece dudaklarını hırpaladığım ve sonrasında tek başına yatağa gönderdiğim düşünülürse, çok kibar davranıyordu.

Havayı yumurta, kahve ve biraz da tarçın kokusu doldurdu. Nedense bu sabah kendimi suçlu veya ikilemde hissetmek yerine çok iyi hissetmeye devam ediyordum.

"Harika olmuş. Teşekkür ederim," dedim yanına gelirken.

Tam o sırada kapı çaldı.

Kapıya doğru baktım. "Neler oluyor?"

"Birini mi bekliyorsun?" diye sordu.

"Hayır."

Kapıyı açtığımda Birdie, arkadaşının annesi olarak tanıdığım bir kadınla oracıkta duruyordu. Kızımın bu öğleden sonraya kadar dönmemesi gerekiyordu.

"Hey! Ne oldu?"

Birdie bana baktı. "Gözüm kızardı."

Kadın, "Üzgünüm Bay Maxwell," dedi. "Bulaşıcı bir şey olduğu için onu eve getirmenin en iyisi olduğunu düşündüm."

Siktir.

Renee yüzümdeki endişeli ifadeyi fark etmişti.

"Kötü bir... zamanda mı geldik? Gelmeden önce aramayı denedim ama cep telefonunuz sesli mesaja yönlendiriyordu."

Çünkü dün gece yatmaya gittiğimde cep telefonumu şarj etmek aklımdaki son şeydi.

Başımı salladım. "Hayır. Sorun değil. Tabii ki sorun değil. Çok iyi anlıyorum."

Kelimeleri ağzımdan çıkarırken, vücudum hâlâ fiziksel olarak kapıyı kapatıyordu.

Ne halt edeceğim ben? Birdie'nin görmesi gereken son şey, mutfağımızda yarı çıplak duran Sadie'ydi. Bu durum pek çok açıdan uygunsuzdu. Bunu ona nasıl açıklayacaktım?

"Görünüşe göre sınıflarında konjunktivit salgını var. Genellikle tedavisi için biraz göz damlasından başka bir şeye ihtiyaç duyulmuyor. Birdie farkına bile varmadığını söyledi, değil mi tatlım?"

Kızım omzunu silkerek, "Hiç acımıyor," dedi.

O sırada Marmaduke kapıya geldi. Zorla yanımdan geçti ve neredeyse ön basamakta duran Birdie'yi deviriyordu.

"Merhaba Marmaduke. Beni özledin mi?" Köpek onun kadar uzun olmasına rağmen başını sevmek için eğilmişti.

Renee gülümsedi. "Kocamı yedi kızla tek başına bıraktım. Bu yüzden hemen geri dönsem iyi olacak."

"Peki. Evet. Hımm. Onu eve getirdiğiniz için çok teşekkür ederim."

Kadın dönüp merdivenlerden indi, Birdie dikkatini köpeğe verdiğinde ben de omzumun üzerinden arkaya baktım. *Sadie ortalarda yoktu.*

"Şey, bak ne diyeceğim tatlım. Marmaduke'u yürüyüşe çıkarmak üzereydim. Tasmasını alayım, birlikte gidelim. Döndüğümüzde doktoru arayıp sana bir randevu alırım."

"Tamam babacığım."

"Hemen geleceğim. Ben tasmayı mutfaktan alırken burada kalabilirsin."

Birdie gülüp parmağı ile bir yeri işaret etti. "Tam orada, başının yanında duruyor baba."

Kahretsin. Evet... Lanet olası tasma ön kapının yanındaki antrede, anahtar kancasında asılıydı değil mi?

Birdie ayağa kalkıp dizlerini sildi. "Yastığımı ve uyku tulumumu odama bırakacağım."

"*Hayır!* Bırakma."

Küçük yüzü buruştu. "Neden onları odama götüremiyorum?"

"Eee." *Düşün. Düşün. Bir saniye!* "Çünkü üzerlerinde bakteri olabilir. Göz enfeksiyonundan dolayı." Bulduğum bahane ile gülümsedim. Ama kızım bana garip bir şekilde bakıyordu. Sanki *Gözümdeki enfeksiyon battaniyemde de olabilir diye niye gülümsüyorsun, seni ucube?* der gibi. Yastığı ve uyku tulumunu alıp arkamdan oturma odasına doğru fırlattım.

Sonra dışarı çıkıp ön kapıyı olabildiğince hızlı bir şekilde kapattım. "Hazır mısın?"

"Eee, baba, tasmayı unuttun?" Bakışlarını aşağı indirdi. "Ve ayakkabılarını!"

Yüce Tanrım. "Kahretsin. Peki, bana bir saniye ver." Kapıyı sadece tasmayı duvardan almaya yetecek kadar açıp bir çift ayakkabı aldım, sonra tekrar çekerek kapattım.

"Hadi gidelim."

Birdie merdivenlerden aşağı indi. Omzumun üzerinden birkaç kez geriye baktım, ama hâlâ Sadie'den bir iz yoktu. Umarım ne olduğunu anlar ve en azından döndüğümüzde giyinmiş olurdu.

Birdie tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyene kadar Marmaduke'u uzun bir yürüyüşe çıkararak yarım saat kadar oyalandım. Eve geldiğimde tereddütle ön kapıyı açtım. Birdie'nin uyku tulumu ve yastığı tam da bıraktığım yerdeydi. Etrafa göz attığımda ev sessiz görünüyordu. Birdie banyoya koşarken ben de

mutfağa bakındım. Sadie'den iz yoktu. Bu yüzden yatak odasına ve ebeveyn banyosuna baktım. İkisi de boştu. Oturma odasına dönerken bu sabah giydiği, dün gece de uyurken giydiği gömleğimin yatağımın ortasında katlanmış olduğunu fark ettim.

Gitmişti. Rahatlamış bir şekilde nefes verdim ve omuzlarım gevşedi. Kızımı korumaktan memnun olsam da ona hiçbir şey söylemeden Sadie'nin gitmesine izin verdiğim için bir yanım bok gibi hissediyordu. Özellikle dün gece olanlardan sonra. Bundan daha iyisini hak etmişti.

Birdie'nin gözüne baktırmak için doktorundan randevu aldıktan sonra, telefonumu bir süre şarj edip sonra Sadie'ye bir mesaj göndermeye karar verdim.

SEBASTIAN: Aniden gittiğim için üzgünüm. Birdie göz enfeksiyonu yüzünden eve erken geldi. Şimdi onu doktora götürüyorum.

Birkaç dakika sonra telefonum bir cevapla titredi.

SADIE: Sorun değil. Tamamen anlıyorum. Geçmiş olsun!

Dün gece aramızda geçenlerden bahsedip bahsetmemek konusunda kendimle cebelleştim, ama ne diyecektim ki?

Sarhoş hâlimle sana sürtünmeme izin verdiğin için teşekkürler.

Kokunu üzerimde tutabilmek için duş almak istemiyorum.

Bazen olduğu gibi bırakmanın daha iyi olduğunu düşünerek zararsız bir cevap yazdım.

SEBASTIAN: Teşekkür ederim. Sonra konuşuruz.

Ardından telefonumu tekrar şarja taktım.

Birdie'yi doktora götürmeden önce kendimi hızlı bir duş alıp tıraş olmaya zorladım. Dolabımdan elime geçen ilk gömleği kaptım ve altına bir tişört almak için şifonyerime gittim. Ama yatağın üzerindeki katlanmış gömlek yine gözüme çarpmıştı.

Yapmamalıydım.

Berbat bir şey olurdu.

Kapalı yatak odamın kapısına bakarken, lanet şeye sanki çok yaklaşırsam beni ısırabilirmiş gibi gözümü dikerek beş metre ötesinde durup kalmıştım.

Ama lanet şey benimle uzaktan bile alay ediyordu.

Dokun bana.

Kokla beni.

Giy beni.

Bir kereden bir şey olmaz.

Görmezden gelmeye çalıştım ama sonra kendimce mantıklı sebepler bulmaya başladım.

Bir kez koklasam iyi olur. Yıkanması gerekiyor mu diye.

Evet... yapmam gereken şey buydu.

Elbette mantıklıydı.

Bir kez.

Sadece bir kez koklayacağım.

Yatağın yanına gidip gömleği aldım ve burnuma yaklaştırdım. Derin bir nefes aldığımda Sadie'nin kokusu duyularıma nüfuz etti. Aynı onun gibi kokuyordu.

Siktir.

Boku yedim.

İkinci kez nefes aldım.

Kendi sözümü dinlemeliydim. *Sadece bir kez koklayacağım.* Çünkü ikinci seferde Birdie kapıdan içeri girdi ve yüzümü gömleğe yaklaştırırken beni suçüstü yakaladı.

Kaşlarını çatarak, "Ne yapıyorsun baba?" diye sordu.

"Ben, ee... gömleğim temiz mi değil mi diye bakıyordum."

Kıkırdayıp, "Temiz miymiş?" dedi.

"Şey, evet. Sanırım öyle." Orada durup kızıma baktım.

"İyi misin baba? Bugün gerçekten tuhaf davranıyorsun."

"Evet. İyiyim tatlım. Özür dilerim."

"Hadi," diyerek bana elini uzattı. "Doktora gitme vakti geldi."

"Peki. Üzerime bir gömlek giyeyim."

"Bunun nesi var?"

"Kirli."

Güldü. "Az önce temiz olduğunu söyledin."

"Ah. Evet... Temiz. Sadece... Üzerinde leke var." Elimdeki gömleği buruşturak yatağın üzerine fırlatıp dolaptan seçtiğim gömleği aldım. "Bunu giyeceğim."

O akşamın ilerleyen saatlerinde Birdie yorgun olduğunu ve erken uyuyacağını söylediğinde mutlu olmuştum. Dün gece pijama partilerimizde ikimizin de haşatı çıkmıştı. Gerçekten gevşemeye ihtiyacım vardı ve odama gittikten sonra ayaklarımı uzatıp dinlenerek biraz televizyon izlemeyi dört gözle bekliyordum. Ama kanallar arasında gezinip hiçbir şey bulamayınca, gerçekten beni rahatlatacak olan şeyin aptal bir şovdan fazlası olduğuna karar verdim. Boşalmaya ihtiyacım vardı.

Bu yüzden kalkıp yatak odamın kapısını kilitledim ve losyonumu sakladığım masa çekmecesini yavaşça açtım. Şişeyi almak için uzandığımda üzerinde katlanmış bir kâğıt parçası olduğunu fark ettim. Ne olduğuna dair bir fikrimin olmadığı kâğıdı çıkarıp açtım.

Sevgili Sebastian,

Dün gece harika zaman geçirdim. Bu notun altındaki şeyi almak için çekmeceye uzanıyorsan, umarım onu kullanırken beni düşünürsün.

Tanrı biliyor ya, dün gece yatağında işimi görürken seni düşündüm.

Sevgiler,

Sadie

Not: Çarşafları yıkamak isteyebilirsin ;)

18

Sadie

Sonra konuşuruz.

Son mesajında söylediği buydu. Ama görünüşe göre ikimiz için *sonra* kelimesi farklı anlamlara geliyordu.

Beş gün olmuştu ve hâlâ benimle iletişime geçmemişti.

Sanki birini kaybetmişim gibi yas evrelerinden geçmiştim. Başta Sebastian'ın benimle tekrar iletişime geçmeyeceğini inkâr ediyordum. Sesi sonuna kadar yükseltmiş ve titreşimimi açmış olmama rağmen, uyuyakaldığımda falan mesaj atmış ya da aramış olabilir diye telefonumu her yirmi dakikada bir kontrol ediyordum. Sebastian ve benim farklı şeyler aradığımızı biliyordum ama bir kaçamak bile gereksiz bir konuşmayı hak ediyordu.

Sessizliğin ilk birkaç gününden sonra öfkelenmeye başlamıştım. O akşamdan sonra nasıl aramaz ya da mesaj atmazdı? Olayı başlatanın ben olduğumu biliyordum ama o da istekli bir katılımcıdan daha fazlasıydı. Kalçamı dürten ereksiyonu bunun kanıtıydı.

Sonra altıncı günde, nihayet bir iletişim kurmuştuk. Sebastian'ın numarası cep telefonumda belirdiğinde o kadar heyecanlandım ki telefonu elimde tutamayıp yere düşürdüm, bu da ekranımın kırılması ile sonuçlandı. Ama bakın, en azından sonunda aramıştı.

Ama telefonu açtığımda duyduğum ses Sebastian'ınki değildi. Ses Magdalene'ye aitti. Birdie ne zaman geleceğimi sorduğu için bir sonraki eğitimi ayarlamak için aramıştı. Görünüşe göre evin erkeği bizzat arayamayacak kadar meşguldü.

Bu olanlardan sonra sonraki aşamalara geçecektim, inkâr ve öfkeden sonra gelmesi gerekenlerden bahsediyordum. Bu evreler pazarlık, depresyon ve kabullenmeydi. Ama öyle olmamıştı, kimi kandırıyordum ki? Bir sonraki evreye geçememiştim. Eh, öfkeden sonra gelen evre *daha da sinirlenmek* değilse tabii.

O cumartesi sabahı haftalık eğitimim için Maxwell'lerin kapısının önünde dururken, kapı açıldığında mağrur bir tavır sergilemeye hazır bir şekilde beklemeye başladım.

Kapı açıldığında karşımdaki Sebastian değildi.

Veya Birdie.

Hatta Magdalene.

Kapıyı açan saçlarını bir havlu yardımı ile toplamış, bornoz giyen bir kadındı.

Bana gülümseyip elini uzattı. "Sen Sadie olmalısın. Ben Macie. Seb bana saat on birde burada olacağını söyledi ama duşta zamanın nasıl geçtiğini anlayamamışım. Su basıncı inanılmaz."

Seb mi? Duş mu? Karnıma tekme yemiş gibi hissediyordum. Tüm öfkem aniden yok oldu ve üçüncü evreyi atlayıp doğrudan dördüncü evreye geçmiştim: Depresyon.

"Ah. Merhaba."

Kadın kapıyı sonuna kadar açtı. "İçeri gir. Ben bir koşu üzerimi giyinirken rahatına bak."

Başımla onayladım ve içimden arkamı dönüp kaçıp gitmek gelse de onu içeri kadar takip ettim. Kadın koridorda yürümeye başladı... Sebastian'ın yatak odasına doğru. Şok içinde, kapı kapandıktan sonra orada öylece dikilip kaldım ve o geri dönene kadar hareket dahi edemedim.

"İşte, böyle daha iyi." Bir tişörtle dar bir kot pantolon giyerek dışarı çıkıp saçından havluyu çekti. Güzel yüzünün etrafına uzun kırmızı bukleler dökülmüştü.

"Birdie ve Magdalene birazdan gelir."

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, burada olmadıklarını fark etmemiştim bile. "Ah. Peki. Sen... burada mı kalıyorsun?"

"Sadece yarına kadar. Aslına bakarsan gelmeyi planlamamıştım. Ama Seb arayıp beni davet ettiğinde hayır diyemedim. Benim için de hoş bir sürpriz oldu." Gülümseyerek, "Genellikle onu ikna eden ben olurum," dedi.

Kıskançlık damarlarımda geziniyordu, dişlerimi sıktım. Bu kadın belli ki az önce giyindiği yatak odasında daha bir hafta önce benim uyuduğumdan habersizdi. Bu küçük gerçeği ona söylemeden edemezdim.

"Umarım çarşafları yıkamıştır, siz ikiniz..." Elimi Sebastian'ın yatak odasına doğru salladım. "Siz ikiniz orada her ne yaptıysanız. Çünkü çıplak kıçım bir haftadan daha kısa bir süre önce o çarşafların her yerindeydi."

Kadının kaşları havaya kalktı. Kapı aniden açıldığında bir şeyler söylemeye başlamıştı. Birdie ve Marmaduke büyük bir patırtıyla yarışarak içeri girdiler. Magdalene birkaç saniye sonra nefes nefese arkalarından geldi. Gülüyordu. "Son blokta yarıştılar. On yaşındaki bir kız ve dörtayaklı bir koşucuyla boy ölçüşemem."

Sebastian'ın yatağındaki kızıl yanlarına gelip Birdie'ye ceketini çıkarması için yardım etti. Ceket omuzlarından düşer düşmez Birdie koşarak bana sarılmaya geldi. İntikamımı biraz da olsa almış gibi hissettim. En azından Birdie beni daha çok seviyordu.

"Sadie, bugün *yuvarlanma* üzerinde çalışabilir miyiz?"

"Elbette. Ne istersen."

"Macie Teyzem yardım edebilir mi?"

Kaşlarım çatıldı. "Kim?"

"Macie Teyzem."

İçimi bir korku kapladı. Kızıl saçlı kadın yürüyüp ellerini Birdie'nin omuzlarına koyarak ona baktı. "Ona kim olduğumu açıklamaya vaktim olmadı tatlım." Kadın bana baktı. "Yeğenimin dediği gibi, ben onun teyzesiyim."

Gözlerimi kapattım. *Tanrım, bu olamaz. Lütfen, lütfen bana onun Sebastian'ın kız kardeşi olduğunu söyle. En azından bana yapacağın son iyilik bu olsun.*

Gözlerimi açarken yutkundum. "Sebastian'ın kız kardeşi misiniz?"

Kadın başını ileri geri salladı. "Hayır. Eşinin kız kardeşiyim."

Yer yarılsa da içine girseydim.

Birdie ile olan eğitim seansı bittikten sonra Magdalene, onu bir arkadaşının evinde bir oyun oynamaya götüreceğini söylemişti. Macie'ye bir özür borçlu olduğumu bilsem de onlarla birlikte evden çıkabileceğimi düşünmüştüm. Fakat anlaşılan o kadar kolay kurtulamayacaktım.

"Sadie, biraz vaktin var mı?"

Lanet olsun... Kapıya çok yaklaşmıştım. İç çekip kafamı salladım, sonrasında Birdie'ye sarılmak için eğildim ve Magdalene'ye haftaya görüşeceğimizi söyledim.

Kapı kapandığında derin bir nefes aldım ve Macie'yle yüzleşmek için arkamı döndüm.

"Sabah olanlar için çok üzgünüm."

Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bir fincan çay ya da kahve ister misin?"

"Şarap için çok mu erken?"

Macie gülümseyerek, "İşte tam benim kafada bir kız. Gel, Sebastian'ın içki dolabını karıştıralım. Kahvelerimize katabileceğimiz bir şişe Baileys olduğuna eminim."

Şaka yapmıştım ama görünüşe göre Macie yapmıyordu. Sebastian'ın ofisine girip bir şişe çıkardı ve sonra iki kahve yapıp kremalı likörü kahvelere eklemek için mutfağa gitti.

Salona geri döndüğümüzde birlikte koltuğa oturduk.

"Söylediklerim için utanç duyuyorum." Başımı iki yana salladım. "Bana ne olduğunu anlamadım. Doğal olarak eşinin kız kardeşi olduğunu bilmiyordum. Üstünü değiştirmek için yatak

odasına girdiğini görünce ve genellikle onu *ikna eden kişi* olduğunu söyleyince... Ben gerçekten... çok üzgünüm."

Elini bana doğru salladı. "Önemli değil. Anlıyorum. Senin yerinde olsaydım muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım. Hatta daha kötüsünü. Bir keresinde eski erkek arkadaşımı beni aldatırken yakalamıştım ve aletini elimden zor almışlardı."

Güldüm ama hâlâ gergin hissediyordum. "Teşekkürler."

Macie kahvesini yudumladı. "Peki, siz ikiniz ne zamandır görüşüyorsunuz?"

Başımı salladım. "Görüşmüyoruz. Pek değil. Biz yalnızca... Diğer gece biz... Ve daha sonra..."

Macie elini kaldırdı. "Açıklamaya gerek yok. Enişte m karmaşık bir adamdır. Kız kardeşimi deli gibi özlüyorum, Sebastian'la birbirlerini sevdiklerini biliyorum. Ama onun Sebastian'ın hayatına devam etmesini isteyeceğini de biliyorum. Yeterince yas tuttu. Birdie ile aranızda gerçekten güçlü bir bağ olduğunu fark etmemek imkânsız."

Gülümsedim. "Evet, sanırım var. Ben de küçükken, onun yaşlarında annemi kaybettim. Bu yüzden yaşamak zorunda olduğu birçok şeyi anlıyorum. Basit şeyler mesela. Onunla kıyafet alışverişi yapacak, saçını örecek bir kadının olmaması, bir kızın ve annesinin sahip olduğu anları yaşayamaması."

Macie kaşlarını çattı. "Geçtiğimiz yıllarda daha sık gelmeliydim."

"Aman Tanrım. Çok üzgünüm. Onun yanında olmadığını ima etmek istemedim." Utançtan yüzümün kızardığını hissettim. "Bugün sana karşı habire pot kırıyorum."

Macie hüzünle gülümsedi. "Sorun yok. Kötü hissediyorum çünkü kesinlikle haklısın. Bazen gerçekleri duymak acı verir ama bu senin hatan değil. Yeğenim annesiyle yaşaması gereken o anları yaşayamıyor ve hayatında bir kadın rol modeli olmalı." Gözleri yüzümü aradı. "Bugün sende bunu gördüm. Seni örnek alıyor."

"O harika bir kız."

Macie bakışlarımı yakaladı. "Öyledir. Anladığım kadarıyla babasından da hoşlanıyorsun?"

Ölen karısının kız kardeşi ile bu konuşmayı yapmak gerçekten garip hissettiriyordu ama ben tam bir pislik gibi davrandıktan sonra bile bana çok iyi yaklaşmıştı. Dürüst olmam gerekiyordu. Başımı salladım. "O gerçekten harika bir adam ve özel bir baba."

"Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Elbette."

"Aranızda bir şey olduğunu düşünüyorsan, zorlamak için sakın çekinme. Pek çok erkek bağlanmaktan korkar ama Sebastian onlardan biri değildir. O *iyi günde kötü günde* tarzında bir adam. Ne yazık ki, hayat ona son zamanlarda *iyilerden* çok *kötü günler* verdi. Onunla ilgili tek sorun, kararlarının sadece onu etkilememesi. Kızına zarar verebilecek kararlar vermekten korkuyor."

Gülümsedim. "Geçen hafta biraz zorladım. O anda ilerleme kaydediyormuş gibi hissetsem de olanlardan sonra benden dört adım uzaklaşmış gibi görünüyor."

"O dört adım geri gittiyse, sen de iki adım ileri gidersin ve onu iki adım atmaya zorlarsın. Randevuya çıktınız mı?"

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Oradan başlamayı dene. Bebek adımları gibi düşün."

İç geçirdim. "Bilmiyorum."

Macie elimi okşadı. "Bir yolunu bulursun. Bu arada, yeğenimin yanında olduğun için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti."

Kahvelerimizi bitirdik ve sonra Macie beni kapıya kadar geçirdi.

"Ah. Bir şey daha var. Yarın Birdie'yi kahvaltıya, oradan da sinemaya gitmek için şehre götürüyorum. Bu bir sürpriz, *Aslan Kral*'ı izlemeye gideceğiz. Sadece ikimiz."

Gülümseyerek, "Harika. Bayılacağından eminim," dedim.

"Evet. Yaklaşık on gibi evden çıkacağız. Akşam yediye kadar dönmeyiz. Sebastian pazar günleri saat üç gibi restorana gider.

Yani sabah ondan üçe kadar evde yapayalnız olacak." Göz kırptı. "Belki bilmek istersin diye düşündüm."

Ertesi sabah, Macie ile yaptığımız konuşmayı düşünüp durdum. Belki de haklıydı. Geriye dönüp baktığımda, babamı da biraz zorlayabilirdim. Benim için doğru olanı yapma konusunda endişelenerek ve hayatına devam etmekten suçluluk duyarak yıllar geçirmişti. Keşke onu umursayan bir kadın biraz olsun kendi mutluluğunu bulması için onu da zorlamış olsaydı.

Bu yüzden derin bir nefes alıp telefonumu elime aldım. Daha fazla düşünmeden bir mesaj yazdım ve hemen "Gönder"e bastım. Fikrimi değiştirmeyeyim diye mesajı aceleyle yazdığım için yaptığım yazım hatasını fark etmemiştim.

Yazmak istediğim şey şuydu:

SADIE: Merhaba. Müsait misin? Bu sabah buluşabilir miyiz diye merak ediyordum.

Ama yazdığım şey şuydu:

SADIE: Merhaba. Müsait misin? Bu sabah yiyişebilir miyiz diye merak ediyordum.

Gözlerimi kapatıp başımı salladım. Mesajın *gönderildi*den *iletildiye*, sonra da *okundu*ya dönmesini izledim ve yüksek sesle gülmeye başladım. Bu hafta oldukça huysuzdum, biraz kendimi salmak iyi gelmişti. Küçük noktalar ekranda zıplamaya başladı ve sonra durdu, sonra tekrar zıplamaya başladı. O metni okuduktan sonra Sebastian'ın yüzünün nasıl göründüğünü hayal ettim ve bu beni çok eğlendirdi. Nasıl tepki vereceğini görmek için beklerken, geçen haftanın saçmalığını hatırlayıp bir aptal gibi kıkırdadım.

Ekranımda beliren cevabı görünce kahkahalarım aniden ke-

sildi. Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ve mesajı ikinci kez okumak için iki kez göz kırpmam gerekmişti.

SEBASTIAN: Saat on birde burada ol.

Aman. Tanrım.

Az önce kendimi oral seks için davet ettirmiştim, o da kabul mü etmişti?

Öyle yapmış olabilirdim.

Mesajımı yazım yanlışı yaptığımı şekilde değil de asıl yazmayı amaçladığım şekilde okumuş olabilir miydi?

Kısa mesajımı bir kez daha okudum.

SADIE: Merhaba. Müsait misin? Bu sabah yiyişebilir miyiz diye merak ediyordum.

SEBASTIAN: Saat on birde burada ol.

Bana oldukça açık görünüyordu.

Peki şimdi ne yapacaktım?

Ekrandaki mesaja bakmaya devam ettim. "Yiyişmek" demek istememişti, değil mi? Gerçekten emin olmamasına güldüm. Yatağımın yanına bıraktığı o küçük nottan sonra, Sadie'nin cinsel olarak açık olup olmadığından emin değildim. Ayrıca gerçekten "yiyişmek" demesini *istiyor muydum,* karar veremiyordum. Ama şundan emindim. Onu ağzımla boşalttığımı düşünmek beni fena hâlde sertleştirmişti.

Saat on bire gelirken kapı zili çaldı. Onu karşılamak için kapıya doğru giderken biraz gergindim, özellikle de aklımda dolaşan düşünceler göz önüne alındığında.

Sadie beyaz yün paltosu içinde muhteşem görünüyordu. Sonbahar, geldiğini nihayet hissettirmişti. Yanakları soğuktan kızarmıştı. Saçları uzun, gevşek bukleler hâlinde dökülüyordu.

"İçeri gel."

Ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan Sadie konuşmaya başladı – hızlı bir şekilde.

Önce başını eğdi, sonra bana baktı. "Ben, şey, mesajda 'yiyişebilir miyiz' yazdığını fark ettim. Ama aslında 'buluşabilir miyiz' demek istemiştim. *Yiyişmek* demek istediğimi düşünmeni istemem. Şey... yapmak isteseydin... şikâyet etmezdim ama böyle bir şey önerdiğimi düşünmeni istemem. Ah, aptal sesli komut.

Geçmişte başımı ne kadar belaya soktuğunu anlatamam bile. Ben–"

"Sadie, sakin ol. Ne yazmak istediğini anladım. Yüzde seksen *buluşmak* istediğinden emindim."

Derin bir nefes vererek saçlarını havalandırdı. "Harika. Peki ya kalan yüzde yirmi?"

"Şey, seninle ilgili sevdiğim bir diğer şey ise... şüphe *yaratabilmen*. Cesur eğilimlerin var. İstediğini söylemekten çekinmiyorsun. *İlginç* bir istek olurdu."

O anda içimden paltosunu çıkarıp onu kanepeye taşıdıktan sonra bacaklarını ayırıp yüzümü aralarına gömmek geldi. Dünyadaki en kötü düşünce sayılmazdı. Ya "yiyişmek" demek istemiş olsaydı? Tanrı biliyor ya, şu anda neler neler yapardım.

Bu evden uzaklaşmak iyi fikirdi.

"Yemekten bahsetmişken Sadie, neredeyse öğle yemeği vakti geldi. İtalyan yemeği sever misin?"

Güldü. "Evet, İtalyan yemeği severim."

"Benim restoranıma gitmeye ne dersin? Bir müşterinin gözüyle nadiren restoranın tadını çıkarabiliyorum. Normalde pazar günleri öğleden sonraları çalışıp envanter çıkarmak için oraya gidiyorum. Ondan önce birlikte bir öğle yemeği yiyebiliriz."

Yüzü aydınlanmıştı. "Kulağa harika geliyor."

"Kasığımı alayım," dedim.

Alnı kırıştı. "Ne dedin?"

"Kaban demek istedim." Göz kırptım. "Kabanımı alayım. Sadece konuşurken hata yapmanın ne kadar kolay olduğunu göstermek istemiştim."

Dudaklarından yükselen kahkaha, bu riskli şakaya değdiğini gösteriyordu.

O öğleden sonra Bianco's'ta çalışanların misafirimle oldukça ilgilenmişlerdi. Ne zaman hostesle veya garsonlarla göz göze gelsem gülümseyerek bize bakıyorlardı.

Amanda'nın ölümünden beri restorana kızım dışında birini getirdiğimi görmemişlerdi. Sadie'yi görür görmez her biri kesin bir sonuca varmıştı. Varsayımlarının doğru olup olmadığını hâlâ bilmiyordum. Şu anda Sadie ile çıkıyor muydum? Bu resmî bir randevu muydu? Hiçbir fikrim yoktu. Kesinlikle randevudaymışız gibi hissediyordum: adrenalin, biriyle görüşmeye başladığınızda hissettiğiniz o heyecan. Hepsi mevcuttu. Sanırım bunları hiç tereddüt etmeden gerçekten yaşamamı engelleyen tek şey kendi vicdanımdı.

Baş garsonum Lorenzo siparişimizi almak için masaya gelmişti.

Şapşal gülümsemesi, düşündüklerini tamamen ele veriyordu.

Sadie'ye dönerek, "Size ne getireyim hanımefendi?" dedi.

Sadie menüsünü kapattı. "Sanırım Birdie'nin Bolonez makarnasını deneyeceğim."

"Bunu seçtiğin için Birdie çok memnun olacak," diyerek gülümsedim.

Lorenzo başını salladı. "Harika seçim." Bana baktı. "Ya siz, Bay Maxwell?"

Tanrım, kendi restoranımda sipariş vermek çok garip geliyor.

"Biliyor musun Lorenzo? Ben de aynısından alacağım."

Lorenzo menüleri aldı ve yüzünde aynı sırıtışla uzaklaştı. Sadie'nin göremediği bir yere döndü ve başparmaklarıyla beni onayladığını belirten o işareti yaptı. Gülümsedim ve başımı salladım. *Belki de Sadie'yi buraya getirmek bir hataydı.* Herkes bu konuda biraz fazla heyecanlı gözüküyordu.

Sadie etrafına bakındı. "Burası çok güzel. Dekorda harika bir iş çıkarmışsın."

Restoranın çeşitli köşelerinde şömineler bulunuyordu. Tuğla ve loş aydınlatma rahatlatıcı bir atmosfer sağlıyordu.

"Amanda'nın dekorasyon konusundaki emeği çok fazla. Bu yüzden tüm övgüleri ben alamam."

Her fırsatta ölü karından bahsetmemeyi öğrensen nasıl olur?

"Eh, olağanüstü bir zevki varmış."

Gözlerim mekânda gezindi. "Burası bizim diğer bebeğimizdi. Burayı devam ettirmek zor olsa da bana çok iyi geldi. Beni en zor zamanlarımda ayakta tutan şey bu oldu."

"Çalışmak insanı kesinlikle meşgul ediyor."

"Restoranlar riskli girişimlerdir, özellikle de yemek açısından iyi işlerin yapıldığı bu şehirde. Çok fazla rakip var. Kalıpların dışına çıkmanın bir yolunu bulman gerekiyor."

Sadie'nin gözleri hayranlıkla doluydu. "Sahiden muhteşem. Bence aşk ve tutku çok katkıda bulunmuş. Burası gelişmeye devam ediyor çünkü birbirini seven ve saygı duyan, birlikte akıl birliği yapan iki insan tarafından kuruldu. Bir de yemeklerin çoğunun büyükannenin eski tariflerinden esinlenildiğini de eklersek? Burası bir restorandan daha fazlası. Tarih, aşk ve ruh hepsi bir arada. Otururken bile bunu hissedebiliyorum."

Sadie ağlayacakmış gibi görünüyordu. Bunları beni mutlu etmek için söylemiyordu. Gerçekten böyle düşünüyordu. Asıl *onun* tutkusu olağanüstüydü.

"Ben de burada her zaman böyle hissediyorum. Bunu fark etmene sevindim."

Yemeklerimiz geldikten sonra rahat ve keyifli bir öğle yemeği yedik. Biraz da şarap içtik ve bu öğleden sonra çalışmayı planlamamamın iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Sarhoş değildik. Geceyi evimde geçirdiği zamanki seviyemize yakın bir yerde kesinlikle değildik. Bunu... hafif kafamız güzel ve mutlu olarak tanımlayabilirdim.

Öğle yemeğinden sonra masadan ayrılırken elimi beline koydum. Bu teması başlatmak bile benim için çok büyük bir adımdı. Bunu yapmakta zorlanmamıştım. Doğal gelmişti, üzerimizdeki tüm o meraklı bakışları engelleyen neredeyse koruyucu bir dokunuştu. Onunla yalnız kalmaya can atıyordum ve gitmeden önce görmesini istediğim bir şeyi o an hatırladım.

"Gel. Sana bir şey göstermek istiyorum," dedim.

Onu bodruma indirirken büyük şarap mahzenimizin kapısını açmak için anahtarı kullandım.

Ağzı kocaman açılmıştı. "Vay canına, burası cennet gibi."

"Evet. Epey gurur duyuyorum. Müşteriler çoğunluka buranın varlığından bile haberdar değil. VIP misafirlerimiz sık sık aşağı inip kendi şaraplarını seçse de başka kimsenin buraya inmesine izin vermiyoruz."

"Avrupa'da olacağını hayal edeceğim bir şeye benziyor."

"Eh, aslında Avrupa'da bulunan mahzenleri taklit etmek için taş ve tuğladan inşa ettik. O kadar da haksız sayılmazsın."

"Bütün bunları yapmak oldukça büyük bir proje olmalı."

"Öyleydi. Şişelerin doğru eğimde olduğundan ve şarapları doğru sıcaklıkta muhafaza ettiğimizden emin olmalıydık. Bu yüzden üst düzey bir sıcaklık düzenleme sistemi ve bir yedek jeneratör koymak zorunda kaldık."

"Vay be, düşünülecek çok fazla detay varmış."

Gözü bir şişe cabernetteydi.

"Eve götürmek için bir şeyler seçmek ister misin?" diye sordum.

"Ah, hayır. Hiç gerek yok."

"Israr ediyorum."

Sırıttı, sonra yavaş yavaş bodrum duvarından aşağı yürürken işaretparmağını şişelerin üzerinde gezdirmeye başladı. Onu takip ederken muhteşem kokusunu içime çekmeden edemedim. Sonunda bana döndü.

"Kararımı verdim," dedi.

Hangi şişeyi seçtiğini görmek için can atarak cevabını bekledim.

Şişelerden birini raftan almak yerine elleriyle yüzümü avuçlarının içine aldı ve "Bunu seçiyorum," dedi.

Ne oluyor dememe kalmadan dudakları benimkilerin üzerindeydi ve dilim onun sıcak ağzının içine kaymıştı. Aklımdaki diğer tüm düşünceler uçup gitti. Tek düşünebildiğim onu tekrar öpmenin ne kadar iyi hissettirdiğiydi.

Dudaklarımın üzerine doğru konuştu. "*Seni* eve götürmek istiyorum. Bir şişe şarabı değil."

Yumuşak memeleri göğsüme yaslanırken kaya gibi serttim.

Elinden tutup, "Hadi gidelim buradan," dediğimde kesinlikle beynimle düşünmüyordum.

Onu dışarı çıkarırken nereye gittiğimizden bile emin değildim. Gördüğüm ilk taksiyi çağırdım, neredeyse arabanın altında ezilecektim.

Taksici gideceğimiz yeri sorduğunda birbirimize baktık. Gözlerimdeki bariz açlığı görmüş olmalıydı ki evi olduğunu tahmin ettiğim adresi taksiciye söyledi.

Dairesine giden yolu hatırlamıyordum bile, şehvetli bir ruh hâli içinde olmamla onunla eve giderek doğru yapıp yapmadığımı sorgulamaya devam eden bir pusun karışımıydı.

Ben taksi ücretini ödedikten sonra beni dairesine çıkan merdivenlere doğru çekerken elini tuttum. Paltosunu çıkardığında kapı daha yeni açılmıştı, onu içeri kendime doğru çektiğimde çantası yere düştü. Aklımı neredeyse kaybetmiştim. Onu kaldırarak bacaklarını belime doladım. Boynumu emdi ve büyüyen aletime sürtündü. Onu taşırken hâlâ ayaktaydık ve çaresizce yatak odasını arıyordum.

Kulağıma, "Soldan ilk kapı," diye fısıldadı.

Oraya ulaşmak için hayatımın en uzun yürüyüşünü yapmış gibiydim.

Hayatım boyunca hiç kimseye bu kadar açlık duymamıştım. Gömleğini başının üstünden çıkartırken lavanta rengi dantelli sutyeninden dışarı fırlayan dolgun ve diri memelerine hayran kalmıştım. Başımı aşağı eğip tenini emdim ama asıl istediğim meme uçlarını tatmaktı. Sutyenini arkadan çözüp yere attım.

"Siktir, memelerin çok güzel," dedim onları birer birer ağzıma alırken.

Sadie'nin başı zevkle geriye doğru düştü. Ağzımı daha da aşağı indirirsem nasıl sesler çıkaracağını görmek için yanıp tutuşuyordum.

Kulağına, "Hâlâ *seni yememi* istiyor musun?" diye fısıldadım.

Ağır nefeslerinin arasında hafifçe güldü ve başını salladı. "Hem de nasıl."

Üzerine doğru eğildiğimde Sadie yatağa düştü. Önce pantolonunu, sonra da iç çamaşırını çıkardım. Bacaklarını ayırarak bütün gün hayalini kurduğum şeyi yaptım, ağzımı vajinasına yerleştirdim. Tadı çok tatlıydı. Karımdan beri bunu kimseye yapmamıştım. Prezervatif kullanarak hızlı vanilya sekste karar kılmıştım. Ama dilimde Sadie'nin sıcaklığını hissetmek, tadına bakıp zevkini tüketmek uzun zamandır biriyle yaptığım en yoğun şeydi.

Dilim klitorisinin üzerinde gezinirken inledi, oradaki hassas eti yalayıp emdim. Onu tatmin etmek için elimden geleni yaparken elleri saçlarımda dolaşıyordu. Penisim o kadar sertti ki, işimi bitirmeden pantolonuma boşalabilirdim.

Sadie nazik olmayan dil hareketlerimi karşılamak için kalçasını kaldırdı. Orgazma yakın olduğunu biliyordum, yüzüme boşalmasını mı yoksa eğlenceye katılmayı mı istediğime karar vermem gerekiyordu.

Boşalmaya yakın olduğunu görünce aniden geri çekildim. "Ağzıma mı boşalmak istersin yoksa ben senin içindeyken mi?"

"Seni içimde istiyorum," diye soludu.

Sözleri gayet anlaşılırdı ve duymam gereken tek şey buydu.

Neyse ki cüzdanımda her zaman bir prezervatif bulunduruyordum. Daha önce hiç bu kadar aniden kullanmak zorunda kalmamıştım. Arka cebime uzanıp prezervatifi çıkardım ve paketi dişlerimle yırttım, içine girmek için sabırsızlanıyordum. Pantolonumu indirdiğimde sertleşmiş penisim öne fırladı. Aletimin başı tamamen ıslanmıştı. Sadie'nin gözleri aletime sabitlenmişti ve dudaklarını ıslattığında prezervatifi çabucak taktım.

Ona karşı daha nazik olmalıydım ama tek bir sert hareketle içine girmek istiyordum. Aletimi derinlerine ittiğimde, dudaklarından çıkan zevk dolu ses onun da böyle istediğini doğrulamıştı. Karım dışında hiç kimseyle seks sırasında kendimi bu kadar kaybedecek kadar rahat olmamıştım. Benim açımdan hiçbir korku, tereddüt yoktu. Sadece saf ihtiyaç vardı.

"Sebastian..." diye tekrar tekrar fısıldadı. Sadie bunu her dediğinde, adımı söyleyişini hak etmek için daha da sert içine girip çıkıyordum.

"Siktir, Sadie. Sadece... siktir." Zar zor konuşuyordum, aklımı kaçırmış gibi hissediyordum. "Saçımı daha sert çek," dedim. Ona ne istediğimi söylemekten çekinmiyordum. "Bacaklarını daha geniş aç..."

İstediğimi yaptı ve kalçalarını daha da hızlı itti. Görünüşe göre birileri yatakta emir almaktan hoşlanıyordu, ben de bunu yerine getirmekten mutluydum.

"Hazır olduğunda söyle Sadie."

Birkaç saniye sonra kıçımı avuçlarken vücudu titredi. "Boşalacağım," dedi. Sesi çok kısık çıkmıştı ama duymuştum.

Kendimi bıraktım, aletimi daha da derinlere iterek prezervatifin içine boşaldım. Eli sürekli kıçımın üzerindeydi, içine boşalırken beni yönlendiriyordu. Orgazm olurken çıkardığı sesleri asla unutmayacaktım. Bu kız birkaç dakika içinde dünyamı tamamen sarsmıştı.

Üzerine yığılırken neredeyse aynı anda nefes alıyorduk. Hayatımın en çılgın seksini yapmıştım. Tamamen ilkel ve sert olsa da o noktaya gelebilmemin nedenlerinden birinin de ona olan güvenim olduğunu biliyordum. Amanda'dan beri yaşadığım her şeyden farklıydı. Dürüst olmam gerekirse, Amanda'dan önce yaşadığım her şeyden de farklıydı. Ama şu anda ölmüş karımı düşünemezdim, çünkü bu gerçekten boktan bir şeydi.

İçinden çıkabilmem birkaç dakikamı aldı. Elimde olsaydı, içinde çok daha uzun süre kalırdım. Ama o prezervatife boşalttığım şeyin miktarı göz önüne alındığında, bunu yapmamın pek güvenli olacağını sanmıyordum.

Kondomu attıktan sonra yanına dönüp başımı çıplak göğüslerine yasladım. Kalbinin kulağımda hızla attığını hissedebiliyordum. Bu, aramızda geçenlerin hayatımın en iyi seksinden çok daha fazlası olduğuna dair ilk doğrulamamdı.

20

Sadie

Bu öğleden sonra yaşananlar mı yoksa Sebastian'ın pantolonunu giymek için yataktan kalkarken bronz, kaslı kıçını görmek mi daha iyiydi bilemiyordum. Baksırının içinde kaybolmadan önce dik penisinin aşağı yukarı sallandığını görmeme yetecek kadar bana dönmüştü. Lanet olsun. Vücudu kelimenin tam anlamıyla mükemmeldi. Bacakları formdaydı, cildi bronzdu ve karın kasları taştan oyulmuş gibiydi. Onunla seks yaptığıma inanamıyordum. Tekrar yapmaya direnmeyi başardığımıza hiç inanamıyordum. Ama sadece bir prezervatifi vardı, doğum kontrol hapı kullanmama ve bunu ona söylememe rağmen, prezervatifsiz seks yapma düşüncesi Sebastian için bir seçenek bile değildi. Onun yerine başımı aşağıya eğip aletini boğazıma kadar ağzıma almıştım. Ben onu emerken çıkardığı boğuk sesler aşırı seksiydi. Islaklığımı bacağına sürterek onu kızıştırdığımı düşünürsek en azından bunu yapabilirdim. Bana daha önce yaptığı harika oral seksten bahsetmiyordum bile.

"Sen güzel bir adamsın," dedim, giyinmesini izlemeye devam ederken kendimi tutamamıştım.

Tişörtünü kafasından geçirirken bana gülümsedi.

Giyinmeyi bitirdikten sonra ben hâlâ yorganın altında çıplak yatarken yatağa çıkıp yüzüme baktı.

Eğilip burnumu öptü. "Birdie eve gelmeden önce gitmeliyim."

Saate baktığımda, eve gitmek için o kadar da geç olmadığını fark etmeden duramamıştım. Birdie yediye kadar eve gelmeyecekti. Bir süre daha kalıp takılmak isteyeceğini ummuştum. Ama ilgi meraklısı gibi gözükmek pek çekici değildi. Sebastian bundan hoşlanacak bir adama benzemiyordu, özellikle de şımartacağı küçük bir kızı olduğu için bir başkasına ihtiyacı yoktu.

Bu yüzden muhtaçlığımı ve kırılganlığımı bir kenara bırakıp, "Evet, eve dönsem iyi olur," dedim.

Sebastian yataktan kalktı. Ayağa kalkıp çıplak vücudumu örtmek için bornozlarımdan birini kaptım. Ama Sebastian'ı çıplaklığımı sergilediğim her an bana bakarken yakalamıştım. Şu anda yaşadığı tereddüt ne olursa olsun, bunun benimle yaşayabileceği fiziksel uyumsuzlukla ilgisi olduğunu düşünmüyordum.

Bir an durup bana baktı, ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibiydi. "Sonra konuşuruz, tamam mı?"

Dudaklarına ufak bir öpücük kondurmak için eğilip, "Tamam," diye yanıtladım.

O gittikten sonra kendimi biraz boşlukta hissetmedim desem yalan olurdu. Şimdiye kadar yaptığım en harika seksten sonra bu garip kopma hissine geçmiştik. Tuhaftı çünkü bütün gün ona sadece cinsel olarak değil, her yönden aşırı derecede bağlanmıştım. Yine de seks yapmamız bir şeyleri değiştirecek gibiydi.

Sanki yukarıda biri desteğe ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi, ben düşüncelere dalarken Devin bir mesaj göndermişti.

DEVIN: Çok sıkıldım ve sevgilim arkadaşlarıyla dışarıda. Bir arkadaşa ne dersin?

SADIE: Olur ama şarap getirme. Bugün yeterince içtim.

DEVIN: Kendi adına konuş! Bana daha fazla şarap kalır.

SADIE: LOL*. Peki. Yakında görüşürüz.

---

* Açılımı "Laughing out Loud" olan ve yüksek sesle gülmek anlamına gelen bir mesajlaşma kısaltması. –ç.n

Her zamanki hareketli ritmiyle kapıyı çaldı. Açtığımda Devin önce yüzüme sonra boynuma baktı. "Ne yaptın kendine böyle? Ya da şöyle mi desem, *kimi yaptın*?"

"Neyden bahsediyorsun?"

Açıkçası ona Sebastian'dan bahsetmeyecektim. Ne kadar konuşmak istesem de bunun iyi bir fikir olup olmadığına tam olarak karar veremiyordum. Bir şey olduğuna dair nasıl bu kadar emin olabildiğini merak ettim.

Aptalı oynamaya çalışarak, "Neyden bahsediyorsun?" dedim.

"Aynada kendine baktın mı hiç? Boynunda ve göğsünde morluklar var."

Koridordaki aynaya koştum. *Siktir.* Sebastian üzerimde bir sürü iz bırakmıştı.

"Dökül. Neler oldu?"

Ben itiraf etmeye fırsat bulamadan o çoktan olan biteni anlamıştı.

"Aman Tanrım. Aman. Tanrım." Başını salladı. "Sebastian Maxwell, değil mi?"

Sessiz kalmaya devam ettiğimde kabul etmiş sayılıyordum.

"Ha siktir." Şarabı tezgâhın üzerine koydu ve açmaya koyuldu. "Bir bardak şarap alıyorum, sonra bana her şeyi anlatacaksın."

Daha sonra oturma odasında oturduk ve bugün olan her şeyi Devin'e anlattım, en samimi ayrıntıları atlamıştım tabii (her ne kadar duymak istese ve hoşuna gidecek olsa da). Ben de ona yattığımızı söyledim ama belli ayrıntıları kendime sakladım.

"Vay canına. İnanamıyorum. Peki, neden gergin görünüyorsun? Bu, başımıza gelen en iyi şey değil de ne?"

Başımıza mı?

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten *öyleydi.* Başıma gelen en iyi şeydi. Daha önce hiç kimse bana onun hissettirdiği şekilde hissettirmemişti."

İfade biçimim sayesinde bir sonuca vararak, "Ama..." diye ekledi.

"Ama gitmeden önce aramızda tam olarak çözemediğim bir şey değişti. Sanırım yaşananlar kafasına dank etti."

"Ne demek istiyorsun, seni becerdiğini mi fark etti?"

"Karısı öldüğünden beri yaptığı ilk seks değil bu. Ama bir şeyler hissettiği biriyle ilk kez birlikte olduğu izlenimine kapıldım. Sanırım ya suçluluk duymaya başladı ya da pişman oldu. Emin olamıyorum."

Devin içini çekerek, "Hiç basit olmaz, değil mi?" dedi.

"Hayır. Bu durumda olmasını da beklemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, seks yapmamız beni de biraz şaşırttı. Bu yüzden neler hissettiğini, yaptığımız şeyin gerçekliğini fark ettiğinde yaşayabileceği duyguları hayal edebiliyorum. Umarım iyidir."

Devin şarabını bardağın içinde döndürüp başını iki yana salladı. "Vay be."

"Ne?"

"Çoğu kadın senin yerinde olsa ihmal edilmiş hisseder. Ama sen oturmuş *onun* duygularını düşünüyorsun. Onu gerçekten önemsiyorsun, değil mi?"

Bunu düşünmem bile gerekmiyordu. "Evet. Evet, gerçekten önemsiyorum ve ne kadar çok önemsersem o kadar çok inceceğimden korkuyorum."

Biri telefonumu alıp mesajlarımı okusa, bu adamın kardeşim olduğunu düşünebilirdi. İç çekip son birkaç gündeki mesajlarımızı tekrar okumak için ekrana baktım.

Pazar gecesi geç saatlerde, Devin gittikten sonra şu mesaj gelmişti:

SEBASTIAN: Merhaba. Bu öğleden sonra gitmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Gerçekten güzel vakit geçirdim.

Güzel mi?

Dünyamı sarsan seksi tanımlamak için kullanacağım kelime bu olamazdı. Olağanüstü? Harika? İnanılmaz? "Güzel" daha çok büyük teyzenin sana söyleyeceği türden bir şeye benziyordu. *Bugün huzurevine uğradığın için teşekkürler Sadie. Seni görmek çok güzeldi.*

Yine de onun tarzından ilerleyip cevap yazdım.

SADIE: Sorun değil! Ben de güzel vakit geçirdim.

Pazartesi akşamı, Sebastian'ın kafasından neler geçtiğini merak etmekten kendimi alamadım. Bu yüzden iletişime geçme sırasının bende olduğuna karar verdim. Komik olmaya karar vermiştim. Ben de şunu yazdım:

SADIE: Merhaba. Dünün nasıldı?

Noktalar hareket etti, sonra durdu, sonra tekrar hareket etmeye başladı. Sonunda cevap yazdı.

SEBASTIAN: Meşgul. Ya seninki?

Kasıtlı olarak yazım yanlışı yaptığımı anlamadığı için hayal kırıklığına uğramıştım ama yine de cevap verdim.

SADIE: İyi!

Salı ve çarşamba günleri hiç konuşmadık, sonra dün gece telefonum gelen bir mesajla titreyince umutlandım:

SEBASTIAN: Cumartesi akşamı meşgul müsün?

Akşam yemeği olabilirdi, bir film... belki de seks?

SADIE: Yediden sonra boşum!

Ama cevabını okurken hayallerim suya düşmüştü.

SEBASTIAN: Yedi buçuk veya sekizde eğitim yapabiliriz dedim. Birdie beni rahatsız edip duruyor. Görünüşe göre Duke'a yeni bir numara öğretmiş ve sana göstermek için sabırsızlanıyor. Bana göstermiyor bile.

Birdie'nin heyecanlanmasına gülümsedim. Yine de mesajında ikimiz hakkında hiçbir şeyden bahsetmemesi beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine cevap yazdım.

SADIE: Kulağa hoş geliyor. Sabırsızlanıyorum!

Aradan yarım saat geçmişti ve mesajlarımızın bu kadar yavan olması beni hâlâ rahatsız ediyordu. Bu yüzden ondan bir tepki alıp almayacağımı görmeye karar verdim. Aptalcaydı, hislerimin incinmesinden dolayı verdiğim ani bir tepkiydi ve "Gönder"e bastıktan hemen sonra pişman olmuştum.

SADIE: Saat sekize doğru olabilir, ama doğruca şeyden sonra geleceğim... iş şeyinden sonra.

Nasıl tepki vereceğini görmek için beklerken tırnağımı yedim. Mesai saatlerinden sonra sık sık ne tür işler yaptığını biliyordu. Bu sefer, iş sonrası içilecek olan bir içkiyi, *bir arkadaşla altı dakikalık randevu* ile birleştirmiştim. Son iki haftadır Sebastian ile aramda geçen şeylerden sonra randevuya çıkmak konusunda garip hissediyordum. Sebastian Maxwell ile hiç tanışmamış olsam bile, erkeklerin bol miktarda alkol tükettiği altı dakikalık sekiz randevu yine de çekici gelmezdi. Ama iki ay önce bu etkinliğe yazılmıştım, çünkü *arkadaş* kısmı ilgimi çekmişti ve eğlenceli bir yazı çıkacağını düşünmüştüm. Normal hızlı randevuda, bir

yabancıyla beş ile on dakika arasında konuşup bir sonraki adaya geçiyordunuz. Altı ya da sekiz farklı mini randevudan oluşan bir seansın sonunda, erkeklerden biriyle gerçek bir randevuya çıkıp çıkmayacağınızı yazardınız. Onlar da sizin adınızı yazarsa, görevli size iletişim bilgilerinizi verirdi. Bu randevuda da olacak olan buydu. Ama yarın geceki etkinlikte bir farklılık vardı. Kendilerine bir aday arayan kadın ve erkek yanında bir arkadaş getirecek ve altı dakikalık randevularda konuşmayı bu arkadaşlar yapacaktı. Her biri müstakbel adayın arkadaşına müstakbel karşı taraf hakkında sorular soracaktı. Kulağa çılgınca geliyordu ama Devin'i getirmenin bunu daha da ilginç kılacağını biliyordum. Artı, aylar önce Maxwell'lerin hayatımda olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Düşününce çok garip geliyordu, çünkü onları çok daha uzun süredir tanıyormuşum gibi hissediyordum.

Mesajım *gönderildi*den *teslim edildi*ye, oradan da *okundu*ya dönerken telefonumun ekranına baktım. Küçük noktalar oynamaya başladı, Sebastian'ın cevabını görmeyi beklerken nefesimi tuttum.

SEBASTIAN: İş şeyi mi?

Kendi kendime gülümsedim. Dikkatini çekmeyi başarmıştım ama cevap yazmaya başladığımda gerildiğimi hissediyordum. Neden peki? Bilmiyordum. Resmî olarak bir ilişkimiz yoktu. Ama buna rağmen Sebastian'la aramızda olan şeyler de tam olarak sıradan hissettirmiyordu. Peşinde olduğum şeyi elde ettikten sonra uyuyan devi uyandırdığıma pişman olmuştum. Sebastian bana bir randevusu olduğunu söyleseydi ne hissederdim? *Ah.* Geri adım atmam gerekiyordu, söylediklerimi yumuşatacaktım.

SADIE: Evet. Sadece yazı için biraz araştırma yapıyorum.

Ama Sebastian ikna olmamıştı.

SEBASTIAN: Bir randevu mu?

Teknik olarak sekiz randevum vardı. Ama şu anda bu küçük noktayı açıklığa kavuşturmama gerek olduğunu düşünüyordum.

SADIE: Teknik olarak evet. Gerçekte hayır. Sadece bir sonraki yazım için yeni tarz bir hızlı randevu.

Cevabını beklerken, kendimi hazırladım. Karşılıklı cevaplar yolladığımız mesajların ardından, Sebastian aniden sessizliğe bürünmüştü. Telefonum tekrar öttüğünde tam olarak on dakika geçmişti. Ama mesajını okurken kalbim duracaktı.

SEBASTIAN: İyi eğlenceler.

"Pekâlâ. Tyler ne iş yapıyor?" dedi Devin, Cosmo kokteylinden ikinci yudumunu alırken.

Tyler'ın arkadaşı Ethan yanıtladı. "O bir pilot. New York ve Sidney arasında gidip geliyor."

"Vay be. Çok havalı bir işmiş. Tyler arkadaşları ve ailesi için indirim yapıyor mu? Yapıyorsa, kuralları çiğneyip size Sadie'nin numarasını şu anda verebilirim."

Hepimiz güldük. Gecenin beşinci randevusuydu ve Devin müstakbel randevuları inceleme rolüne iyice ısınmıştı. Ama akşamın eğlenceli geçmesinin sebebi erkekler değildi, çünkü kabul etmeliydim ki hiçbiriyle ilgilenmiyordum. Eğlenceli olan şey, Devin'in ağzından çıkan tuhaf boktan kelimelerdi. Belki geceye kendimi kaptırsaydım Tyler'ın ne kadar sevimli olduğunu fark edebilirdim.

"Arkadaşınızın bir lakabı var mı?" diye sordu Devin.

Tyler, Ethan'a tehditkâr bir uyarı bakışı attı.

"Ah hayır," dedi Devin. "Hemen söyle. Artık bilmemiz gerekiyor."

Ethan gülümsedi. "Takma adı Tink."

"Tink mi? Tinker Bell'deki gibi mi?"

Ethan başını iki yana salladı. "Hayır, çünkü ilk kez sarhoş olduğunda yaklaşık on üç yaşındaydık ve o kadar kafası iyiydi ki bayıldıktan sonra yatağını ıslattı."

Tyler arkadaşının koluna yumruk atarken hepimiz güldük. "Bir sevgili bulmama yardım etmen gerekiyordu, onları korkutup kaçırman değil ahmak."

"Arkadaşın bize şu an söylememeni istediği hangi diziyi izliyor?"

Ethan'ın gülümsemesi tekrar genişledi. Tyler sadece gözlerini kapattı. Bu durum gittikçe komik bir hâl alıyordu.

"*Bilmem Ne Rüzgârı*'nı izliyor."

Gözlerim büyüdü. "*Yalan Rüzgârı*. Pembe dizi olan mı?"

Ethan kıkırdadı. "Üniversitede izleyen bir oda arkadaşımız vardı. Tyler ona deliler gibi âşıktı ama kızın erkek arkadaşı vardı. Sırf onunla vakit geçirmek için izlemeye başlamıştı. Noel hediyesi olarak, bir kitapçıda bir ünlüyle tanıştığınız hayran buluşmalarından birine bilet bile aldı."

"Ayy, çok tatlı," dedi Devin. "Peki sonra ne oldu?"

Ethan yanıtlamadan hemen önce Tyler inledi ve kafasını şakadan masaya vurdu. "Hayran buluşmasından sonra dizideki adamla takıldı. Ertesi gün erkek arkadaşını terk etti ve oyuncuyla çıkmaya başladı. Son duyduğumda iki çocukları olmuştu."

"Aman Tanrım." Güldüm. "Şaka mı yapıyor?"

Zavallı Tyler sadece başını salladı. "Keşke öyle olsaydı."

Gülümsemesi çarpık ve mütevazıydı ama aynı zamanda sevimli ve içten görünüyordu. Ben de ona gülümsedim ve kısa bir süreliğine bir bağ kurduk.

Bir dakika sonra görevli zamanın dolduğunu bildirdi ve kadınların bir masa sağa kaymasını söyledi. Tyler ve ben el sıkıştık ve gözlerime baktı. "İnanılmaz derecede utanç verici altı dakikayı seninle paylaşmak gerçekten güzeldi."

Gülerek, "Bence de," dedim.

Devin yan masaya doğru ilerlerken omzunu benimkine çarptı. "Gerçekten çok tatlıydı. Umarım onunla eşleşiriz."

Sonraki üç hızlı randevu acı verici olan taraftaydı. Bir adam geveleyerek konuşmuştu, diğer ikisi Devin'in espri anlayışını anlamadı. Bittiği için sevinmiştim. Devin içeri girdiğimizde bize verdikleri eşleşme kartlarını çıkardı.

"Bir, üç ve beşe oy veriyorum," dedi.

"Birlikte yaşadığın adamın üç randevuyla mutlu olacağını sanmıyorum. Belki de bire indirsen iyi olur."

Kaşlarını çattı. "Ben ciddiyim."

İç geçirdim. "Bu adamlardan hiçbiriyle çıkmak istemiyorum Dev."

"Biliyorum tatlım. Ama Sebastian'la arandaki şeyi tam olarak adlandıramadığını kendin söyledin. Öyleyse neden bu adamlardan bazılarına bir şans vermiyorsun? En azından beş numaraya. Çok sevimliydi."

"Sanmıyorum."

Görevli, çıktığım kişiyi yazmam gereken kartı almaya gelmişti. Kartı adama verdim.

"Henüz doldurmamışsınız."

Gülümseyerek, "Evet, doldurmayacağım. Eğlenceli bir akşam için teşekkür ederim," dedim.

Dışarıda Devin'e sarılırken benimle geldiği için teşekkür ettim.

"En azından bu konuda iyi bir yazı yazabilirim. Oldukça eğlenceliydi. Bir seferinde hızlı flört yaptığımda çok garip geçmişti. Ama yanında arkadaşının olması işlerin çok daha rahat olmasını sağlıyor."

"Rahat olmasını sağlayan şey benim burada olmam değildi. Daha mekâna ayak basmadan bile kimseyle çıkmaya niyetin yoktu. Bu yüzden üzerinde bir baskı oluşmadı."

Omuz silktim. "Belki de."

"Biliyorsun, ilk günden beri Sebastian'ı destekliyorum."

"Biliyorum. Ne oldu peki? Peşini bırakmamam için beni cesa-

retlendirmekten, başkaları ile dışarı çıkmamı istemene ne zaman geçtik?"

Devin hafifçe kolumu sıktı. "Seni seven birini bulmaktan alıkoyacak, seni sevemeyecek bir kalbin peşinden gitmeni istemiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Böyle bir şey olmayacak. Söz veriyorum."

Onları söylerken gerçekten bunu kastetmiş olsam da sorun şuydu ki, âşık olmak aslında üzerinde kontrol sahibi olduğum bir şey değildi.

"Bir kez daha deneyebilir miyim?" diyen Birdie olduğu yerde zıpladı.

Bütün gece spor yapan Magdalene'ye baktım, başını sallayarak onayladı. Birdie, tıklayıcıya iki kez tıkladıktan sonra, "*Konuş!* Marmaduke. *Gib laut!*" diye bağırdı.

Aşırı büyümüş köpek yavrusu durmadan havlamaya başladı. Bu gece verilen komutlara havlaması için eğitime başlamıştık. Kapı zili onu her zaman havlatan bir şey olduğundan, biz de bunu eğitime dahil etmeye karar vermiştik. Magdalene dışarı çıkıp ona kadar saydıktan sonra zili çalıyordu. Zil çaldığında ben de tıklayıcıyı tıklatıp ona konuşmasını söylüyordum. Zile karşı havladığında, ona akıllı bir çocuk olduğunu söyleyip kulaklarının arkasını kaşıyarak bir ikramla ödüllendiriyordum. Bunu yaklaşık beş kez yaptıktan sonra, tıklayıcıya tıklayıp konuşması için bağırınca Marmaduke kapı çalmadan havlamaya başlamıştı. Tek sorun, bazen onu durduramamamızdı. Ödül mamasını alıp bütün bütün yutuyor, sonra tekrar havlamaya devam ediyordu.

Bu sefer de aynı şey olmuştu. Yüksek sesli havlama Birdie'yi hiç rahatsız etmese de beni deli etmeye başlamıştı, zavallı Magdalene ise yemek masasında şakaklarını ovuşturarak oturuyordu. Beynimizi delip geçen sesi durdurmak için çaresizce çok sevdiği oyuncakları sakladığımız sehpa çekmecesini açıp ona pelüş bir tek boynuzlu at fırlattım. Havlamayı bıraktı, ama bunun tek

nedeni oyuncakla kendini tatmin etmekle çok meşgul olmasıydı. İç geçirdim. *Kendime not: Bu hafta, havlamaya başladıktan sonra nasıl durduracağına dair YouTube videoları izle.*

Magdalene'nin telefonu çalmaya başladı ve gülerek cevap verdi.

"Ah, merhaba, Bay Maxwell."

Kulaklarım, Marmaduke'un kaplumbağa gördüğünde havaya dikilen kulaklarından daha fazla havaya dikilmişti.

"Evet elbette. Hâlâ burada." Bir süre durakladıktan sonra, "Bir saniye bekleyin," dedi. Magdalene bana seslendiğinde meşgul görünmeye çalıştım. "Sadie, Bay Maxwell seninle konuşmak istiyor."

"Ah. Peki." Telefonu bana getirirken kalbim çarpmaya başlamıştı.

"Merhaba."

"Selam."

Sesi gergin geliyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Sana ulaşmaya çalışıyordum ama telefonuna cevap vermiyordun."

"Ah. Sanırım çantamda kaldı. Muhtemelen havlama seslerinden dolayı duymadım."

"Havlama mı?"

"Marmaduke'a nasıl konuşulacağını öğretiyorduk."

Sebastian'ın telefondan derin bir nefes verdiğini duydum. "Dinle. Sekiz buçukta buradan çıkmaya çalışıyordum, böylece sen çıkmadan önce eve gelebilirim diye düşünmüştüm. Ama belli ki çıkamayacağım. Muhtemelen bir veya iki saat sonra gelebilirim. Ben eve gelene kadar... kalabilir misin? Konuşmamız gerek."

Nabzım hızlandı. "Elbette. Tabii ki. Magdalene'ye çıkabileceğini söyleyeyim mi?"

"Zahmet olmazsa. Bu hafta hep geç çıktı. Müthiş olur."

"Tabii ki."

"Gitmem gerek. Birkaç kişi eksik çalışıyoruz da."

"Peki. Sonra görüşürüz."

Aramayı sonlandırdım ve telefonu Magdalene'ye geri verdim. "Sebastian kalmamı istedi... şey... Marmaduke'un eğitimi hakkında konuşmak için. Sen de eve git istersen. Bu gece erken çıkabileceğini söyledi."

Magdalene gülümseyip omzumun üzerinden Birdie'ye baktı, sonra bana doğru eğilip, "Bay Maxwell bu hafta çok huysuzdu," diye fısıldadı.

"Öyle mi?"

Başını sallayıp göz kırptı. "Umarım Marmaduke'un eğitimi hakkında konuşmak ona iyi gelir."

"Ah... şey... düşündüğün gibi değil."

Magdalene her iki kaşını da kaldırdı.

İç çekerek, "Peki... belki de düşündüğün gibidir. Ama bu... bu... ne olduğunu bilmiyorum Magdalene," dedim.

Güldü. "O iyi bir adam. Ona karşı sabırlı ol."

Bu cevaba karşılık olarak ne diyeceğimi bilemedim, onun yerine sadece başımı salladım.

Magdalene gittikten sonra Birdie duş aldı. Duştan çıktıktan sonra oturma odasına gelip saçlarını örmemi istedi. Saat yaklaşık dokuz buçuğa gelirken esnemeye başlayınca yatağına yatırdım. Sonra oturma odasında oturup Sebastian'ı beklemeye başladım. Bana telefonda söylediklerini tekrar tekrar düşündüm. *"Konuşmamız gerek."* Böyle bir cümleden sonra iyi bir haber gelmezdi. Beklerken içimi korkunç bir korku kapladı. Canım yanıyordu, daha aramızdakileri bitirmemişti bile. Açıkçası, neyi bitireceğinden de emin değildim. İlişkimize bir isim koymamıştık. Tek bildiğim, bir şeye başladığımız ve bunun da benim için özel olduğuydu.

Saat on buçuğa geldiğinde hâlâ kanepede oturuyordum ama dizimi sallıyordum, ödüm kopuyordu. Sebastian'dan bir daha haber alamamıştım. Telefonda bir iki saate geleceğim demişti, yani her an gelebilirdi. Sakinleşmem gerektiğine karar vererek ofisine şarap aramaya gittim.

Anahtarın nerede olduğunu biliyordum çünkü Macie'nin ge-

çen hafta sonu kilitli dolabı nasıl açtığını görmüştüm. Masanın çekmecesinden anahtarı almaya gittiğimde çerçeveli bir resim dikkatimi çekti. Resmi elime aldım ve Sebastian ve Amanda'nın fotoğrafına baktım. Hastanede çekilmişti. Sebastian, yeni doğmuş Birdie'yi kucaklayan karısının omzuna bir kolunu dolamıştı. İkisi de gülümsüyordu ve çok mutlu görünüyorlardı.

Birlikte olsak böyle mi olacaktı? Evin her yerinde ilk aşkının çerçeveli fotoğrafları mı duracaktı? Başka bir kadının gölgesinde mi yaşayacaktım? Tekrar evlenirse nasıl olacaktı? Yeni gelininin fotoğrafı, ilk düğünündekinin hemen üstüne mi asılacaktı? Belki de bu gece beni terk etmesi en iyisiydi.

Evet, kesinlikle en iyisi buydu.

"Üç hafta erken doğdu."

Sebastian'ın derin sesi beni ürkütüp yerimden sıçramama neden olmuştu. Ne yazık ki çerçeve parmaklarımdan kayıp ters bir şekilde *çat* diye yere düştü.

Çerçeveyi tutan elimi havaya kaldırıp hızla atan kalbimin üzerine koydum. "Beni çok korkuttun."

"Affedersin."

Gergin bir şekilde çerçeveyi almak için eğildim. Camına bakmak için döndürdüğümde midem altüst oldu.

Çatlamıştı. Cam çatlamıştı.

Başımı iki yana salladım. "Tanrım, çok üzgünüm. Kırılmış. Tamir edeceğim."

Sebastian bana doğru yürüdü ve elimden çerçeveyi aldı. "Sıkıntı yok. Önemli değil." Çerçeveyi masasının üzerine yüzüstü bıraktı ve gözlerimiz buluştu. "Üzgünüm, çok geç kaldım."

"Odanı karıştırmıyordum. Şarap var mı diye bakmaya gelmiştim. Fotoğraf dikkatimi çekti."

Sebastian başını salladı. Durduğum yere doğru yürüyüp çekmeceyi açtı. Anahtarı çıkarıp içki dolabının kilidini açtı, bir şişe kırmızı şarap aldı. Bana etiketi göstermek için şişeyi yana eğdi. "Bu uygun mudur?"

"İçinde alkol var mı?"

Kıkırdadı. "Anladım. Bardağını ağzına kadar dolduracağım."

"Teşekkürler."

Sebastian şişenin tıpasını açıp bir bardağa doldurduktan sonra tıpayı geri kapattı.

"Sen içmiyor musun?" dedim.

Dolu bardağı bana uzattı. "Belki sonra. Şu anda aklımı bulandırmamam lazım."

"Ah. Peki."

"Gel, salona geçelim."

Birlikte kanepeye oturduk. Şarabımı yudumlayıp beklerken, Sebastian başını ellerinin arasına alıp yere baktı. Benim hissettiğim kadar acı çekiyor gibi görünmesi kalbimi acıtmıştı. Bu adam zaten çok şey yaşamıştı, bu durumu onun için kolaylaştırmalıydım. Sıvı cesaretimden büyük bir yudum aldım ve ona yaklaşmadan önce bardağımı sehpanın üzerine bıraktım.

"Sebastian, sorun değil. Anlıyorum. Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Eğlendik ama bundan fazlasını istemiyorsun. Sorun değil. Kendini kötü hissetmemelisin."

"Düşündüğün bu mu? Seninle aramdaki şeyi bitirdiğim için kendimi kötü mü hissediyorum?"

Kaşlarımı çatarak, "Stres yaptığın şey bu değil mi? Duygularımı incitmek istememen?"

Delicesine gülmeye başladı. Başını sallayarak az önce masaya koyduğum bardağı işaret etti ve "Bardağı uzatır mısın?" diye sordu.

Bardağı ona verdim ve bir bardak şarabı kafaya dikişini izledim. Bardağı bana geri verip, "Aklımın bulanmamasını sikeyim. Biraz taşaklı olmalıyım," dedi.

Düşündüğüm şeyi mi söylüyordu? Ümitlenmemek için kendimle savaşıyordum. "Anlamıyorum."

Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve bana döndü. "Bu geceki randevun nasıldı Sadie?" "Randevu" kelimesini tuhaf söylemişti, sanki kelime midesini bulandırıyormuş gibi bastıra bastıra konuşmuştu.

"Şey, iyiydi."

"Öyle mi? Sevindim. O zaman en azından birimiz iyi bir akşam geçirdik."

"Akşamın iyi geçmedi mi?"

"Bakalım... Bir fırının kulbunu kırdım, kolumu *iki kez* yaktım, üç siparişi yanlış verdim ve az kalsın, yanlış hiçbir şey yapmamış bir garsonu kovuyordum. Ve hepsi saat altıdan önce oldu."

"Anlamıyorum."

"Odaklanamadım Sadie. Başka biriyle çıkacak olman düşüncesi —*hızlı randevuda altı erkekten bahsediyoruz*— içimde şiddet uyandırıyor."

"Aslında sekizdi."

Alaycı bir şekilde, "Sağ ol ya. Şimdi kendimi daha iyi hissettim," dedi.

Aramızda olanları bitirmek için eve geleceğinden o kadar emindim ki, bana başka biriyle çıktığım düşüncesinden nefret ettiğini söylemesine rağmen kalbimi koruyordum.

"Gitmemi istemiyorsan neden söylemedin? Dahası, neden bu hafta beni hiç aramadın?"

"Çünkü başka bir kadını tamamen kendime istememem *gerektiğini* düşünüyordum."

Yutkundum. "Ama istiyorsun. Beni bu şekilde mi istiyorsun?"

Sebastian gözlerimin içine baktı. "Seni her şekilde istiyorum Sadie. Ve bu beni çok korkutuyor."

Hüzünle gülümsedim. "Daha iyi hissedeceksen, sen de beni korkutuyorsun."

"Hayatıma devam etmek istiyorum. Ama bunu yaptığım için de suçluluk duyuyorum." Kafasını salladı. "Çocukken okulda hiç halat çekme oyunu oynadın mı?"

"Elbette oynadım."

"İpi eline dolamaman gerektiğini söylerlerdi ya?"

"Evet..."

"Şey, şu anda yaptığımın tam olarak bu olduğunu hissedi-

yorum. Halat çekme oyunu oynuyorum ve ipin kaymasından o kadar çok korkuyorum ki sıkı sıkı elime doluyorum. Ama kan dolaşımım duruyor. O lanet şeyi bırakmazsam, sonunda bıraktığım zamankinden daha fazla canım yanacak."

Sebastian'ın ellerine baktım. Sanki fiziksel olarak o hayali ipe asılmış gibi yumruk hâlindelerdi. Onu yarıma çekip oyunu kazanmak için olmasa da ona yardım etmek istiyordum. Bu yüzden uzanıp nazikçe yumruğunu açtım, sonra elimi avucuma koyup tuttum.

Sebastian uzun bir süre birleşmiş ellerimize baktı. "Benim olmanı istiyorum Sadie."

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. "Başından beri seninim zaten."

Sebastian gülümseyerek, "Bu hafta için özür dilerim. Birlikte geçirdiğimiz o öğleden sonra bir pislik gibi davrandığım için," dedi.

"Sorun değil. Bir dahaki sefere benimle konuş. Karmaşık duygular içinde olduğunu biliyorum, ihtiyacın olduğunda sana zaman vereceğim."

Başını sallayarak onayladı. Birleşen ellerimizi dudaklarına götürerek elimin üzerini öptü. "Peki bu nasıl olacak? Biriyle münasebete girmeyeli uzun zaman oldu."

Güldüm. "Münasebete girmek mi? Nesin sen, altmış yaşında bir dede mi?"

Beni yanından kucağına doğru çekti. Yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına ittirdi. "Randevulara çıkmanın işinin bir parçası olduğunu biliyorum. Senden *henüz* vazgeçmeni istemiyorum, ama birkaç kural belirleyebiliriz."

"Pekâlâ..."

"Fiziksel açıdan sadece birbirimizle olmamızı istiyorum."

"Tabii ki. Ben de bunu isterim."

"İş için yapman gereken başka bir şey varsa bana bundan bahsetme. Bir *iş şeyin* olduğundan bile bahsetme."

Gülümsedim. "İş için bir şeyler bulacağım. Farklı randevu

türleri üzerine makaleler yazabilirim, en kötü randevu hikâyeleri için insanlarla röportaj yapabilirim. Araştırmalarım için her zaman farklı bir randevu türünü denemem gerekmiyor."

Sebastian yanaklarımı ellerinin arasına alarak, "Yani münasebete giriyor muyuz?" diye sordu.

Gülümsedim. "Giriyoruz, seni yaşlı dede."

Anlaşmayı bir öpücükle mühürlemiştik. Öpüşmemiz bittiğinde omzumun üzerinden Birdie'nin odasına doğru baktım. "Peki ya Birdie?"

"Ona söylememiz gerektiğini düşünüyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Dudağımı ısırdım. "Kararı sana bırakıyorum. Ama beni kucağında otururken yakalamasmdansa dürüst olup söylemen daha doğru olacaktır."

Onayladı. "Yarın onunla konuşacağım. Peki konuştuktan sonra üçümüz yemeğe ya da sinemaya gidelim mi? Sadece ben ve kızlarım."

Kalbim erimişti, gülümsememe engel olamadım. "Kulağa harika geliyor."

"Güzel. Bence de."

21
Sebastian

Bu kesinlikle doğaçlama yapmam gereken bir şeydi. Çocuğunuza biriyle çıktığınızı nasıl söyleyeceğinizle ilgili bir rehberim yoktu. Hele de çıktığınız kişi annesi değilse. Birdie'nin bunu istediğini biliyordum, ancak gerçekleştiğinde tutumunun değişip değişmeyeceğini sık sık merak etmiştim. Kızımın odasına doğru yürürken avuçlarım terlemeye başlamıştı. Birdie, Sadie'nin bu akşam yemek ve film için bize katılacağını biliyordu. Bir şeylerden şüphelenmiş olabilirdi ama ne olursa olsun bu "konuşma"yı yapmam gerekiyordu.

Birdie müzik dinliyor, başını sallıyor ve karnının üzerinde uzanıyordu. Uzun bacakları yatağa eskisinden az sığıyordu. Büyüyordu. Yakında on bir yaşına gireceğine inanmak zordu. Birkaç yıl sonra ergenliğe girecek olan bir çocuğum olmasının nasıl bir şey olacağını düşünemiyordum bile.

Dikkatini çekmek için kapıyı tıklattım.

Başını kaldırıp kulaklığını çıkardı. "Merhaba baba."

"Merhaba hayatım. Film için sabırsızlanıyor musun?"

"Evet. Sadie ile takılmak için de."

Ben de öyle.

"İyi." Yatağın kenarına oturdum. "Şey, ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

Yüzünden endişeli bir ifade geçti. "Geliyor, değil mi?"

"Evet. Evet, tabii ki tatlım." Avuçlarımı birbirine sürterek, "Sana söylemem gereken şey şu, Sadie benim için köpek eğitmeni olmaktan daha fazla bir anlam ifade etmeye başladı. O ve ben... birbirimizi tanımaya başladık ve aramızdaki arkadaşlıktan gerçekten hoşlanıyoruz," dedim.

Aradan geçen birkaç saniye işkence gibi geldi.

Ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrılarak, "Şaşırmadım," dedi.

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

"O etraftayken biraz garip davranıyorsun. Ayrıca çok da güzel biri."

"Neden bana bir şeyden şüphelendiğini söylemedin?"

"Boşuna umutlanmak istemedim."

"Yani Sadie ile çıkıyor olmam seni mutlu mu ediyor?"

Başını olumlu bir şekilde salladı.

Bir rahatlama hissederek gülümsedim. "Onu çok seviyorsun, değil mi?"

"Evet. Onu *gerçekten* çok seviyorum."

Pelüş oyuncaklarından birini aldım ve konuşurken ona baktım. "Biliyorsun ki birlikte vakit geçirdiğim kişinin, iyi anlaştığın ve aynı zamanda seni mutlu eden biri olması çok önemli. Bize uymayan birini asla aramıza almam."

"Biliyorum baba."

"Umarım Sadie ve benim yakınlaşmamızın, anneni ne kadar sevdiğimi değiştirmeyeceğini de biliyorsundur. Tamam mı?"

Birdie, Amanda'nın duvarda asılı olan fotoğrafına bakıp, "Biliyorum. Annem asla geri gelmeyecek. Burada olsaydı hâlâ beraber olurdunuz. Annem de bunu biliyor," dedi.

Bu ilginç bir yorumdu, çünkü Amanda hastalanmasaydı birlikte olmaya devam edebilir miydik diye sık sık düşünüyordum.

Pelüş oyuncağı yerine koyarak, "Bana sormak istediğin bir şey var mı?" diye sordum.

"Sadie bizimle mi yaşayacak?"

Pekâlâ, bu beklediğimden daha net bir soru olmuştu.

"Hayır. Yakın zamanda değil. Belki bir gün işler yolunda giderse. Henüz her şey çok yeni. Bu aynı zamanda işlerin *yürümemesi* ihtimali olduğu anlamına da geliyor."

"Bunu mahvedebileceğini mi söylüyorsun?"

Tahminine güldüm. *Bu daha olası bir senaryo, evet.*

"Niyetim bu değil ama yetişkin ilişkileri karmaşıktır ve bazen ilişkinin kötüye gitmesini istemesek de yürütemeyebiliriz."

Annesiyle zorluklar yaşadığımıza dair hiçbir fikri yoktu.

"Sadie hâlâ işi için randevuya çıkacak mı?"

Evet. Sıkıntılı konu.

"Gerçek olanlara değil."

"Artık onun erkek arkadaşı olduğun için mi?" diyerek gülümsedi.

Bu kelimenin anlamını kavramak için birkaç saniye bekledim. "Erkek arkadaş." Tanrım, yıllardır kimsenin erkek arkadaşı olmamıştım.

"Evet. Sanırım öyle."

"Hâlâ Marmaduke'u eğitecek mi?"

Çenemi kaşıyarak, "Seninle ve Duke'la vakit geçirmekten hoşlandığını düşünüyorum, bu yüzden köpeğini seninle dışarı çıkarmaya devam etmesi için onu ikna edebilirsin," dedim.

İçini çekti. "Tamam baba."

Dizini sıkarak, "Başka sorun var mı?" diye sordum.

Kızım başını salladı. "Sanırım yok."

"Peki." Eğilip alnından öptüm, "Birazdan çıkacağız," dedim.

Kapıdan çıkarken, "Bekle," diyerek beni durdu.

"Evet?"

"Bir sorum daha var."

"Yolla bakalım."

"Sinemada büyük bir kutu Milk Duds alabilir miyim?"

Güldüm. "Bakarız."

Odasından çıkarken bir kez daha rahatladım. Beklediğimden daha iyi gitmişti. Bu gidişatı hiçbir şeyin bozmamasını umuyordum.

Birdie, izlediğimiz Disney filminden gerçekten zevk almıştı. Bense aralarına otururken Sadie'nin elini tutmaktan gerçekten zevk almıştım. Son birkaç yıldır her şeyle ilgilenmekle o kadar meşguldüm ki, birinin benimle ilgilenmesinin nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Sadie yüzümdeki saçı çekmek veya gömleğimden kırıntıları almak gibi ince şeyler yapmıştı. Kesinlikle çok korumacı bir içgüdüsü vardı. Güzel bir kadının benimle ilgilenmesine bayıldığımı da söylemeliydim.

Sadie'nin geceyi Birdie'yle evde geçirmesi için çok erkendi, ama bu gece onu yatağımda görmekten başka bir şey istemiyordum. İster günün ortasında olsun ister Magdalene'nin birkaç gece yatıya kalmasıyla olsun, onunla baş başa kalmanın bir yolunu bulmalıydım.

Sinemadan ayrıldığımızda Sadie, Birdie'yi koridorun aşağısındaki tuvalete götürdü. Yıllardır ilk kez, kızım umumi kadınlar tuvaletini kullanırken iyi olduğundan emin olmak için kapıda beklemek zorunda değildim. Bu, Amanda hayattayken dikkate almadığım bir şeydi.

Filmden sonra üçümüz Birdie'nin seçtiği restorana gittik, her zamanki gibi fondü seçmişti.

Yanında oturan Sadie'ye bakarken, kızım erimiş peynire bir parça ekmek batırdı.

"Fondü sevmiyor musun Sadie?" diye sordu.

Sadie, yemeği yemekten çok Birdie'nin yemek yemesini izlemekten zevk alıyor gibiydi. "Bak, inanmayabilirsin ama bu geceden önce hiç fondü yememiştim."

Birdie'nin gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Vay canına. Nasıl olur?"

"Biliyorum. Çılgınca geliyor, değil mi? Şehre taşınana kadar dışarıda yemek yemeye çok alışkın değildim, deneyecek çok şey vardı. Hâlâ da var sanırım."

"Baban seni hiç yemeğe çıkarmadı mı?"

"Ben küçükken çok paramız yoktu. Babam evde yemek yapmayı tercih ediyordu."

"Baban yemek yapabilyor mu?" Birdie şeytani bir sırıtışla bana baktı. "Benimki yapamıyor."

Gülmekten omuzlarım sarsıldı. "Çok sağ ol tatlım."

Sadie araya girdi. "Evet ama babanın başka harika özellikleri var. Akıllı, esprili ve mükemmel bir iş insanı. Yani yemek yapabilseydi, bu onu... mükemmel yapardı. Kimse mükemmel değildir." Bana göz kırptığında, masanın üzerinden ona doğru atlayıp güzel dudaklarını delice öpmek istedim.

"Bu doğru," diye onayladı Birdie. "Akıllı, gerçekten hoş biri ve kafasından çok iyi uyku hikâyeleri uydurabiliyor."

"Gördün mü?" diyen Sadie gülümsedi.

Birdie'nin gözleri merakla doluydu. "Peki baban sana ne tür yemekler yapıyordu?"

"Babamın çok büyük bir bahçesi var, o yüzden hep sebzeli yemekler yapardı. Ev yapımı pizza için domates sosu, kızarmış kabak... öyle şeyler."

"Kabak!" diye haykıran Birdie burnunu buruşturdu. "Ben sebze sevmiyorum. Sadece zeytini seviyorum."

"Birdie *babasının* bahçede *kurabiye* yetiştirmesini isterdi, değil mi tatlım?" dedim.

Sadie parmağını çenesine koydu. "Hımm, sana sebze yedirmenin yaratıcı yollarını bulmamız gerekecek Birdie." Kaşını kaldırarak, "Milkshake sever misin?"

"Severim. Özellikle dondurmalısını."

"Lezzetli bir milkshake'in içine sebze koyabilirim, koyduğumu bile anlamazsın."

Birdie şüpheci görünüyordu. "Gerçekten mi?"

"Aynen. Aslında kendim için sürekli yaparım, ıspanağın tadını almıyorum bile."

Birdie'nin ağzı beş karış açıldı. "Ispanak mı?"

Kızımın tepkisini gören olsa Sadie'nin küfür ettiğini sanırdı.

"Aynen. Lezzetli olduğuna bahse girmek ister misin?"

"Bu gece gelip yapabilir misin?"

Sadie bana nasıl cevap vereceğinden emin değilmiş gibi baktı.

"Sanırım Sadie yarın çalışmak zorunda," dedim.

Sadie, bizimle eve gelme ihtimalini ortadan kaldırdığım için biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Gelmesini istemediğimden değildi. Sadece bu gece kızımın önünde işleri mahvederim diye endişeliydim. Ama bir süreliğine de olsa bizimle eve gelmesini çok istiyordum. Hemen, "Ama gelip sana tatlı olarak milkshake hazırlamak isterse, evine sağ salim dönmesini sağlarım," diye ekledim.

Ona bu gece bizimle eve gelmesini umduğumu gözlerimle işaret ettim. Düşündükçe, en azından ona iyi geceler öpücüğü verebilmem için bizimle gelmesine *ihtiyacım olduğunu* daha çok anladım.

Sadie bana gülümsedi. "Tamam, belki kısa süreliğine uğrayabilirim."

Birdie oturduğu yerde zıplayıp, "Oley!" diye bağırdı.

Eve giderken Sadie'nin "sihirli milkshake" olarak adlandırdığı şeyin malzemelerini alabilmesi için markete uğradık.

Eve vardığımızda tüm malzemeleri tezgâhın üzerine koydu.

"Şimdi, gizli tarifimi kimseyle paylaşmam ama senden gerçekten hoşlandığım için Birdie, sana tam olarak nasıl yapacağımı göstereceğim."

Sadie için mikseri çıkardığımda Birdie heyecanla izledi. Ben de gömleğimin kollarımı kıvırıp ikisinin arasındaki etkileşimi izlemek için tezgâha yaslandım.

Sadie bir muz soydu. "Pekâlâ, ilk sihirli bileşen bir adet olgunlaşmış muz. Böylece milkshake çok fazla şeker eklemeden aşırı tatlı oluyor."

Birdie ona baktı. "Şekeri seviyorum."

"Biliyorum Bayan Kurabiye, ama şeker senin için o kadar da iyi bir şey değil. Sana söz veriyorum, tadı aynı şeker kadar tatlı olacak, tamam mı?"

Kızım omzunu silkti. "Peki."

Sadie fıstık ezmesi kavanozunu açtı. "Bu da ikinci gizli malzeme, içinde biraz şeker var. Ama görmezden geleceğim," deyip göz kırptı.

"Fıstık ezmesini seviyorum. Özellikle fıstık ezmeli kurabiyeleri," dedi Birdie.

"Bu beni neden şaşırtmadı acaba?" diyen Sadie kıkırdadı.

Kızım hevesle parmak uçlarında zıpladı. "Sıradaki malzeme nedir?"

"Sırada bir fincan vanilyalı badem sütü var."

Birdie burnunu buruşturdu. "Bademden yapılmış süt mü?"

"Aynen. Tadı da vanilyalı dondurmaya benziyor."

Birdie pek inanmamış gibi görünüyordu. "Hımm."

"Bana meydan mı okuyorsunuz Bayan Birdie?"

Kızım kıkırdadı. Onu bu kadar meşgul görmek çok güzeldi. Sadie onu çok mutlu ediyordu. *Beni* çok mutlu ediyordu.

"Bir sonraki malzeme, dondurulmuş yaban mersini," diyen Sadie meyve torbasını açtı.

"Yaban mersinini çok severim!" Birdie adeta ciyaklamıştı.

Sadie buz makinesine doğru yürüyüp altına bardağı yerleştirdi. "Sonra, milkshake'i daha da soğutmak için birkaç buz küpü ekliyorum. Son olarak en önemli malzeme geliyor."

"Nedir o?"

"Unuttun mu? Ispanak şapsal, hatırlasana? Sebzeler hani?"

"Ah evet. Unutmanı umuyordum."

"Hiç şansın yok." Sadie mikserin içine bir avuç çiğ ıspanak ekledi.

"Tamam mıyız?"

"Bu kadar!" dedi Sadie aletin kapağını kapatıp. "Hepsini karıştırmaya hazır mısın?" diye sordu.

Birdie heyecanla, "Yapabilir miyim?" diye sormuştu.

"Aynen. Bu onur sana ait."

Birdie, küçük parmağıyla "Karıştır" düğmesine bastı ve tüm

malzemelerin koyu yeşile, yaban mersini sayesinde de neredeyse mor bir renge dönüşmesini izledi.

"Bu içeceğe ne isim verdim biliyor musun?" dedi Sadie.

"Ne?"

"Yeşil canavar."

"Çok havalı."

Sadie mikseri durdurup dolaptan plastik bir buzlu kahve bardağıyla pipet aldı.

Sadie bardağı masaya koyarken, "Denemeye hazır mısın?" diye sordu.

Kızım başını salladı.

Sadie karışımı bardağa döktü, pipeti içine atmadan önce bardağın kapağını kapattı. Bardağı tezgâhın üzeriden kaydırıp Birdie'ye uzattı.

Birdie'nin içeceği denemesini izlerken Sadie ve ben nefesimizi tutmuştuk. Tereddütlü bir ilk yudum sonrası durdu ve dudaklarını yaladı, sonra büyük bir yudum daha aldı. Bize baktı.

Sadie çenesini ellerinin arasına aldı. "Ee?"

"Çok ama çok iyi!"

Sadie aldığı cevap karşısında dans etmeye başladı. Birbirimize bir beşlik çaktık. Birdie kıkırdamaya başladı ve smoothie'nin büyük bir kısmını içmeye koyuldu.

Sadie başka bir bardağa içeceği koyup bana uzattı. "İçimden bir ses bunu babanın bile yapabileceğini söylüyor."

Bir yudum alıp dudaklarımı yaladım. "Mmm. Gerçekten iyi." Ağzımdan çıkan o nidanın asıl sebebinin içecek olmadığını gözlerimdeki bakıştan anlayabildiğine emindim. Gerçi şunu da söylemek zorundaydım, içeceğin tadında ıspanaktan eser yoktu.

Saate baktım. Kızımın artık yatması gerekiyordu. "Birdie, yatma vaktin çoktan geçti ve yarın okulun var. Gidip yıkan, sonra geri gelip Sadie'ye iyi geceler dersin, olur mu?"

Bu gecenin sona erdiğini görünce hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Bense böyle gecelerin çok daha fazla olacağını umuyordum.

Birdie sonunda koridorda kaybolduğunda elimi Sadie'nin beline dolayıp bütün gece büyük bir açlıkla beklediğim öpücüğü alabilmek için onu kendime çektim. Ağzımın içine doğru inlemesi, bu öpücüğü onun da benim kadar istediğinin kanıtıydı.

Onu kendime çekip altdudağını ısırdım ve yavaşça serbest bıraktım. "Çok lezzetlisin, biliyorsun değil mi?"

"Aman Tanrım," dedi, pantolonumdaki büyüyen şişkinliği fark ederek. "Vay canına. Kızın iyi geceler demek için gelmeden önce bunu indirsen iyi olur."

"Evet," diyerek iç geçirdim. "Bu pek alışık olduğum bir durum değil."

Uyarısını dikkate almanın iyi bir fikir olduğunu düşünerek hole yürüdüm ve kendime çekidüzen vermek için banyoyu kullandım.

Döndüğümde Birdie mutfakta geceliğiyle duruyordu, saçları ıslaktı, başını kaldırmış Sadie'ye bakıyordu.

"Yatmadan önce saçımı örebilir misin Sadie?"

Sadie izin ister gibi bana baktı. Başımı salladım.

"Elbette. Hadi örelim," dedi.

Sadie, Birdie'nin odasına giden koridorda kaybolup gitti ve beklediğimden çok daha uzun süre orada kaldı. Geri döndüğünde onu oturma odasındaki kanepede bekliyordum.

"Uzun bir örgü seansıydı."

Sadie yanıma oturdu ve başını omzuma koydu. "Kızın çok tatlı. Sadece konuşmak istedi."

"Ona karşı bu kadar tatlı olduğun için teşekkür ederim." Başının üstünü öptüm. "Şarap ister misin? Sana ne ikram edebilirim?"

"Hayır. Böyle iyiyim. Sakıncası yoksa sadece bir süre kollarında uzanmak istiyorum."

Vücudumu onu tamamen saracak şekilde ayarladım. "Hem de hiç sakıncası yok."

Uzun bir süre sonra çenesini bana doğru kaldırdı ve ben de bu hareketini dudaklarına uzun bir öpücük kondurmak için

bir işaret olarak aldım. Penisim uyarılmıştı. Bu gece çok fena azgındım ama geceyi beraber geçirmeyi teklif etsem bile kabul etmeyeceğini biliyordum. Karmaşık bir durumdu. Geceyi burada geçirmemesi *gerektiğini* biliyordum ama onu bırakmaya hazır değildim. Dilimi ağzına soktuğumda tanıdık tadı yoğun ihtiyacımı alevlendirdi, durabileceğimden emin değildim. Bu sefer inlediğinde, benim kadar tahrik olup olmadığını merak ettim. Kontrol etmek için parmağımı külotunun içine sokmak çok cazip geliyordu.

Ağzının üzerinden, "Bu acı veriyor. Senin içinde olmaya ihtiyacım var," diye mırıldandım. "Üzerinden uzun zaman geçmiş gibi geliyor."

Banyoya ya da başka bir yere sıvışmamızın bir yolu var mı diye merak ettim. Ona ihtiyacım vardı.

Sadie dağıldığımı hissetmiş olmalıydı ki öpüşmeyi kesip geri çekildi. "Gitsem iyi olur."

Sinirim bozulmuş bir şekilde homurdandım. "Gitmeni hiç istemediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Elbette biliyorum. Ama gitsem daha iyi," diyerek ayağa kalktı.

Ellerimi yanaklarına yerleştirdim. "Seni düşünmekten kendimi alamayacağım." Kafamdaki tilkiler dönerken gözlerim bir o yana bir bu yana hareket etti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bu gece yatağımda olup sabaha sihirli bir şekilde kaybolduğun bir plan yapmaya çalışıyorum."

"Ama mümkün değil. İşleri riske atmak için çok erken. O yüzden gidiyorum."

Haklıydı. Nedense onu bırakmak yanlış geliyordu. Buraya aitmiş gibi hissediyordum.

Sonunda ona Uber çağırdım ve araba gelene kadar iki azgın ergen gibi her saniyemizi öpüşerek geçirdik.

Arabaya binip uzaklaştıktan sonra bana bir mesaj gönderdi.

SADIE: Yeşil canavar dağınıklığını temizlemeyi unuttum. Mutfağa gidip toplayacaktım.

SEBASTIAN: Asıl canavar pantolonumun içinde, bu gece onu dizginleyemiyorum.

SADIE: LOL

SEBASTIAN: Dağınıklık konusunda endişelenme. Ben hallederim. Kızımı sebze yemeye alıştırdığın için sana borçluyum. Cidden, sihirli bir şeydi.

SADIE: Hoşlanmasına çok sevindim.

SEBASTIAN: Asıl SENDEN hoşlanıyor.

SADIE: Bu beni çok mutlu ediyor.

SEBASTIAN: Ben de senden hoşlanabilirim. ÇOK FAZLA.

SADIE: Ben de senden hoşlanıyorum Sebastian. Senin için deli bile olabilirim.

SEBASTIAN: Senin için yeni bir yazı fikrim var.

SADIE: Evet?

SEBASTIAN: Azgın Bekâr Babayla Çıkmak.

SADIE: LOL. Bu görev neyi kapsıyor?

SEBASTIAN: Öğleden sonraları çeşitli yerlerde birkaç buluşma ve çokça seks. Var mısın?

SADIE: Kesinlikle.

Pazartesi sabahı, hâlâ Sadie'yi aklımdan çıkaramıyordum. Dün gece gündüz buluşmakla ilgili söylediklerimi hayata geçirmeye karar verdim.

SEBASTIAN: Günaydın. İyi uyudun mu?

SADIE: Oldukça iyi. Güzel bir rüya gördüm. İçinde sen de olabilirsin.

Ona mesaj yazarken yüzümde kocaman bir gülümseme oluştuğunu fark ettim.

SEBASTIAN: Öğle yemeğine ne zaman çıkacaksın? Belki uğrayıp seni dışarı çıkarırım, sen de bana o rüyayı anlatırsın.

SADIE: Kulağa harika geliyor. Ama...

"Ama" kelimesinden sonra gelecek şeyi beklerken omuzlarım çöktü. Bunun *"Ama... Yapamam çünkü yapacak çok işim var,"* veya *"Ama bir toplantım var,"* gibi bir şey olmasını bekliyordum. Ama bir sonraki mesaj beni uyandırdı, bazı kısımlarımı daha da uyandırmış olabilirdi.

SADIE: Saat ikide benim dairemde buluşalım, sana rüyamı anlatmaktan daha iyisini yaparım. Uygulamalı gösterebilirim...

Sikerler, evet. Hızlıca cevap yazdım.

SEBASTIAN: İkiye çeyrek kala apartmanının önünde olacağım.

SADIE: LOL. Hevesinizden çok etkilendim Bay Maxwell.

SEBASTIAN: Ah, hevesliyim, evet. Baksınmın içinde şimdiden neler olduğunu görmelisin... hem de gelmeme beş saatten fazla varken.

SADIE: Bana... neler olduğunu gösterebilirsin.

Beynimdeki tüm kan aşağıya akın etmiş, mantıklı kararlarımı desteklemekten başka şeyler yapıyordu. Tabii ki, itaat etmek çok iyi bir fikir gibi gelmişti. Aşağı uzandım, uyarılmış penisimi eşofmanımın içinden sıyırıp bir fotoğraf çektim ve mesajına yanıt olarak gönderdim. Sanırım fotoğrafın açısındandı ama penisim oldukça etkileyici görünüyordu.

Sadie cevap vermek için hiç zaman kaybetmedi.

SADIE: AMAN TANRIM. Öğle yemeğim leziz görünüyor! Bunu yemeyeceğim! Saat iki yerine bir yapalım.

Güldüm.

SEBASTIAN: Saat birde görüşürüz güzelim. Sabırsızlanıyorum.

22

Sadie

"Bu küçük çukuru seviyorum."

Ben sırtüstü yatarken Sebastian sırtımın ve kıçımın birleştiği noktadaki kıvrımda parmağını yukarı aşağı gezdirdi. Deliler gibi sevişmiştik, yine de parmağının sırtıma en ufak bir dokunuşu onu tekrar istememe neden oluyordu.

"Öyle mi?"

Başıyla onayladı. "Öğle yemeğiyle birlikte getirdiğim çorbayı döküp oradan içsem fazla mı olur?"

Güldüm. "Eh, sıcak olabilir, ayrıca sırtımdaki çukurdan *içebileceğini* sanmıyorum, daha çok bir köpek gibi dilinle yalarsın."

"Tatlım, çorba çoktan buz gibi olmuştur. Seni yalamaksa kulağa mükemmel geliyor."

Çorbanın artık sıcak olmadığı konusunda kesinlikle haklıydı. İşyerime sahte bir doktor randevusu için yarım gün izin almam gerektiğini söylediğim için mutluydum. İki saate yakın bir süredir beraberdik ve Sebastian'ın getirdiği Çin yemeği daha torbadan çıkmamıştı bile.

Bu düşünce vücuduma kahvaltıyı atladığını hatırlatmış gibi midem guruldadı... *yüksek sesle.*

Sebastian güldü. "Sanırım bu bana seni beslemem gerektiğini söylemenin bir yolu."

"Aslında açlıktan ölüyorum. Genellikle sabahları trende bir bar yerim ama bu sabah adamın teki bana çarptı ve daha bir ısırık aldıktan hemen sonra yere düştü."

"Gidip yemeği ısıtayım o zaman."

"Peki."

Sebastian yataktan kalktı. Kotunu almak için eğildiğinde bana sıkı kıçının muhteşem görüntüsünü sunmuştu.

"Bekle!"

Bir ayağı pantolonunun içindeyken donakaldı ve dönüp bana baktı.

"Giyinme," dedim.

Yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. "Çıplak mı yemek istiyorsun?"

"Evet. Öyle istiyorum. Seninle yatakta çıplak yemek istediğimi söylesem bu seni iğrendirir mi?"

Sebastian güldü. "Hayır. Ama bana evlenme teklif ettirebilir."

Pantolonunu ayağından tekmeleyerek çıkardı ve çıplak kıçıyla mutfağa doğru yürüdü.

Ne manzara ama. Derin bir nefes aldım. Memnun bir hâlde battaniyeleri düzelttim ve yatak başlığına yaslanıp oturmak için yastıkları ayarladım. Birkaç dakika sonra Sebastian üç kutu ve iki çift yemek çubuğuyla geri döndü. Yatağa geri döndüğünde kartonlardan birini bana verdi, sonra tahta çubukları bana uzatmadan önce açıp ikiye ayırdı.

"Teşekkür ederim."

Gözü açıkta kalan göğüslerime kaydı ve kafasını salladı. "Yediğim en iyi öğle yemeği."

Ağzımı Szechuan karidesiyle doldurmuştum. "Mımm. Bu çok iyiymiş. Nereden aldın?"

"Evimin iki blok ilerisinde paket servisi yapan küçük bir yerden."

"Çin yemeği konusunda çok seçiciyim. Kısmen Çinli olmamdan dolayı olabilir."

Sebastian tam yutkunurken öksürmeye başladı. "Çinli misin?"

"Yüzde dört. Evlat edinildiğimden dolayı iki yıl önce kökenlerimi öğrenmek için 23andMe DNA testlerinden birini yaptırdım. Yüzde altmış İtalyan, yüzde otuz altı Norveçli ve yüzde dört Çinliyim. Bunu öğrendiğimden beri yemek çubuklarını daha iyi kullandığımı hissediyorum."

Güldü. "İlginç. Kızım da okulda bir soyağacı oluşturduğundan beri bu lanet şeylere oldukça takıntılı."

"Bunu tamamen unutmuşum! Noel Baba'ya yazdığı ilk mektuplarında bunlardan istediğini söylemişti."

Sebastian başını salladı.

"Peki ya sen? Sen aslında nerelisin?"

"Baba tarafım Sicilyalıydı, annem ise Galli idi." Sebastian karton kutusundan bir parça susamlı tavuk çıkardı ve ağzına atmaya yeltendi. Tam yiyecekken tutamadı ve tavuk karın kaslarının üzerine düştü. Yemek çubuklarını kullanarak düşen tavuğu aldı. "Yüzde dört Çinli olmadığım için olmalı."

Gülümsedim. "Banyoda şarkı söyler misin?"

Sebastian tek kaşını kaldırdı. "Garip bir soru."

Omuz silktim. "Olabilir. Ama bence insanların duş alışkanlıkları onlar hakkında çok şey anlatıyor. Ya beş dakika içinde girip çıkıp çabucak işini hallediyorsundur ya da zaman ayırıp şampuan şişesini mikrofon olarak kullanıyorsundur."

"Şampuan şişesini mikrofon olarak kullandığımı hiç sanmıyorum. Ama bazen ıslık çalarım." Yüzü düştü. "En azından eskiden öyle yapardım."

Elimdeki kutuyu komodinin üzerine koydum, ardından Sebastian'ın yemeğini elinden alıp benimkinin yanına koydum. Yanına yaklaşıp kucağına oturdum. "Sanırım seni duşta ıslık çalmaya geri döndürebiliriz."

Saçımı yüzümden çekti. "Ben de öyle düşünüyorum. Beni uzun zamandır olmadığım kadar mutlu ediyorsun *Gretchen*."

Burnumu burnuna sürterek, "*Danke*," dedim.

Sebastian'la anca yarım saat sonra Çin yemeğimize dönebilmiştik. Soğuk yemek kaderimizde vardı. Ama hiç umurumda değildi. Yakışıklı erkek arkadaşımın kucağında kovboy kızı gibi oturmayı, haftanın her günü sıcak yemek yemeye yeğlerdim.

Sonrasında birlikte duş aldık ve Sebastian restorana gitmek için hazırlanmak zorunda kaldı.

"Bu akşam ne yapıyorsun?" Islak saçlarımı taramak için makyaj masasına oturduğumda başımın tepesini öptü. "Herhangi bir planın var mı?"

"Aslında ateşli bir randevum var."

Sebastian'ın yüzünün düştüğünü aynadan gördüm. *Hay sıçayım.*

"Hah! Düşündüğün gibi değil. Babamla akşam yemeğine çıkıyorum demek istedim."

Aynadaki yansımama gözlerini kısarak baktı. "Komik değil. Yaptığın işi düşünürsek."

Ayağa kalktım ve parmak uçlarımda yükselerek yanağına bir öpücük kondurdum. "Affedersin. Düşünemedim."

Gömleğinin düğmelerini ilikledikten sonra, "Akşam yemeği için nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Emin değilim. Genelde babam geldiğinde karar veririz."

"Bizim restorana gelsenize?"

Birkaç kez göz kırptım. "Sahi mi? Babamla tanışmayı sorun etmez misin?"

Sebastian omuz silkti. "Neden sorun edeyim? Sen kızımın en sevdiği insanlar arasma çoktan girdin."

Sıcaklık göğsüme yayıldı. Olgun bir erkekle birlikte olmak, son –ah, ne bileyim– *on yıldır* çıktığım erkekleri küçük çocuklarmış gibi gösteriyordu. Sebastian ailemle tanışmaktan korkmuyordu ve duygularına teslim olduktan sonra beni ailesine kabul etmişti.

"Bunu çok isterim. Babama başka bir yere gitmek ister mi diye sormam gerekiyor. Ama belki geliriz."

"Kulağa iyi geliyor."

Sebastian'ı kapıya kadar geçirdim. "Öğle yemeği için... teşekkür ederim."

Beni bir kez daha öptü, sonra başparmağını altdudağımda gezdirdi. "Muhtemelen yapman gerekeni yapmayıp benden vazgeçmediğin için teşekkür ederim."

"Yani bu adam konusunda ciddisin?"

Babam katlanmış peçeteyi masadan aldı, silkeleyip kucağına koydu.

Omzunun üzerinden baktım. Sebastian bardan bize bir şişe şarap almaya gitmişti. Beni onu izlerken yakalayınca odanın diğer tarafından göz kırptı. Gülümseyip içimi çektim. "Onun için deli oluyorum baba."

"O zaman sanırım adamı biraz tanısam iyi olur."

Restorana giderken babama Sebastian'la benim bir araya geliş hikâyemizi az çok anlatmıştım. Pek bir şey söylememişti, bu yüzden ne düşündüğünden emin değildim. Ama babam böyle biriydi. Bazen konuştuğumda dikkat bile etmediğine yemin edebilirdim. Birkaç hafta sonra da, tesadüfen haftalar önce bahsettiğim küçük bir şeyle ilgili bir soru sorarak beni şaşırtırdı. Babam konuşmaktan çok dinlemeyi severdi.

Sebastian bir şişe merlotla geri geldi ve masanın yanında açtı.

Babam etrafına bakındı. "Epey doluymuşsunuz. Bizimle oturmaya vaktin var mı? Kızımın zaman geçirdiği bu adamı tanımak isterim. Kaç yaşındasın?"

"Baba," diye azarladım. "Sebastian çalışıyor."

Sebastian hafif bir gülümsemeyle beni geçiştirdi. "Mutfaktaki işleri kontrol edip sizin için sipariş verdikten sonra biraz zamanım olur." Babama döndü. "Yemekten hoşlanmadığınız veya alerjiniz olan bir şey var mı?"

Babam son birkaç yılda geliştirdiği küçük göbeği okşadı. "Yemediğim çok şey var gibi mi görünüyor?"

"Peki. Bana on dakika verin. Geri döndüğümde sorularınız için hazır olacağım efendim."

Babam bu cevabı beğenmişe benziyordu ama ben utanmıştım. Sebastian uzaklaşır uzaklaşmaz, "Baba, ne yapıyorsun?" dedim.

"Ne?"

"Sebastian bizi buraya davet edip kendi işine devam edecekti ama sen, 'Hey, tanıştığımıza memnun oldum, *kaç yaşındasın?*' diyorsun. Kaç yaşında olduğunun ne önemi var?"

"Onun için deli olduğunu söylemiştin. Ben de bu adamı tanımak istiyorum."

"Birini tanımakla kaba olmak arasında fark vardır."

Babam masanın ortasından bir galetayı alıp ikiye kırdı. "Bir sürü yükü olan bir adamla birliktesin. Birincisi dul, on yaşında bir kızı var, burayı işletiyor... Okuduğum bir yazıda restoranların yüzde sekseninin beş yıl içinde başarısız olduğunu okudum. Sadece endişeleniyorum tatlım."

Derin bir nefes aldım. Sanırım bir ebeveynin kızının önceden evlenmiş bir adamla, özellikle de kızı olan biriyle çıkması hakkında endişelenmesi gayet doğaldı. Birdie ile tanıştığında bunun değişeceğinden emin olsam da Sebastian'ın kızını bir yük olarak görmesi mantıklıydı.

"Peki. Anlıyorum. Sadece... kibar ol lütfen. Yavaş gidelim."

On beş dakika sonra Sebastian dört farklı tabakla masamıza gelmişti. Onları masaya bırakıp yanımıza oturdu.

"Mozzarellayı günlük hazırlıyoruz. En çok sipariş edilen başlangıç yemeğimiz." Diğer tabakları tek tek gösterdi. "Ayrıca ricottalı salam ve incirli *crostini,* ev yapımı pirinç topları ve mini patlıcan *rollatine* getirdim."

Her şey güzel kokmakla kalmıyor, sunumları da göze hitap ediyordu. Taze soslar ve dekoratif garnitürler yeme de yanında yat dedirtiyordu. "Vay canına. Her şey harika görünüyor."

Sebastian gülümsedi. "İltifatları ben kabul edemem. Hepsi şefin mahareti. Gerçi bu tabaklar mükemmel olmazsa onu kovmakla tehdit edebilirdim."

Üçümüz tabaklara yumulmuştuk, Sebastian babamla yüzleşmeye hazırdı.

"Pekâlâ Bay Bisset, sorunuza dönecek olursak otuz altı yaşındayım, kızınızdan yedi yaş büyüğüm. Yirmi üç yaşındayken üniversitedeki sevgilimle evlendim ve kendisi dört yıl önce vefat etti. Kızım Birdie on yaşında. Yukarı Batı Yakası'nda bir evim var ama sadece bir kısmında yaşıyorum. Diğer yarısını kiralıyorum, gerçi restoran oldukça iyi iş yaptığından ihtiyacımız yok ama kızım ve benim için o kadar büyük bir alan gerekmiyor."

Babam hüzünle gülümsedi. "Başın sağ olsun."

"Sağ olun."

"Senin ve kızımın sevdiğiniz birini tamamen aynı tip kanserden kaybetmeniz oldukça büyük bir tesadüf."

Sebastian başını salladı. "Sizin de başınız sağ olsun Bay Bisset."

"George de lütfen."

Sebastian bana baktı. "Doğru, Sadie ve benim çok ortak noktamız var. Bence bizi bu kadar kolay yakınlaştıran sebeplerden biri." Elini tutmam için uzattı ve ben de mutlu bir şekilde elini tuttum.

Babam gülümsedi. "Başka çocuk istiyor musun?"

"Baba, bu biraz kişisel değil mi? Sebastian kendini açıyor ama bence biraz ileri gidiyorsun."

Sebastian elimi sıktı. "Sorun değil. Sanırım hep başka bir çocuğum olmayacağını varsaydım. Amanda hastalandığında Birdie sadece dört buçuk yaşındaydı, hayatımın o kısmının bittiğini düşünmüştüm. Bir kızım var ve bunun için minnettarım." Sebastian bana gülümsedi. "Ama başka çocuk sahibi olmaya karşı değilim. Aslında gerçekten hoşuma giderdi. Birdie çok sevinirdi, orası kesin."

Vay canına. Sebastian'ın daha fazla çocuğa sahip olmaya açık olduğunu duyunca çok heyecanlandım. Aile benim için önemliydi ve hep büyük bir aileye sahip olmayı hayal etmiştim.

Babam başını salladı. "Samimiyetin için teşekkür ederim oğlum."

Ondan sonra üçümüz daha kolay, hafif bir sohbete daldık.

Babam ve Sebastian sinekle balık tutmayı ve poker oynamayı sevdiklerini fark etti. İki konu da bana hitap etmiyordu ama bu iki adamın bağ kurduğunu izlemek beni her şeyden daha çok büyülediğinden mutlu bir şekilde yemeğimi yiyip dinlemeye koyuldum. Bir süre sonra bir garson gelip Sebastian'a mutfakta ihtiyaç olduğunu söyledi.

Sebastian gittikten sonra koltuğumda öne eğildim. "Torunlar konusunda memnun musun?" dedim.

Babam masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Bir tanem, çocuğu olan bir adamla evlenirsen o çocuk da benim torunum olur, senin doğurduğundan bir farkı olmaz. Bu benim ne istediğimle ilgili değil. Her zaman büyük bir aile istedin ama annen ve ben bunu sana veremedik. Ben sadece senin istediğini istiyorum."

Konu anne babalar olduğunda turnayı gözünden vurmuştum. Yanağına bir öpücük kondurmak için babamın oturduğu tarafa doğru yürüdüm.

"Bu ne içindi?" diyen babam gülümsedi.

"Sadece sen olduğun için baba."

"Bu gece bu kadar iyi olduğun için teşekkür ederim."

Restoranda üç saatlik bir akşam yemeğinden sonra babam eve gitmişti, ben de restoranda takılıp Sebastian'ın işini bitirmesini beklemiştim. Sonra onunla eve gitmem için beni ikna etmişti.

Kanepeye oturduktan sonra Sebastian ayakkabılarımı çıkardı. Ayaklarımı kucağına koyup ovmaya başladı. Başparmaklarını tabanımın kavisinde gezdirdiğinde küçük bir inilti çıkardım.

"Aman Tanrım. Çok iyi geldi. Ama bütün gece ayakta olan sendin. Ayak masajını sana ben yapmalıydım."

Sebastian gülümsedi. "Ayaklarım iyi. Bu gece seksi topuklu ayakkabılar giydiğin için bu masajı hak ettin. Baban da harika bir adam. Armut dibine düşmüş."

"Oldukça harika biridir. Ama kişisel sorular sorduğu için üzgünüm. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı."

"Çıktığın diğer erkeklerle tanıştı mı?"

"Çok fazla değil, birkaç tanesiyle. Şimdiye kadar tanıştığı kişilerle sadece havadan sudan konuşmuştu. Bu kadar müdahaleci olmak hiç onluk bir hareket değil."

Sebastian omuz silkti. "Eminim eskiden evli olmam ve bir kızımın olması ona endişelenmek için sebep verdi. Onu suçladığımı söyleyemem. Artık kızımı koruyamayacağım günü hayal etmek bile zor."

"Sanırım. Ama bunun sebebinin eskiden evli olman ya da Birdie olduğunu düşünmüyorum."

"Öyle mi?"

"Sanırım daha önce bende hiç görmediği bir şey gördü."

"Ne demek o?"

Çok fazla şey söylemiş olabileceğimi düşünerek dudağımı ısırdım. Sebastian sustuğumu fark ettiğinde ayağımı ovmayı bıraktı.

"Konuş benimle. Ne düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Kötü bir şey değil. Bence o... benim biriyle bir geleceğim olması olasılığını gördü."

Sebastian'ın gözleri benimkileri inceledi. "Akıllı adammış. Ben de aynı şeyi görüyorum. İlişkimizde bir gelecek var tatlım."

İlişkimizde bir gelecek var.

Tatlım.

Sözleri içime sızdı, göğsümdeki sıcaklığın parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma yayılmasının tadını çıkardım. Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı.

Sebastian bir parmağını bana doğru eğdi. "Buraya gel, gülen yüz."

Koltuğa oturup ona biraz daha yaklaştım.

İki yanağımı da kavradı ve dudaklarını benimkilerin üzerine mühürlemeden önce gözleri bir süre yüzümde gezindi. Öpüşürken duygular yüzeye çıkmıştı. Kendimi kaybetmeye başlamıştım. Ta ki bir ses ikimizi de gerçeğe döndürene kadar.

"Babacığım..."

"Gitsem iyi olur."

Birdie, penceresinin dışındaki bir gürültü yüzünden uyanmış ve bizi kanepede öpüşürken yakalamıştı. Gördükleri onu rahatsız ettiyse de duygularını iyi saklıyordu. Sebastian, yatağa geri dönmesi için ona rüşvet olarak kurabiye vermişti, Birdie de daha önce yaptığım gibi onu yatağına yatırıp yatırmayacağımı sormuş, ben de yatırmıştım.

Sebastian homurdanarak, "Bundan nefret ediyorum," dedi.

"Ben de. Ama ona örnek olmamız lazım."

"O kalkmadan önce seni gizlice dışarı çıkaramaz mıyız?"

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Birdie akıllı bir kız. Bir şeyleri anlamasının çok uzun süreceğini sanmıyorum."

Sebastian başını eğdi ve somurttu. "İyi. Lanet olası Uber'i arayacağım."

"Teşekkürler."

"Ama bir gece istiyorum, bütün bir gece. Kollarımda seninle uyuyakaldığım, uyandığım ve yuvarlanıp içine girdiğim bir gece. Magdalene'ye yakın bir zamanda yatıya kalıp kalamayacağını soracağım."

Gülümsedim. "Bunu sevdim."

Birkaç dakika sonra Uber geldi ve Sebastian kapıyı açtı. Dışarı çıkarken elimi tutup, "Baksana?" dedi.

Durup, "Efendim?" dedim.

"Sana deli oluyorum."

İç organlarım eriyip pelteye dönüştü. "Ben de sana deli oluyorum."

23

Sebastian

Ertesi sabah kızım Sadie'yi görmeyi bekliyor gibiydi.

Mutfağa girip sorduğunda gözleri mahmur bakıyordu. "Sadie burada mı?" diye sordu.

Kahvemi koydum. "Hayır tatlım. Dün gece eve gitti."

"Ah. Bana bir yeşil canavar daha yapmasını istiyordum."

"Geçen gün yaptığı içeceği gerçekten seviyorsun demek? Sırf kibarlık olsun diye söylemedin?"

"Hayır. Bayıldım!"

"Sana yapmamı ister misin?" Göz kırparak, "Sanırım halledebilirim," dedim.

"Evet, lütfen."

Hemen ayağa kalktım. "Anladım. Bir yeşil canavar hemen geliyor."

Birdie tezgâhın yanındaki taburelerden birine otururken dalgın görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" dedim miksere uzanırken.

"Sanırım Sadie'yi bize Noel Baba getirdi."

Yorumu beni hazırlıksız yakalamıştı. Kalan malzemeleri toparlamaya odaklanamayarak durdum.

"Ne demek o?"

"Bunu sana hiç söylemedim... ama haziran ayında Noel Baba'ya yazmaya başladım."

Noel Baba'nın gerçekte *kim* olduğunun ardındaki hikâyeyi bildiğim için Birdie'nin bunu bana itiraf etmesinden neredeyse rahatsız olmuştum. "Noel Baba"ya yazdığı tüm mektupları anlatmaya devam etti. Bana bunu şimdi itiraf etmeye onu neyin mecbur bıraktığından emin değildim.

"Her neyse, Noel Baba'ya özel bir arkadaş istediğimi söyledim. Sadie'nin, onun bana son hediyesi olduğunu düşünüyorum."

"Onun Noel Baba'dan bir hediye olduğunu düşündüren şey nedir? Sadece şans olamaz mı?" diye sormak zorundaydım.

"Eh, annem ona yazmaya inanıyordu."

Annem mi?

"Nasıl yani?"

"Noel Baba'ya yazmaya başlamamın tek nedeni, annemin insanların Noel Baba'ya yazdığı mektupları bana okumasıydı. Bu yüzden ilk defa annemin sakladığı dergideki adrese yazdım."

"Annen Noel Baba'ya yazan insanların yazılarını mı saklıyordu?"

"Evet. Bana verdiğin, eskiden annemin olan o büyük oyuncak bebek kutusunu biliyorsun değil mi?"

"Ne olmuş ona?"

"Dosya onun içindeydi. Tüm Noel Baba yazılarıyla birlikte."

Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Kutu hâlâ sende mi?"

Birdie başını salladı.

"Bakabilir miyim?"

"Elbette." Odasına koştu ve yıpranmış bir karton dosya ile geri geldi. Yazılar dosyanın içinden sarkıyordu. En az beş santim kalınlığında olmalıydı ve kapalı tutmak için etrafına kalın bir lastik sarılmıştı.

Kafam karışmış bir hâlde dosyayı aldım. "Neden bana bunları bulduğundan hiç bahsetmedin?"

Birdie başını eğerek, "Noel Baba'ya yazdığım için *bana* kızacağını düşünmüştüm. Çünkü bir şeye ihtiyacım yok. Bu... açgözlülük. Biliyorum. Sadece bizim için özel bir arkadaş istedim. Senin için de birkaç çorap."

"Sorun değil tatlım. Kızmadım. Hadi duş alıp giyin, sonra Duke'u parka götüreceğiz."

"Tamam baba!"

Birdie koşarak uzaklaşırken dosyaya uzun süre baktım, neden aklıma yatmadığından emin değildim. Amanda Noel Baba kupürlerini bir kutuda saklamışsa ne olmuştu? Muhtemelen onları bilerek saklamamıştı bile. Belki de dosya, diğer dosyaların olduğu kutunun içindeydi ve altta kalmıştı. Kutuyu başka bir şeyde kullanmak için dosyaları çıkarmıştı ve bir tanesini geride bıraktığını fark etmemişti. Mantıklı bir nedeni olduğundan emindim.

Yine de içimi kemiren o his gitmiyordu.

Bu hissi üzerimden atmaya çalışarak paket lastiğini klasörden çıkardım ve dosyayı açtım. İçinde dergilerden kesilmiş yüz tane köşe yazısı olmalıydı. İncelediğim ilk yirmi yazının hepsi *Noel Baba* köşesindendi. Görünüşe göre Amanda, kasım ve aralık aylarında yayımlanan haftalık yazıların her birini birkaç yıl boyunca saklamıştı. Sanırım gerçekten büyük bir hayranıydı. Ancak baktıkça başka makaleler de olduğunu fark ettim. Birkaç düzinesi makyaj tavsiyeleri üzerindeydi, ardından iş dünyasındaki kadınlarla ilgili gibi görünen birkaç makale vardı, ofis politikalarıyla ve nasıl şık giyinileceği gibi şeyleri konu almıştı. Amanda makyaj yapmayı pek sevmezdi ve kesinlikle bir ofiste çalışmamıştı. Yazıları rasgele toplamış görünüyordu. Kupür oldukları için hepsinin üzerinde tarih yoktu. Ama bazılarının üzerinde yazıyordu. Bu köşe yazılarını yıllarca kesip biriktirmişti. Ama neden? Ve neden bu küçük koleksiyonundan hiç bahsetmemişti?

Sonra bir anda kafama dank etti.

Makyaj yazıları.

İş etiği.

Noel Baba mektupları.

Rasgele değillerdi. Ortak bir noktaları vardı.

Yazıları tekrardan okuyup bir isim aradım. İlk bakışta yazarı fark etmemiştim. *Tatil Dilekleri* köşesinde yazar sadece Noel Baba olarak belirtilmişti.

Ama makyaj ve iş etiği ilgili olan diğer köşe yazılarının hepsinin yazarı aynıydı.

Sadie Bisset.

Sadie'nin yıllar boyunca yazdığı köşe yazıları.

Sadece Sadie'nin yazıları.

Bu da neydi böyle?

Pazar günü öğleden sonra Birdie, onu ve iki arkadaşını trambolin yerlerinden birine götürmem için beni ikna etmişti. Sadie de bizimle geldi, daha sonra Yukarı Doğu Yakası'ndaki Barking Dog* restoranına gitmeyi planladık. Şehirdeki birkaç köpek dostu ve köpek temalı restoranlardan biriydi. Ama Duke'un gelemeyeceğini söylediğimde kızım hayal kırıklığına uğramıştı. O çılgın köpek henüz bu tür bir geziye hazır değildi. Aslında bir restorana gidecek kadar düzgün davranmayı öğreneceğinden şüpheliydim.

Çocuklar bir saat boyunca zıplarken Sadie ve ben bekleme alanında oturmuş kahve içiyorduk. Ona bulduğum yazılar hakkında bir şeyler söylemeye çekiniyordum. Nedenini bilmiyordum ama tesadüf deyip geçemezdim.

"Şey, Birdie bana dün Noel Baba'ya yazdığı mektuplardan bahsetti."

"Ah. Vay be. Sonunda bu konuda sana gerçekleri anlatmasına sevindim. Umarım sen de şaşırmış gibi davranmışsındır."

Başımı salladım. "Zaten bildiğimden haberi yoktu."

"İyi."

"Ama konuşmamız sırasında ilginç bir şey ortaya çıktı."

---

* (İng.) Havlayan Köpek. –çn

"Ah? Neymiş?"

"Sana yazma sebebinin, annesinin *Noel Baba* köşesini sevmesi olduğunu söyledi."

Sadie'nin şaşkınlıktan ağzı beş karış açıldı. "Annesinin mi?"

Söylediklerini onayladım. "Noel Baba yazılarını annesinin ona verdiği bir dosyanın içinde bulmuş. Amanda hepsini dergilerden kesip saklamış."

"Yani bunların hepsi," elini aramızda ileri geri hareket ettirdi, "annesi köşe yazılarının hayranı olduğu için mi oldu?"

"Görünüşe göre öyle."

"Bu biraz tuhaf, değil mi? Dört yıl önce ölen karın, resmen bizi bir araya getirdi."

"En tuhaf kısmı bu da değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dosyada başka köşe yazıları da vardı. Senin yazdıkların. Bazıları dergiye ilk başladığın zamanlara ait ya da ona yakın tarihlere. Amanda hepsini saklamış."

"Vay canına." Sadie başını iki yana salladı. "Bu... buna inanamıyorum."

Ne aradığımı bilmiyorum ama Sadie'nin yüzünü yakından inceledim. Gerçekten şaşırmıştı. Dün benim olduğumdan daha fazla şok olmuştu.

"Sadece benim yazılarım mı? Yoksa diğer yazarlarınki de var mı?"

"Sadece seninkiler. Yıllardır yazdıkların."

Sadie kaşlarını çattı, "Anlamıyorum. Benim hayranım olduğunu mu söylüyorsun?" dedi.

Kahvemi yudumladım. "Sanırım öyle. Bu tarz şeylere çok rastlıyor musun? Yazılarını toplayan hayranlara?"

"Yıllar içinde bazı hayran mektupları aldım. Dergideki yazılarımı falan takip ettiklerini söyleyenler. Ama bu garip bir tesadüf, değil mi?"

"Ben de öyle düşünüyorum."

İkimiz de bir süre sessizce oturup düşündük. Sonunda Sadie konuştu. "Yani karın tüm yazılarımı okudu ve bir dosyada sakladı. Birdie o dosyayı buldu ve bana yazmaya başladı. Noel Baba'yı taklit etmem beni senin kapına götürdü. Küçük bir kelebek saç tokası buldum ve bu da Gretchen'ın kimliğine bürünmeme neden oldu. İkimiz de sevdiğimiz birini aynı kanserden kaybettik." Başını salladı. "Daha önce bir şeylerin gerçekleşmesi için kaderin bu kadar çok kapı açtığını duymamıştım."

Gülümsedim. Haklıydı. Bu kaderdi. Şimdi bir aptal gibi hissediyordum. Özellikle bir şeyden şüphelenmesem de, bunu bir hediye olarak kabul etmek yerine bir şeylerin aleyhime işlediğine dair korkunç bir hisse kapılmıştım. Belki de geçmişim yüzündendi. Amanda ve ben ne zaman mutlu olsak bir şeyler oluyordu. Kötü bir şey olmasını beklemeyi öğrenmiştim. Yoluma ne çıkarsa çıksın, bu saçmalığı bırakmalı ve sahip olduklarımın tadını çıkarmalıydım.

Masanın üzerinden uzanarak Sadie'nin elini tuttum. "Bugün kaderin bir başka planı daha var."

"Aman Tanrım, şimdi ne var?"

"Bizimle gelen, küçük kıvırcık saçlı sarışın Melissa'yı evinden aldığımda annesi, Birdie'nin yarın onlarla elma toplamaya gitmek isteyip istemediğini sordu. Gaziler Günü olduğu için okul yok."

Sadie'nin kaşları çatıldı. "Bu çok güzel. Ama bunun kader ile alakasını pek anlamadım. Birdie ve benim yarın tatile çıkacağımızı söylemiyorsan tabii."

Başımı sallayarak gülümsedim. "Hayır. Şehir dışına çıkacakları üç saatlik bir yolculuk. Kadere bak ki, trafiğe yakalanmamak için sabah altıda yola çıkacaklar."

"Pekâlâ. Kaderin rolünü hâlâ anlayamadım."

"Sabah erken yola çıkacakları için Melissa'nın annesi Birdie'nin bu gece onlarda kalıp kalamayacağını sordu. Yani yaklaşık yirmi dört saat boyunca yalnız kalacağım."

Sadie'nin gözleri parladı. "Vay canına. Bu sahiden de kulağa

kader gibi geliyor." Sırıtarak, "Bu kadar bol vaktin varken neyle ilgileneceksin?" diye sordu.

Sadie'nin koltuğuna uzandım ve onu daha da yakınıma çektim. "Seninle. Seninle ilgileneceğim. Defalarca."

24

Sadie

O pazartesi sabahı ev tamamen bize kaldığından kendimizi kaptırmıştık. Sebastian'ın bir noktada prezervatif takmak için içimden çıkmasını bekliyordum ama hiç yapmamıştı. Hap kullandığımı bildiğinden o kadar önemli değildi ama ne zaman birlikte olsak ekstra korunma konusunda oldukça dikkatliydi.

Yine de onu içimde hiçbir engel olmadan hissetmek inanılmazdı. Bu duygu o kadar yoğundu ki beklediğimden çok daha hızlı boşaldığımı hissedebiliyordum. Bedenlerimiz uyum içindeydi çünkü orgazm olmaya başlar başlamaz onun titrediğini hissettim. İkimiz de aynı anda orgazm olurken birlikte hareket ettik. Sebastian'm doruğa ulaştığında çıkardığı o boğuk sesten daha güzel bir şey yoktu. Sesin tüm vücudumda titrediğini hissettim.

İçime boşalırken, "Sebastian," diye tekrar tekrar haykırdım. "Sebastian..."

Şimdiye kadar yaptığımız en iyi seksti. Son zamanlarda çok daha yakınlaştığımızdan dolayı mıydı bilmiyordum. Ama hayatım boyunca bir erkeğe daha önce hiç bu kadar bağlanmadığımı biliyordum.

Başını boynumun girintisine yasladı. "Üzgünüm. Çok iyi hissettim. Durmalıydım."

Uzanıp kıçını sıkarak, "Sorun değil. Hap kullanıyorum," dedim.

Rahatlayarak soluk verdi. "Biliyorum. Ama hiç bu kadar sorumsuz olmamıştım. Beni birazcık çıldırtıyorsun Sadie."

"Seni kafaladım," diyerek gülümsedim.

Gözlerimin içine baktı ve "Evet. Kesinlikle kafaladın. Seninim," dedi.

Çılgınlar gibi mutlu olarak duygularına kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Sebastian, "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu. "Önümüzde koca gün var."

Hiçbir şey yapmamak kulağa iyi geliyordu. Yatağında böyle takılmak çok nadir yaptığımız bir şeydi.

"Biraz burada yatabilir miyiz? Yataktan aceleyle çıkmamak ya da yakalanacağız diye korkmamak hoşuma gidiyor."

Bu ifademe kaşlarını çattı. "Hep burada kalamadığın için üzgünüm."

"Sorun değil. Böyle günler seninle olmayı daha da özel kılıyor."

Beni şakacı bir tavırla kendisine doğru çekmek için çarşafı kullandı. "Seninle ne yapacağım? Aklımı başından aldın Sadie Mae."

Gözlerimi kıstım. "Sadie *Mae* mi? Bu isim nereden çıktı?"

"Evet." Güldü. "Nereden çıktığını bilmiyorum. 'Mae' ismi adınla uyumlu gibi görünüyor. Hazır konusu açılmışken, *gerçek* göbek adın ne?"

"Hayatta tahmin edemezsin."

"Neymiş? Söyle bana."

"George."

Gözleri genişledi. "Yok canım? Babanın adı..."

"Evet. Annem bana babamın adını vermenin komik olduğunu düşündü. Kesinlikle kadınsı değil ama seviyorum. Farklı." Sıntttım. "Senin göbek adın ne?"

"Rocco."

"Sahi mi? Hoşuma gitti. Nereden geliyor?"

"Dedemden."

"Havalı bir isim."

Çıplak vücuduma bakmak için çarşafı hareket ettirdi. Bana bakışlarını sevmiştim.

Sebastian bir şeyler düşünüyor gibiydi. "Seks yaparken durmayı düşünmemiş olmam gerçekten çok şey anlatıyor. Genelde çok sorumluluk sahibiyimdir. Sanırım kontrolü bırakmamın bir nedeni de seninle çok rahat olmam." Bir nefes verdi. "Ama önce senin için sorun olur mu diye sormadığım için üzgünüm."

"Endişelenseydim seni durdururdum. Fakat istersen, artık nasıl bir his olduğunu bildiğine göre prezervatiflerden vazgeçebilirsin," diyerek göz kırptım.

"Sanırım bunu isterim, hem de biraz fazla." Sonra gözleri karnımdaki bir yara izine doğru indi. Bunu ilk kez fark ediyor gibiydi. Sebastian parmağını üzerinde gezdirdi. "Bu nedir?"

Başımı eğip kendime baktım. Kalbimin atışı hızlanmaya başlamıştı çünkü bu yaranın hikâyesini anlatmak başka şeyleri de anlatmama sebep olabilirdi.

"Gençken apandistim patladı. Acil ameliyat olmam gerekiyordu."

"Kahretsin. Korkutucu olmalı."

"Gerçekten öyleydi. Aslında... benim açımdan bazı komplikasyonlara neden oldu."

Yüzünden endişeli bir ifade geçti. "Nasıl yani?"

"Biraz uzun bir hikâye."

"Zamanım var," dedi kalçamdan tutup beni kendine doğru çekerken.

İlişkimizin bunu anlatmak için çok yeni olup olmadığından emin değildim. Ama bu konu hakkında konuşmak için mükemmel bir fırsattı. Anlatacaklarımı bilmemesi beni yiyip bitirmişti. Beni yargılayacağını düşünmemiştim. Ama ne olursa olsun, ona söylemem gereken bir şeymiş gibi hissediyordum. Hazır konu

açılmışken anlatmak için şu andan daha iyi bir zaman olmayacaktı.

Derin bir nefes aldım. "Apandistim patladıktan birkaç yıl sonra ağrı hissetmeye başladım. Ergenliğimin sonlarındaydım. Baktırmak için doktora gittim ve beni muayene ettiklerinde apendiks yırtılması sonucu dölyatağı tüplerimi tıkayan yara dokusu olduğu ortaya çıktı. Kısacası hamile kalmakta zorlanabileceğim anlamına geliyordu."

İfadesi kararmıştı. "Senin için bir şey yapamadılar mı?"

"Eh, tıkanan tüpleri açtırmak için ameliyat oldum ama yara dokusunun tümünü çıkaramadıklarından hiçbir garanti veremediler. Bana gelecekte tüplerin tekrar tıkanabileceğini söylendi. Muhtemelen bir sorunum olmayacak, ama o zamanlar hazır olduğumda bir gün hamile kalma şansım olmayacağından gerçekten korkmuştum. Doktorum bunun beni ne kadar endişelendirdiğini biliyordu. Bu yüzden beni yumurtalarımdan bazılarının dondurmayı düşünmeye teşvik etti. Böylece bir gün doğal yollarla hamile kalamayacağım bir noktaya gelirsem tüp bebek için genç, sağlıklı yumurtalarım olacaktı."

Sebastian bu bilgiyi sindirmek için birkaç kez gözlerini kırptı. "Yani yumurtalarının bir kısmını dondurdun..."

"Evet. Fakat..." Kendimi hazırlamam gereken kısım burasıydı. Daha önce çıktığım kimseye söylemediğim bir şeydi. "İşlemden kısa bir süre önce annemin yaşadıklarını düşünmeye başladım. Kanser yüzünden gebe kalma yeteneğini kaybetmiş ve evlat edinmek için mücadele etmişti. Sonunda her şey yolunda gitti ve beni evlat edindi. Ama herkes bizim kadar şanslı değildi. Her zaman onu onurlandırmak için bir şeyler yapmak istemişimdir. Böylece aklıma bir fikir geldi... Zaten yumurta toplama işlemi yaptıracaktım." Yutkundum ve devam ettim. "Doktorum genç ve sağlıklı olduğum için iyi miktarda yumurta almayı bekliyordu. Bazılarını annemin anısına, ihtiyacı olan bir aileye bağışlamak için tek fırsatım bu olabilir diye düşündüm."

Gözleri yavaşça büyüdü. Ne düşündüğünü anlayamıyordum.

Ben de konuşmaya devam ettim. "Sadece gelecekteki doğurganlığımı korumak için değil, aynı zamanda birine yardım etmek için bir şeyler yapıyormuşum gibi hissettirdi."

Sebastian birkaç kez göz kırptı. "Vay canına. Bu... bu kadar genç birine göre epey hayranlık uyandıran bir karar."

"Evet. Demek istediğim, bir kez daha yapmak zorunda kalmak istemedim. Zaten onca işleme katlanacaktım, böyle bir karar vereceksem şimdi yapmalıydım. Ben de kararımı verdim." Başımı salladım. "Her neyse, neden şimdi sana itiraf etmek zorunda olduğumu bile bilmiyorum. Sadece... bana yara izini sorduğunda sana anlatmak için doğru zamanın bu olduğunu hissettim." Gözlerine baktım. "Umarım kararım yüzünden benim hakkımda farklı düşünmüyorsundur."

Konuşmadığı o saniyeler dayanılmazdı.

Sonra yüzümü avuçlarının içine aldı. "Seni asla başkasına yardımcı olacak bir karar verdiğin için yargılamam. Bunu asla düşünme. Şaşırtıcı olduğu kesin. Ama senin hakkında farklı düşündürecek bir şey değil Sadie. Hatta bunu yaptığın için sana daha çok hayran kaldım."

Rahatlayarak derin bir nefes verdim. Neden daha zor olacağını düşündüğümü bilmiyordum. Ona hiçbir şey açıklamak zorunda değildim, yıllar önce aldığım bu kararı ona anlatmasaydım ruhu bile duymazdı. Ama içten içe, bu konuda nasıl hissedebileceğini veya bana farklı gözle bakıp bakmayacağını bilmemek beni rahatsız edecekti.

"Peki yumurtaların," diye sordu. "Farklı insanlara mı gittiler?"

"Hayır. Bunu istemedim. Hepsinin bir kişiye gitmesini istedim, annem gibi bir kanserden kurtulan birine. O kişinin kim olduğunu da bilmek istemedim. Hiç temasımızın olmaması benim için önemliydi. Sadece birine yardım etmek istedim. Bu yüzden bu sürecin isimsiz olmasını sağladım. Bugüne kadar kullanıp

kullanılmadığı hakkında hiçbir fikrim yok... ya da ondan doğan bir bebek olup olmadığı."

"Vay be. Peki," diyerek belimin bir tarafını hafifçe sıktı. "Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim. Yapmak zorunda olmadığını biliyorum." Uzaklara dalıp gitti.

İtirafımdan sonra garip bir sessizlik içinde yatıyorduk, ta ki Sebastian aniden yataktan kalkıp, "Öğle yemeği ısmarlayayım mı?" diye sorana kadar.

Başlığa sırtımı dayayarak oturdum. "Harika bir fikir," diye yanıtladım.

"Sıcak bir duş al istersen. Sen duştan çıkana kadar ben de bir şey alır gelirim."

O anda her şey gözüme daha parlak görünüyordu. Gülümseyerek yataktan kalktım ve "Peki," dedim.

Uzun bir duştan çıktığımda sıcak Tayland yemekleri masadaki kaplarda beni beklese de Sebastian beklenmedik bir haber verdi.

Üzgün görünüyordu. "Restorana gitmem gerekiyor. Şef arayıp hastalandığını söyledi, yedek aşçı da daha önce hiç bizimle çalışmamış. Ne yaptığını bildiğinden emin olmak için işin başında durmalıyım."

"Hay aksi. Bu sık sık oluyor mu?"

"Sadece birkaç kez. Her zaman sonunda işler yoluna girer ama sinir bozucu bir durum."

Can sıkıcı bir durumdu.

"Tamam, peki senin için bir şey yapabilir miyim?"

"Birdie bir süre daha evde olmayacak. Ama burada takılabilir ya da evine gidebilirsin. Nasıl istersen."

"Yarın Birdie'nin dönüşüne yetişemezsen ya da onu karşılamamı istersen haber verir misin?"

"Elbette. Teklif ettiğin için teşekkür ederim."

Sebastian gittikten sonra, bana anlattıklarından fazlası olup olmadığını merak etmeden duramadım. Muhtemelen saçma bir

paranoya olduğunun farkındaydım. Yumurtalarımı bağışladığımı itiraf ettikten sonra ruh hâli değişmişti. Bunun insanı korkutabileceğini anlayabiliyordum. Çocukları yıllar sonra onları bulmaya gelen sperm bağışçıları hakkında haberler izlediğimi hatırlıyordum. Bir adamın yirmi çocuğu falan vardı. Elbette benim durumum farklıydı. Bunu para için yapmamıştım. Annemi onurlandırmak ve ihtiyacı olan bir aileye yardım etmek için yapmıştım. Yine de kararıma gecikmiş bir tepki vermiş olabilirdi.

Her neyse, muhtemelen farklı anlamlar yüklüyordum. Günün geri kalanında bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım.

25

Sebastian

Saçmalıyordum.

Değil mi?

Böyle bir şeyden şüphelenmek kesinlikle delilikti.

Sadie'nin anlattıklarını dinledikten sonra zihnimin o çılgın teoriyi oluşturması biraz zaman almıştı. Önce yaşadıklarını, ne kadar çok korktuğunu ve yumurtalarını bu kadar genç bir yaşta bağışlamak gibi cesur bir kararı nasıl aldığını duymak beni şok etmişti. Ama yumurta *bağışından* bahsedince kafamda alarmlar çalmaya başlamıştı.

Duyduklarım yüzünden başka şeyler düşünmemek zordu. Yine de... nasıl zor olmazdı ki? Nasıl merak etmezdim? Tüm bunların sadece büyük bir tesadüf olması ihtimali yüksekti. Ama ya tesadüf değildiyse?

'Bianco's'un yakınlarındaki bir kafede yalnız otururken saçlarımı çekiştiriyor, ne yapacağımı bilmiyordum. Restorandaki durum hakkında ona yalan söylediğim için kötü hissediyordum ama mevzuyu enine boyuna düşünmek için yalnız kalmalıydım. Evde olsaydım davranışlarımdan kesinlikle şüphelenirdi.

Düşün.

Düşün.

Düşün.

Tamam. Bize donörümüz hakkında bilgi verildiğinde görünüşü, sağlığı ve geçmişi ile ilgili genel şeyler paylaşılmıştı. Yumurtalarımızın, başka bir aileye yardım etmek için ücretsiz olarak bağışlayan bir kadından geldiğini de söylemişlerdi. Bu da bir tesadüf olabilirdi. Peki ya yazılar? Amanda neden onları saklamıştı? Bağışçının adını nasıl öğrenebilmişti? Sürecin tamamen anonim bir şekilde ilerlemesi gerekiyordu. Neden bana bir şekilde öğrendiğini söylememişti? Ve neden tüm o yazıları saklayıp bu konuda başka bir şey yapmamıştı? Bundan çıkarı neydi?

Belki Amanda yazıları sevmişti.

Belki de hepsi büyük bir tesadüftü.

Belki de bu işin peşini bırakmam gerekiyordu.

Bunu düşündüğümü bile unutmalıydım. Ama nasıl? Herhangi bir bağ olup olmadığını kesin olarak bilmeden hayatıma nasıl devam edebilirdim?

Ya Sadie, Birdie'nin donörüyse? Bu Sadie'nin gizliliğinin ihlali değil miydi? Kime bağışladığını öğrenmek istemiyordu. Bunu ona söylemek adil değildi. *Tanrım. Bu çok çılgıncaydı.*

Sıcakladığımdan ceketimi çıkardım ve başımı ellerime yasladım. Konuyu elimde bir kanıt olmadan Sadie'ye açıklamanın hiçbir yolu yoktu. Bir keresinde Amanda ve benim doğurganlık yardımı aldığımızdan bahsetmiştim ama ona kanser tedavileri yüzünden bir donör yumurtası kullanmamız gerektiğini henüz söylememiştim. Ona söylediğimde ne olacaktı? Şu anda benim merak ettiğim aynı şeyi merak etmiş olabilirdi. Eninde sonunda yüzleşmemiz gerekecekti.

Amanda bu yazıları saklamamış olsaydı bunların hiçbiri olmayacaktı. Ama dikkate alınacak kadar şüpheli bir durumdu. Her ne olursa olsun Sadie'ye elimde bir kanıt olmadan bir şey anlatamazdım. Teorimi önceden doğrulamanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

"Baba, neden bana öyle garip bakıyorsun?"

Ertesi akşam masanın diğer tarafında makarnasını yiyen kızıma o kadar dikkatli bir şekilde baktığımı fark etmemiştim. Bütün gün onda Sadie'yle olan bir benzerlik aramıştım. Sarı saçları aynıydı ama Birdie'nin yüzü, şey... benimki gibiydi. Tıpkı benim gibi görünüyordu, yüz hatları bana bir ipucu veremezdi.

"Sadece ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum," dedim. "Ve sana sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu. Başka bir sebebi yok."

"Ah," diyerek spagettisini döndürdü. "Sadie'yi yeniden ne zaman göreceğiz?"

"Bu akşam olmaz. Ama yakında görüşürüz. Magdalene sana bakıcılık yapmak için kısa bir süre içinde burada olacak, böylece ben de Sadie'ye uğrayabilirim."

"Neden buraya gelemiyor?"

Buna iyi bir cevabım yoktu.

"Bu hafta burada bir gece akşam yemeği yiyebiliriz, tamam mı?"

Omuz silkti. "Peki."

Birkaç dakika geçtikten sonra Birdie bana tekrar seslendi.

"Babacığım..."

Daldığım düşüncelerimden uzaklaşarak, "Efendim tatlım?" dedim.

"Bana tekrar garip bakmaya başladın."

İç çektim. "Bakıyorum, değil mi?"

Birdie bir sorun olduğunu fark ediyordu, aynı zamanda boşu boşuna kuruntu yapıp Sadie ile her şeyi riske edemeyeceğimi biliyordum. Ona da böyle gözümü dikip bakacak mıydım? Bu gece panik yapmadan onunla bir gece geçirmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Magdalene geldikten sonra olabildiğince hızlı bir şekilde Sadie'nin dairesine gittim.

Kapıyı açtığında, onu kollarımın arasına alıp sarılmak için

beklenmedik bir istek duydum. Çünkü gerçek ne olursa olsun, bu kadına çok değer veriyordum. Onun acı çekmesini veya hırpalanmasını istemiyordum. Geçmişte verdiği kararlar kalbindeki iyiliğin bir yansımasıydı ve bunu biliyordum.

"Bu ne içindi?"

Boynuna doğru konuşarak, "Sadece senin için nasıl deli olduğumu düşünüyordum. Ayrıca dünkü randevumuzu aniden bitirmek zorunda kaldığım için de özür dilemek istiyorum," dedim.

"Böyle bir şey için özür dilemene gerek yok. Çok fazla şeyle uğraşıyorsun. Açıkçası her şeyle böyle başa çıkışına hayran kalıyorum."

Gözlerine bakmak için geri çekilip, "Biliyor musun, Sadie? Sen gelmeden önce her şeyle başa çıkıyordum, kendi adıma çok az şey bekleyerek hayatı bir rutine oturmuştum. Her şeyi halletmek, yanında sana neşe katan biri olduğunda çok daha kolay. Hayatıma kattıklarından asla şüphe etme. O kadar uzun süredir birlikte olmadığımızı biliyorum ama uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştım," dedim.

Ağlayacakmış gibi görünüyordu. "Beni yatağa atmak için böyle şeyler söylemene gerek olmadığını biliyorsun değil mi?" diyerek şakacı bir şekilde omzumu tokatladı. "Ama ciddiyim, bunu söylediğin için teşekkür ederim. Seninle tanıştığım için kendimi çok şanslı hissediyorum. Uzun yıllardır ilk defa hayatımla ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyeceğim bir yerdeyim."

Yüzünü ellerimin arasına alarak eğildim ve dudaklarını benimkilere hapsedip gözlerimi kapattım, dillerimizin her hareketinin, aldığım her tadın zevkine vardım. Hiçbir şeyin değişmesini istemedim. Her şey ikimizin de dünyasını altüst edecek hiçbir şey olmadan, olduğu gibi mükemmeldi.

Aniden Sadie'yi kucağıma alıp odasına taşıdım ve onu yatağa bıraktım. Belime uzandı, kemerimi çözüp bir kenara fırlattı. İç çamaşırımı aşağı indirip ona doğru eğildiğimde sertleşmiş penisim öne fırlamıştı. Saniyeler içinde bacaklarını benim için açmıştı ve içine girmiştim.

Sadie ile seks her seferinde farklıydı. Bazen sert, bazen yavaş ve şehvetliydi. Bu seferki saf bir tutkuyla doluydu, az önce ona itiraf ettiğim sözlerin bir tezahürüydü. Çıplak penisime karşı onun sıcak teninin hissi her zamanki gibi neredeyse dayanılmayacak gibiydi. Kontrolümü kaybetmeden önce birkaç dakika dayandım, istediğimden daha hızlı boşalmıştım.

"Kahretsin. Üzgünüm," dedim onun içinde ileri geri hareket etmeye devam ederken.

Saniyeler sonra penisimin etrafındaki kaslarının gerildiğini hissetmek beni memnun etmişti. İçindeyken boşalmasını hissetmekten daha güzel bir şey yoktu.

Penisim hâlâ onun içinde gömülüyken boynuna doğru, "Ben senden önce ne yapıyordum?" diye mırıldandım.

"Umarım hatırlamak zorunda kalmazsın," diyerek güldü.

Birbirimize uzun süre sarıldık, ardından Sadie uykuya daldı. Uzun bir gün geçirmiş olmalıydı. Planıma göre eve saat on birde dönecek, o saatte de Magdalene'nin eve gitmesi için bir Uber çağıracaktım. Saat daha dokuzdu ve Sadie'nin ne kadar uyuyacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunun yapmam gereken şey için tek fırsatım olabileceğini biliyordum, her ne kadar yanlış hissettirse ve yapmak istemesem de.

Yavaşça ve dikkatlice yataktan kalktım ve mutfağına girip etrafa bakındım. Bir paket Ziploc poşeti buldum ve kutudan iki tane çıkardım.

Sessizce banyosuna girerken diş fırçasını alıp poşetlerden birine koydum. Aşağıdaki çekmeceyi açarak saç fırçasından bir tutam saç alıp diğer poşete koydum. Anladığım kadarıyla DNA testi için saçın kökünden çekilmesi gerekiyordu, bu yüzden bunun işe yarayacağından şüpheliydim ama en azından diş fırçasının yeterli olacağını umuyordum.

Tanrım.

Bunu gerçekten yapıyor muyum?

Kendimi bir hırsız gibi hissediyordum.

Bir tutam saç ve kullanılmış bir diş fırçasının maddi değeri olmayabilirdi ama yaptığım şey yine de çalmaktı, Sadie'nin gizlilik hakkını çalmıştım. Bunu yaptığım andan beri kendimi bok gibi hissediyordum.

Postane lobisinde duruyordum, tezgâha eğilirken başımı eğdim ve titrek bir nefes verdim. Az önce topladığım DNA örneklerini postalamıştım ve muhtemelen henüz eve yürüyebilecek hâlde değildim. Başım zonkluyor, göğsüm sıkışıyordu ve midemde bir batma hissi vardı. Normalde baş ağrısı için ilaç alırdım ama rahatlamayı hak etmiyordum. Biri şakaklarımı oyuyormuş gibi hissetmeyi hak eden bir pisliktim.

Dünden beri yaptıklarımdan memnun kalmasam da hiçbir şey bu sabah postane açıldığında sıranın başında olmamı engellememişti.

Sadie bana yumurta bağışından bahsettiğinde, alıcılarının kim olduğunu asla bilmek istemediğini belirtmişti. Hatta devam etmeden önce tüm sürecin isimsiz olduğundan emin olmuştu. Nedense kendi öz anne babasıyla temas kurduğunu düşünmemiştim. En azından bundan hiç bahsetmemişti. Bu yüzden, çocukları olup olmadığını bilmek istemediğinden oldukça emindim.

Ama bilmek *zorundaydım.*

Ayrıca, bağışçımızın Sadie olma olasılığı neydi? Doğurganlık merkezi bize kişinin hangi eyaletten olduğunu bile söylememişti, sadece ABD vatandaşı olduğunu söylemişlerdi. Bu ülkede üç yüz milyondan fazla insan vardı. Lanet piyangoyu kazanmak için daha iyi bir şansım olurdu. Sadie muhtemelen bir olasılık olduğunu düşündüğüm için bile aklımı kaybettiğimi düşünürdü. Ülkede üç yüz milyon insan vardı ve kızım gidip biyolojik annesine mektup *yazmıştı.* Düşündükçe onun haklı olacağını daha çok fark ediyordum, bunun olabileceğini düşündüğüm için belki de biraz *deliydim.*

İşin kötü yanı, dışarıda bir yerlerde olduğunu bildiğim hâlde

geçen günden önce kızımın biyolojik annesinin kim olduğunu hiç merak etmemiştim. Son kırk sekiz saattir de bundan başka hiçbir şey düşünmemiştim. Neden birkaç gün öncesine kadar bunu bilmek istemezken şimdi öğrenmek zorundaydım? Cevap açıktı, çünkü konu Sadie'ydi. Ama bu sonuçların nasıl çıkmasını umuyordum?

Sadie'nin, Birdie'nin biyolojik annesi olmasını istiyor muydum?

Yoksa yumurta donörünün kim olduğunu öğrenmek istemiyor muydum?

En çok bu sorularla uğraşmıştım. Kabul etmek istemesem de içten içe sanırım bir parçam Sadie'nin, Birdie'nin annesi olmasını istiyordu. Kızım annesini çok küçük yaşta kaybetmişti ve annesine tekrar kavuşabilmesi için her şeyimi verirdim. Ama *her şey*, sevdiğim kadını asla tanımayı planlamadığı bir çocuğu kabul etmeye zorlamayı da içeriyor muydu?

Birkaç kez gözlerimi kırptım.

Sevdiğim kadın.

Sadie'yi seviyor muydum?

Omuzlarım çöktü ve yenilgiyle derin bir iç çektim.

Siktir.

Seviyordum.

Ona deliler gibi âşık olmuştum.

Harika. Gerçekten harika. Sevdiğim kadına ihanet etmiştim.

Kendimi asla affetmeyeceğimden emindim. Ama sorun değildi. Yaptığım şey yüzünden kendime kızmayı hak etmiştim. Bu bir soru bile değildi. Şu anda en önemli şey şuydu, Sadie beni affedecek miydi?

26

Sadie

Sebastian son birkaç gündür tuhaf davranıyordu.

Her zamankinden daha sessizdi ve dikkati dağılmış görünüyordu. Bu akşam ona ve Birdie'ye evlerinde yemek pişirmiştim, sonra üçümüz Marmaduke'u köpek parkına götürmüştük. Her zamanki gibi Birdie durmadan konuşup okuldan hikâyelerle bizi eğlendirmişti. Fakat Birdie yatmaya gittiğinde, Sebastian'ın aklının başka bir şeyle meşgul olduğu fark edilir hâle gelmişti.

Ona köşem için üzerinde çalıştığım bir yazıdan bahsetmiştim, ilk tanışma randevularından sonra kadınlar ve erkeklerle röportaj yapıyor ve bir dizi soruya verdikleri yanıtların ne kadar farklı olduğunu gözlemliyordum. Çoğu zaman, biri işlerin harika gittiğini düşünürken diğeri randevunun tam bir fiyasko olduğunu düşünüyordu. On dakika boyunca bu konu hakkında konuşup durdum ama içimden bir ses Sebastian'ın tek bir kelimesini bile duymadığını söylüyordu. Bana bakıyordu ama gözleri bana odaklanmıyordu. Bu yüzden aklının tam olarak ne kadar uzağa gittiğini test etmeye karar verdim.

"Sonra..." dedim. "Randevu sonrası soruları çıplak sormanın eğlenceli olabileceğini düşündük. Yazıyı ilginçleştirmek için falan."

Konuşmayı kestim ve Sebastian'ın cevap vermesini bekle-

dim. Gözlerini birkaç kez kırptı, konuşmak için sıranın kendisine geldiğini anlamış gibi görünüyordu.

"Ah. Kulağa harika geliyor."

Kaşlarımı çattım. "Evet, mükemmel. İkiden ya da üçten fazla kişiyle yatmayacağım. O yüzden endişelenme."

Başıyla onaylamaya başladı. "Tamam harika. Bekle... Az önce ne dedin sen?"

"Ah, merhaba Sebastian. Bu sohbette bana katılman çok güzel."

"Neyden bahsediyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Son yarım saattir söylediğim tek bir sözü dinlemediğinden bahsediyorum. Belli ki aklın başka yerde. Sana neler oluyor? Her şey yolunda mı?"

Başını eğerek, "Evet. Her şey yolunda. Sadece aklımda çok şey var," dedi.

"Ne gibi?"

Göz göze gelmemeye devam etti. "Ben... şey, hâlâ restorana yeni bir yönetici bulamadım."

Söylediklerinin uydurma olduğunu biliyordum. "Bana bak."

Bakışlarını kaldırıp bana baktı.

"Başka neler oluyor?" dedim. "İşten daha fazlası olduğunu hissediyorum."

Başını iki yana sallarken Sebastian'ın bakışları değişti. Göz temasını sabit tutmaya çalışsa da yapamadı. Bu adam iyi bir yalancı değildi. Apandisit yaramı fark ettiğinden beri tuhaf davranmaya başlamıştı. Zamanlamanın tesadüf olduğunu düşünmüyordum. Ruh hâlindeki değişikliğin yumurtalarım hakkında yaptığımız konuşmayla bir ilgisi olduğunu hissettim. Açıkçası konuştuğumuzdan beri ben de bir şeyler düşünmekten kendimi alamamıştım.

Elini tuttum. "Önceki gün sana söylediğim şey seni üzmüş olabilir mi? Yumurtaları toplatıp bağışlamam hakkında?"

Sebastian'ın gözleri büyüdü ama başını iki yana sallamadan önce bakışlarını başka yöne çevirdi.

Tepkisi konunun bu olduğunu doğrulamıştı, yine de bir nedenden dolayı kabul etmek istemiyordu. Geçen yıl, birkaç yüz bekâr erkek ve kadınla, gerçekten hoşlandıkları biriyle potansiyel bir ilişkiyi nelerin bozacağı konusunda röportaj yaptığım "Oyunbozan" başlıklı bir randevu yazısı hazırlamıştım. Her iki taraf da ilişkiyi bozan şeyler arasında manevi inançları saymıştı. Sebastian'ın Katolik olduğunu biliyordum, Katolik Kilisesi de tüp bebeğe karşıydı, belki de sorun buydu. Ya da yumurtalarımı tamamen yabancı birine vermiş olmam onu biraz korkutmuştu.

"Senin... suni döllenmeye karşı olan bir dini inancın mı var?"

Sebastian'ın kaşları çatıldı. "Dini inanç mı? Ne? Hayır. Elbette yok."

"Peki, o zaman sorun ne? Bu konuyu konuştuğumuzdan beri kendinde değilsin."

Derin bir nefes alıp sarılmak için beni kendine çekti. "Üzgünüm. Yanlış bir şey söylediğini ya da yaptığını düşünmeni istememiştim. Bence olası bir gebe kalma sorununu önlemek için yumurtalarını dondurman ve anneni onurlandırmak için bağışlaman olağanüstüydü."

Gözlerine bakmak için geri çekildim. "Öyle mi düşünüyorsun? Emin misin?"

Onayladı. "Çok özverili bir hareketti. Yaptıklarını öğrendiğimde senin hayatımda tanıdığım en iyi kalpli ve şefkatli insanlardan biri olduğunu tekrardan onaylamış oldum."

Bir iç çekerek nefes verdim. "Böyle hissetmene çok sevindim. Çünkü hakkımda öğrendiklerin yüzünden benden soğuduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Yaptıkların için neden senden soğuyayım ki?"

"Bilmiyorum. Büyüyüp çocuk olabilecek yumurtalarımı vermiş olmamın sana garip geleceğini düşündüm." Başımı salladım. "Şey, hiç bilmediğim çocuklarım olabilir."

Sebastian tekrar konuşmadan önce bir an sessiz kaldı. "Peki ya... bugünlerde yaygın hâle gelen tüm genetik testler sayesinde

bir oğlunun ya da kızının olduğunu öğrenseydin? Onları tanımak ister miydin?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Sanırım bunu çocuğun kararına bırakırdım. Evlat edinilmiş biri olarak biyolojik anne babamı tanımayı hiç istemedim. Evlat edinilen birçok çocuk, öz anne babalarına karşı bir terk edilmişlik ve küskünlük duygusuna sahiptir ama ben hiç böyle hissetmedim. İşin garibi, annemin verdiği kararın benimle bir ilgisi olduğunu hiç düşünmedim. Daha kim olduğumu bile bilmiyorlardı, bu yüzden kişisel algılamıyorum. Gerçi ben de böyle hisseden birini asla küçümsemezdim. Sanırım küçük yumurtalarımdan biri gerçek bir canlı insan olmayı başardıysa ve beni tanımak istiyorsa benim için sorun olmazdı. Ancak karar, çocuk bunu yapabilecek yaşa geldiğinde ona ait olmalı. Bana değil."

Sebastian'ın yüzü çok ciddiydi ama başını salladı. "Sen gerçekten çok iyi bir insansın Sadie."

Güldüm. "Bunu bilemem. Ama yaptığım şey konusunda hâlâ iyi hissediyorum. Bu konu seni üzmediği için rahatladım. Konu bu değilse bile seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu gerçekten bilmek istiyorum."

Sebastian başını salladı. "Önemli değil. Ama haklısın. Son birkaç gündür kafam pek yerinde değil. Bunun için üzgünüm. Seni endişelendirmek istemedim."

"Sorun değil. Hepimizin iyi ya da kötü dönemleri oluyor, aklında bir şey varsa dinlemek için burada olduğumu biliyorsundur umarım. Ne olduğu önemli değil."

Sebastian yanaklarımı avuçlarının içine alarak, "Biliyorum. Bu yüzden sana deli oluyorum," dedi.

Gülümsedim. "Ben de sana deli oluyorum."

Bu konuşmadan sonra her şey normale dönmüş gibi görünüyordu, ancak Sebastian artık bir müdürü olmadığı için normalden daha fazla çalışmak zorunda kalıyordu. Bu durumun aklını

meşgul etmesi olağandı. Çok meşgul olduğundan, Magdalene haftada seksen saat çalışmasın diye Birdie konusunda daha fazla yardım etmeye gönüllü olmuştum. Bu akşam doğrudan ofisten gelmiştim. Bugün cuma olduğu için Birdie'nin biraz geç uyuyacağını düşünerek ikimiz için bir elişi projesi getirmiştim. Yemekten sonra yemek masasına oturup dostluk bilekliği yapmaya koyulduk. Kutunun içinde, on tane bileklik yapacak kadar renkli ip vardı. Birdie ikinci bilekliğini yapıyordu ve bilekleri nasıl öreceğini hemen öğrenmişti.

"Vay canına. Bu harika görünüyor," dedim.

"En yakın arkadaşım için yapıyorum."

Gülümsedim. "Şanslı kızmış. Biliyor musun, ben senin yaşındayken çengelliiğne ve boncuklarla dostluk bilekliği yapıyorduk. Herkes okuldaki en iyi arkadaşlarına verirdi. Ben de bir tane yaptım ve arkadaşım Darren'a verdim. Yanımızdaki evde yaşıyordu ve her gün okuldan sonra birlikte oynuyorduk."

Birdie gülerek, "En iyi arkadaşın bir erkek miydi?" diye sordu.

"Şey, öyle sanmıştım. Ama okulda ona yaptığım bilekliği vermek için yanına gittiğimde arkadaşlarıyla birlikteydi ve çok tuhaf davranmıştı. Bilekliği cebine soktu ve ona neden verdiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi yaptı. Görünüşe göre bir erkek için bir kızla en iyi arkadaş olmak havalı değildi ve bunu bilmeyen tek kişi bendim."

"Kendini kötü mü hissetmiştin?"

Başımı salladım. "Evet. Sonraki birkaç gün, oyun oynamak ister miyim diye sormaya geldi ve ben de istemediğimi söyledim. Sanırım oyun oynayacak birini bulamamaktan sıkılmıştı çünkü bir hafta sonra arkadaşlık bilekliğini okulda takmaya başladı. Bu konuda hiç konuşmadık ama onunla tekrar oynamaya başladım."

"İlk yaptığımı okulda Jonathan'a vereceğim."

"Ah? En iyi arkadaşın mı?"

"Hayır. Ama Suzie Redmond ondan hoşlanıyor, o ise Bren-

dan Andrews'a Suzie'den hoşlanmadığını söylemiş çünkü benden hoşlanıyormuş."

Vay canına. Erkekler mi? Şimdiden mi? Birdie sadece on yaşındaydı. "Peki ya sen... Jonathan'dan hoşlanıyor musun?"

Birdie sevimli küçük burnunu buruşturarak, "Kesinlikle hayır," dedi. Omuz silkti. "Ayrıca, babam otuz yaşıma gelene kadar erkeklerden hoşlanamayacağımı söyledi."

Güldüm. Bu Sebastian'ın söyleyeceği türden bir şeydi. İşin garibi, bu konuda haklı olabileceğini düşünüyordum.

"Sana bir şey sorabilir miyim Sadie?"

"Elbette, ne istersen."

"Babam senin erkek arkadaşın, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle. Neden soruyorsun?"

"Yani, babam senin erkek arkadaşınsa ve sana Sadie diyorsam, bir gün sen ve babam evlenirseniz sana ne diye seslenmeliyim?"

Bilekliği ören ellerim aniden donakaldı. "Şey, baban ve ben yakın zamanda evlenmeyeceğiz."

"Biliyorum. Ama evlenirseniz sana ne diye sesleneceğim? Sana hâlâ Sadie mi diyeceğim?"

Tanrım, bu sorunun doğru cevabının ne olduğunu bilmiyordum. "Emin değilim tatlım. Sanırım sen, baban ve ben oturup buna birlikte karar verebiliriz. Kendini en rahat nasıl hissedeceksen öyle dersin."

"Ama sen benim annem olacaksın, değil mi?"

Göğsüme bir ağırlık oturdu. Bu... *işte bu* başından beri Birdie'ye çok bağlı hissetmemin sebebiydi. Bir anne istemenin ne demek olduğunu biliyordum.

"Bak, annen her zaman senin annen olacak. Teknik olarak, baban ve ben evlenirsek üvey annen olacağım. Ama benim için özel olman için babanla evli olmam gerekmiyor." Eğilip Birdie'nin saçlarını okşadım. "Benim için özel olduğunu biliyorsun, değil mi Birdie?"

Zoraki bir şekilde gülümsedi ama hâlâ endişeli olduğunu görebiliyordum.

"Sorun ne tatlım?"

"Peki ya babamla evlenmezsen ve başka biriyle tanışıp onunla evlenirsen ne olacak?"

"Ah, tatlım," diyerek başımı iki yana salladım. "Lütfen bunun için endişelenme." Her zaman yanında olacağımı söylemek dilimin ucuna kadar geldi. Birdie ile güçlü bir bağım vardı. Ama böyle bir taahhütte bulunmadan önce Sebastian ile konuşmalıydım. Tutamayacağım sözler vermek istemiyordum. "Bunu başka bir gece tekrar konuşsak olur mu? Bana sorduğun sorular hakkında düşünmek istiyorum. Çünkü bunlar önemli sorular ve sana doğru cevapları vermek istiyorum."

Birdie gülümseyip, "Elbette," dedi. Arkadaş bilekliğini örmeye geri döndü ama tekrar durdu. "Sadie?"

"Evet tatlım?"

"Sorular hakkında düşüneceğini söylemiştin ya, bir sorum daha var."

Olamaz. "Elbette. Nedir?"

"Noel Baba evimize nasıl girer? Babam sincaplar girmesin diye bacamıza o kapaklardan birini koydu, hatırladın mı?"

Güldüm. "Bu gece zor sorular soruyorsun. Bunu da biraz düşüneyim."

Bu şekilde ciddi konuşmamız bitmiş ve işler normale dönmüştü. Bir saat sonra elişi malzemelerini toplamıştık ve Birdie yatmaya hazırlanmaya gitmişti. Dişlerini fırçalayıp pijamalarını giydi ve yaptığı bileklikler den birini alarak yanıma geldi.

"Elindeki çok güzel olmuş. Sanırım yaptığın beş bileklikten en güzeli bu. En iyi arkadaşın için olduğunu söyledin, değil mi?"

Birdie başını sallayarak onayladı.

"Adı ne?"

Birdie bileziği bana uzattı. "Adı Sadie, şapşal. Bu senin için."

"Merhaba uykucu." Sebastian düşen bir tutam saçımı yüzümden çekmişti. Kanepede televizyon izlerken uyuyakalmış olmalıydım.

Kollarımı başımın üzerine uzatarak gerindim. "Saat kaç?"

"Bire geliyor. Üzgünüm. Gerçekten yeni bir müdür bulmam gerekiyor. Bunu sana ve Magdalene'ye yapmaya devam edemem."

Oturup gözlerimi ovuşturdum. "Benim için sorun değil. Hiç rahatsızlık duymuyorum."

"Duymadığını biliyorum. Ama bu kadar geç saatte eve gitmenden nefret ediyorum. Düşünüyordum da... Magdalene, restoranda bir olay veya acil bir durum yaşadığım gecelerde bizde kalıyordu. Ofisimdeki çekyatta uyurdu. Birdie ile konuşup ona bazen, en azından geç çalışmam gereken gecelerde burada kalacağını söylesem? Ben kanepede uyurum, sen de benim odamda yatarsın."

"İyi bir fikir olabilir. Ama sabahları seni benimle aynı yatakta görmemeli."

Onayladı. "Biliyorum. Onunla yarın konuşacağım." Sebastian bileğimdeki bilekliği fark edip parmağını içinden geçirerek çekiştirdi. "Yeni takın mı?"

"Birdie'yle bu gece elişi yaptık. Bunu en iyi arkadaşı için yaptığını söylemişti ve yatmadan hemen önce getirip bana verdi."

Sebastian gülümsedi. "Çocuğum kadınlardan anlıyor. Babasından öğrendiği kesin."

"Evet. Çok tatlı olduğunu düşündüm. Aslında bu gece ilginç bir sohbet gerçekleştirdik."

"Öyle mi? Ne hakkında?"

"Şey, öncelikle evlenirsek bana nasıl hitap edeceğini bilmek istedi."

Sebastian'ın kaşları çatıldı. "Siktir. Ne dedin peki?"

"Çok temkinli davrandım. Böyle bir şey olursa üçümüzün oturup bu konuda konuşacağımızı söyledim."

Sebastian elini elimin içinden geçirdi. "İyi yapmışsın. Bu soruyu bana değil de sana sormasına sevindim."

"Sonra bana ayrılırsak ve başkası ile tanışıp evlenirsem ne olacağını sordu."

Kaşlarını çatıp, "Benim bilmediğim bir şey mi biliyor?" diye sordu Sebastian.

Gülerek, "Hayır. Ama sanırım, ilişkimiz yolunda gitmese bile arkadaş ya da her neysek öyle kalacağımıza dair söz vermemi istiyor. Sevdiği birini kaybetmek belli ki ona ağır geliyor. Nedense beni de kaybedebileceğinden endişe ediyor," dedim.

Sebastian içini çekti. "Annesi öldüğünden beri bağ kurduğu ilk kadın sensin."

Başımı salladım. "Evet. Bunu fark ettim. Bu yüzden ona böyle bir söz vermeden önce konuşmamız gerektiğini düşündüm."

Sebastian'ın bakışları ciddileşti. "Aramızda ne olursa olsun, her zaman arkadaş kalacağınıza söz mü vermek istiyorsun?"

Başımı salladım. "Evet. Onu sadece birkaç aydır tanıdığımı biliyorum ama benim için gerçekten özel biri. Onu seviyorum Sebastian. Bu yüzden eğer ayrılırsak ve onunla iletişimimi sürdürmemi sorun etmezsen, ne olursa olsun –mesela başka biriyle çıksan ve o kadın eski kız arkadaşının arada bir gelmesinden hoşlanmasa bile– her zaman onun yanında olacağıma söz vermek istiyorum."

Sebastian yutkundu. Gözleri doldu ve yanaklarımı avuçlarının içine aldı. "Sadie Gretchen Bisset Schmidt, seni çok seviyorum. Bunun bir süredir farkındaydım ama kendime itiraf edemeyecek kadar korkuyordum. Ama sen ve on yaşındaki kızım sevginizi göstermekten hiç korkmuyorsunuz." Kafasını iki yana salladı. "İkiniz de beni utandırdınız. Keşke sahip olduğunuz cesaretin yarısı bende olsa."

Kalp atışlarım hızlandı ve sıcaklık göğsümü doldurdu. "Gerçekten beni seviyor musun?"

"Seviyorum. Seni seviyorum Sadie."

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Ben de seni seviyorum Sebastian. Ben de bir süredir farkındaydım. Aslında bunu sana kanıtlayabilirim!"

Dudaklarının köşeleri seğirdi. "Nasıl?"

Ağzım kulaklarıma vardı. "*Ich liebe dich!*"*

* (Alm.) Seni seviyorum –çn

27

Sebastian

Cumartesi sabahı, tam işe gitmeye hazırlanırken kapı çaldı.

"Ben bakarım Magdalene!"

UPS üniformalı genç bir adam elinde bir tablet tutuyordu. "Sebastian Maxwell?"

"Evet."

"Burayı imzalayın lütfen."

Restoran için sipariş ettiğim yeni iPad'ler olduğunu varsayıp imzaladım. Tüm sistemimiz elektronikti ve iki gün önce tabletlerden birini kırdığımız için elimizde sadece bir tane kalmıştı. Kâğıdı imzaladıktan sonra kargocu bana küçük bir zarf verdi.

"İyi günler."

"Size de," dedim.

Kapıyı kapattım ve elimde ne olduğunu düşünmeden eve geri yürümeye başladım. Ta ki paketin üzerindeki logoyu görene kadar.

Ha siktir.

Dondum kaldım.

O logoyu tanımıştım.

Laboratuvar.

Ama sonuçlar yedi ila on işgününde çıkar demişlerdi ve daha bir hafta bile olmamıştı. İçimi müthiş bir korku kapladı.

Siktir.

Zarfa baktım. Zarfın içindeki şey yüzünden tüm hayatım altüst olabilirdi. Midem bulanmaya başlamıştı.

Birdie zıplayarak hâlâ durduğum ön antreye geldi. Yüz ifademe ve zarfa baktı. "Bu da ne?"

"Eee, hiçbir şey." Zarfı arka cebime koydum. "Restorana teslim etmem gereken bir fatura."

"Sadie öğleden sonra geliyor, değil mi baba?"

Sadie'yi bu zarfın yakınlarında düşünmek bile göğsümü ağrıtıyordu. "Evet tatlım. Beş gibi geleceğini söyledi."

"Akşam yemeği için restorana gelebilir miyiz?"

O zamana kadar ikisinin de yüzüne nasıl bakabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine de başımı salladım. "Elbette. Sadie için de sorun olmazsa her zaman gelebilirsiniz."

Birdie heyecanla zıpladı. "Sadie'ye süslü püslü giyinelim mi diye soracağım!"

Gülümseyip başını öpmek için eğildim. "Peki. Gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz."

"Seni seviyorum babacığım."

"Ben de seni seviyorum, benim küçük Birdie'm."

Sadie ve Birdie, Bianco's'a geldiğinde darmadağındım. Konsantre olamadığımdan burada olmamın kimseye faydası olmamıştı. Sürekli yanlış talimat veriyordum, eğittiğim müdür adayı muhtemelen uyuşturucu kullandığımı düşünüyordu.

Sadie, Birdie'yle şöminelerden birine yakın bir masada otururken bana el salladı. Onlara, kızlarıma bakarken kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Baloya katılacakmış gibi giyinmişlerdi. Sadie'nin sarı saçları bir topuz hâlinde toplanmış ve zarif boynunu ortaya çıkarmıştı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Bu kadar berbat hâldeyken bile, dişlerimi onun derisine geçirmeyi hayal ediyordum.

Ve Birdie. Kızım çok sevimli görünüyordu. Saçları tıpkı

Sadie'ninki gibiydi ama küçük bir taç takmıştı. Sadie uzun, siyah bir gece elbisesi giyerken Birdie fırfırlı mor bir elbise giymişti.

"Şu güzel hanımlara bir bakın. Sadie sizi güzelce giydirecek derken şaka yapmıyordun."

"Bazen bir hanımefendinin prenses gibi yaşaması gerekir," diyen Sadie, Birdie'ye göz kırptı.

"Güzel görünüyor muyuz baba?"

"O güzel elbisenin üzerine bir peçete koysan iyi olur Birdie. Bolonez makarnanı yerken ne kadar pasaklı olduğunu biliyorum."

Derin bir nefes aldım. Göğsümdeki endişe yeniden artmaya başlamıştı. Dolabımın en arkasında eski CD'leri sakladığım kutunun içindeki zarfı ne zaman düşünsem delirecek gibi oluyordum. Zarfı daha açmamıştım. Hazır değildim. Yetmezmiş gibi, konu hakkında düşündükçe Sadie'nin mahremiyetine büyük bir saldırı olduğunu daha çok fark ediyordum. Hâlâ ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama beni yiyip bitiriyordu ve bu şekilde çok uzun süre dayanamayacağımı biliyordum.

Kız arkadaşımın ve kızımın önünde düşüncelere dalarken, görünüşe göre paniğimi gizlemek adına korkunç bir iş yapıyordum.

Sadie'nin yüzünden endişeli bir ifade geçti. "Seb, iyi misin?"

Birkaç kez göz kırptım. "Şey, bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Yalan değildi.

Bir sandalye çekip yanlarına oturdum, Sadie'nin önündeki suyu kafama diktim.

Sadie elini benimkinin üzerine koydu. "Strestendir. Buradaki personel sıkıntısı yüzünden çok endişeleniyorsun. Sana ağır geldiğini biliyorum."

"Evet. Muhtemelen sebebi budur." Diğer elimi onun elinin üzerine koyup sıktım, endişesini hafifletmek için zorla gülümsedim.

Alnıma dokundu. "Resmen donuyorsun. Ateşin olduğunu sanmıyorum."

Birdie suratını astı. "Baba, çalışmayı bırakıp bizimle yemek yiyebilir misin? Bahse girerim büyük bir tabak Birdie'nin Bolonez Makarnası'ndan sonra daha iyi hissedeceksin."

Kendimi toplamam gerekiyordu. Oturup onlarla normal bir yemek yemem ve kendimi ele vermeden durumu nasıl idare edeceğimi sessizce bulmam gerekiyordu.

Topla kendini.

"Biliyor musun? Sanırım ihtiyacım olan ilaç bu olabilir. Gidip siparişleri vereyim." Sadie'ye döndüm. "Ne istiyorsun bebeğim?"

Birdie'ye bakıp gülümsedi. "Bolonezi üçleyelim."

Başımı salladım. "Üç adet Birdie'nin Bolonez Makarnası hemen geliyor."

Siparişi vermek için mutfağa geri giderken, Sadie'nin gözlerinin içine bakmak zorunda kalmadığım için derin bir nefes aldım. Mutfağın kargaşasının ortasında tavaların şıngırdayan seslerini dinleyip ocaktan çıkan buharı izlerken tüm sesler yükselmişti sanki. Salatanın doğranışı bile kafamın içinde yankılanıyordu. Bu meseleyi tek başıma halledemeyeceğim anbean daha da netleşti. Korkum o DNA testinin sonucu ile ilgili değildi. Yaptığım şey yüzünden Sadie'yi kaybetmek, arkasından iş çevirmek ve eşyalarını çalmakla ilgiliydi. O zarfı açmadan önce ona söylemem gerektiğini biliyordum. Seçim bana ait değildi. Sadie'ye aitti. Tamamen onundu.

Alnımı silerek derin bir nefes aldım ve masaya döndüm.

"Akşam yemeği birazdan hazır olur," deyip her ikisine de bakarak gülümsedim.

"Peki." Sadie masanın üzerinden uzandı ve elimi tuttu, hemen sonra uzanıp diğer elini kızıma uzattı. "Birdie, tatlım, seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Birdie elini Sadie'nin elinin üzerine koydu. "Yoksa bana tatlı yiyemeyeceğimizi mi söyleyeceksin? Çünkü burada yaptıkları

gökkuşağı kurabiyelerini aklımdan çıkaramıyorum. Yumuşak kurabiyelerin içinde reçel var ve dışı da çikolatadan yapılmış. Akşam yemeğinden önce yiyebilir miyiz diye soracaktım ama babamın hayır diyeceğini düşündüm."

Sadie kıkırdadı ve başını salladı. "Kesinlikle söyleyeceğim bu değildi. Ama madem gökkuşağı kurabiyelerinden bahsettik, iki tane ısmarlamalıyız." Sadie bana baktı, gülümseyip elimi sıktı. "Seninle konuşmak istediğim şey, geçen gün bana sorduğun şeyle ilgiliydi. Babanla ben ayrılırsak ne olur diye sormuştun. Bu soru hakkında çok düşündüm, babanla bile konuştum. Düşünmek için zamanımız olduğuna göre sana daha iyi bir cevap verebilirim dedim." Sadie tekrar bana baktı ve sonra doğrudan gözlerinin içine bakarak Birdie'ye doğru eğildi. "Babanla benim aramda ne olursa olsun, konu senin arkadaşın olmaksa hiçbir yere gitmiyorum. Sanırım söylemeye çalıştığım şey, senin başına kaldım evlat. Hayat bizi nereye götürürse götürsün, hayatınızın bir parçası olmak istiyorum." Sadie bana baktı. "Baban da bu konuda hemfikir, değil mi Sebastian?"

İkisini bir arada izlerken duygulandım ve konuşmadan önce boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Kesinlikle. Sadie'nin her zaman ailemizde bir yeri olacak."

Birdie sandalyesinden kalkıp önümde durdu. Çenesini göğsüne dayayıp, "Baba, tacımı saçımdan çıkarır mısın?" diye sordu.

Kaşlarım çatıldı ama yine de dediğini yaptım. Takılan saçlarını çözmek vakit alsa da ışıltılı tacı kızımın tepesinden alıp ona verdim. Ardından Sadie'nin yanına gitti.

"Bu bizim özel dost tacımız. En sevdiğim eşyam. Bir keresinde onu kaybettiğimi düşündüm, bu yüzden babam aynısından bir tane daha aldı. Yani bende iki tane var. Bunu almanı istiyorum. Benim için bir arkadaşlık bilekliğinden daha anlamlı."

Sadie kocaman gülümsedi ve Birdie'nin tacı yerine koyması için başını eğdi. Tacı yerleştirdiğinde kızım resmen Sadie'nin kollarına atladı. İkisi uzun uzun kucaklaştılar, sonra Birdie tekrar tatlı sormaya başladı. Kurabiyelerinin iki tanesini satmama-

ları için bir kenara ayırdığımdan emin olmak istiyordu. Ama kızım her zamanki gibi sohbetine geri dönerken, ben dünyam sarsılmış gibi hissetmiş ve sakinleşmek için bir içkiye ihtiyaç duymuştum. Sadie'ye ve bana bir şişe pinot noir getirmesi için garsonu çağırdım.

Sonra iki prensesime baktım ve bu gece Birdie uykuya daldıktan sonra yapacağım itirafın beni tek prensesle bırakmaması için dua ettim.

Sadie, Birdie'yi saçını açmasına ve yatmaya hazırlamasına yardım etmek için odasına götürmüştü. O sırada volta attım. Sonra biraz daha volta attım. Akşam yemeğinde rol yapma çabalarıma rağmen, Sadie hâlâ bende bir şeylerin yolunda gitmediğinden şüpheleniyordu. Tavrı açıkça gözünün üzerimde olduğunu gösteriyordu. Birdie'nin odasından çıktıktan sonra davranışlarımdan bahseden ilk kişi olmam gerekeceğinden bile şüpheliydim. Kızım duyma mesafesinden çıktığı anda benimle bu konuda konuşacağını biliyordum. Açıkçası öyle yapmasını *umuyordum*. Çünkü konuyu nasıl açmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Hâlâ oturma odasında volta atarken Sadie'nin, Birdie'nin odasının kapısını yavaşça kapamasını izledim. Sadie, topuzundan gevşeyip aşağıya dökülen saçlarıyla çok güzel görünüyordu. Elbisesi biraz kırışmıştı. Elbisenin yan tarafındaki yırtmaçtan görünen bacağı ruh hâlime rağmen beni tahrik etmeyi başarmıştı.

Yavaşça bana doğru yürürken ifadesi üzgündü. Ellerini yüzüme koydu ve gözlerine bakmam için beni sabit tuttu.

"Neler oluyor? Seni kaybediyor muyum?" diye sordu. "Bu çok mu fazla geliyor?"

Gözlerimi kapatarak iki elini birden tutup dudaklarıma götürdüğümde kalbim sıkıştı. "Hayır. Hayır, Sadie. İsteyeceğim son şey seni kaybetmek. Seni temin ederim," dedim. Derin bir nefes vererek, "Ama korkarım ki sana anlatacaklarımdan sonra

bu konuda çok fazla şansım olmayacak," diye ekleme cesareti buldum.

Benden hafifçe uzaklaşırken güzel yüzünde bir panik ifadesi parladı. "Nedir o? Beni korkutuyorsun."

Elimi ona uzatarak sessizce onu yatak odasına götürdüm. Bu konuşma için kızımın odasından mümkün olduğunca uzak durmamız gerekiyordu.

Onu yatağıma götürdükten sonra lambayı açtım. Yüz yüze gelecek şekilde karşısına uzandım ve parmaklarımı onunkilere doladım. İlk kelimeleri ağzımdan çıkaracak gücü toplamam birkaç saniye sürdü.

"Yumurta bağışınla ilgili hikâyeyi bana anlattıktan sonra tavrımın değiştiğinden endişelenmiştin. Bu konuda haksız değildin. Ama tepkimin ardındaki neden, muhtemelen bilemeyeceğin bir şey."

Sadie yutkundu, hem korkmuş hem de ne diyeceğimi merak ediyormuş gibi görünüyordu. "Peki..." derken elleri titremeye başladı.

"Bunu sana hiç söylemedim ama... Birdie'ye... bir yumurta bağışı sayesinde sahip olduk."

Tepkisindeki herhangi bir değişikliği fark etmek için durakladım, ama ifadesi gözlerimde bir cevap aramak dışında donup kalmıştı. Tek bir cümleye dayanarak bağlantıyı kurmuş gibi görünmüyordu. Konuşmaya devam ettim.

"Tıpkı annen gibi... Amanda'nın da... genç yaşta kanser tedavisi gördüğü için doğal yollarla hamile kalması mümkün değildi. Onunla evlendiğimde bunu biliyordum, bunun önemli olmayacağını da biliyordum. Bir şekilde çocuk sahibi olmanın bir yolunu bulurduk. Bana bağışlanmış bir yumurta ile tüp bebek yöntemini denemeyi tercih edeceğini söylediğinde kesinlikle çekincelerim vardı." İç geçirdim. "İlk başta, spermimin ve başka bir kadının yumurtasının *bizim* bebeğimizi nasıl yapacağını anlayamamıştım. Ama çocuğumuzun en azından birimizle kan ba-

ğının olması ve hamilelik deneyimini yaşamak konusunda ısrar etti. Uzun tartışmalar sonunda kabul ettim."

Sadie'nin yüzünü incelemek için durdum. Yüzünde hiçbir farkındalık emaresi yoktu. Ya da en azından tahmin yürütüyormuş gibi görünmüyordu. Ben de devam ettim.

"Onun bir bebek taşıdığını görmek en güzel şeydi. Hamile kaldığında ve o sevinci yaşadığımızda doğru kararı verdiğimi biliyordum. Asla fırsat bulamayacağını düşündüğü bir şeyi yaşıyordu. Ve bunların hepsi, kendinden bir parçayı bize vermeye karar vermiş özverili bir insan sayesindeydi. Gerçeküstü ve şaşırtıcıydı. Benim yüzüme sahip güzel kızımızı gördüğümüzde daha da şaşırtıcı hâle geldi." Güldüm. "Bunun bizim çocuğumuz *olduğu* en başından belliydi. Biyolojik olarak nasıl olduğu önemli değildi. Kızımız Amanda'nındı. Kızımız benimdi. Kızımız bizimdi. Kızımız Tanrı'dandı."

Sadie'nin yüzü hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu çok güzel."

Boğazımı temizledim. "Bunları sana açıklamayı hiç düşünmemiştim. Kızımızın nasıl dünyaya geldiğinin önemli olduğu izlenimi vermek istemedim. Elbette, bunun eninde sonunda anlatılacak bir şey olduğunu biliyordum. Ama bunlar, sen bana *hikâyeni* anlatmadan önceydi."

Anlattıklarımı sindirmesi için bir dakika ara vererek kasıtlı olarak konuşmayı bıraktım.

İki elini de ellerimin arasına alarak, "Sadie, bebeğim, nereye varacağımı biliyor musun?" diye fısıldadım.

Yüz ifadesi hâlâ donuktu ve sonra bir noktada, uzaklara bakarken gözleri yavaşça büyüdü. Sonra bana baktığında anlamıştım. Sonunda çarklar kafasının içinde dönmeye başlamıştı. Bununla nereye varacağımı görmüştü. Gözleri iki yana kayarken ellerimi daha sıkı tuttu.

Sonra nihayet konuştu.

"Yazılar... Amanda'nın o yazıları saklaması... benimkileri...

sence... sence... benim olduğumu mu düşünüyordu?" Göğsü inip kalkıyordu.

"Bilmiyorum. Bana hiçbir şey söylemedi. Yumurta donörünü araştırdıysa bile, bunu bilmemi istemediği kesindi."

Sadie nefesini verdi, ellerimi hiç bırakmadı. Ne düşündüğünü anlayamıyordum. Sadece uyuşmuş ve biraz korkmuş görünüyordu. Bu da itiraf etmem gereken şeyi daha da zorlaştırıyordu.

"Bu olasılığı fark ettiğimde çıldırdım Sadie. Seninle konuşmadan önce gerçeği bilmem gerektiğine karar verdim. Seni gereksiz yere paniğe sürüklemek istemedim. Bu yüzden diş fırçanı ve saçını alıp Birdie'nin DNA'sı ile birlikte bir laboratuara göndermek gibi çok aceleci bir karar verdim."

Sadie'nin yüzü daha önce hiç görmediğim kadar kızardı. Nefesi hızlandı. "Ne?"

"Yanlış bir karardı," dedim. "Korkudan yapmıştım. Sonuçtan korkmuyordum. Seni kaybetmekten korkuyordum Sadie. Seni seviyorum. Hiçbir şey beni, kendinden bir parça veren sevgi dolu, harika insanın aynı zamanda sevdiğim kadın olduğunu bilmekten daha mutlu edemezdi. Yanlış anlama, kızımın aslında ikimizin bir parçası olabileceği düşüncesinde beni korkutan hiçbir şey yok. Ama tüm gerçeği öğrenmek kararı? Bu benim vermem gereken bir karar değildi. Bu yüzden zarfı açmadım. Hâlâ mühürlü. Ve iznin olmadan açmayacağım. İşin aslı, açmamıza da gerek yok. Aramızdaki ilişkide ya da Birdie ile olan ilişkinde hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sana vaat edilen mahremiyeti korumaya hakkın var. Korkumun verdiğim kararı kontrol etmesine izin verdiğim için içtenlikle özür dilemek istiyorum."

Bir sonraki tepkisini bekleyerek sertçe yutkundum.

Yatak başlığına doğru doğruldu. "Zarf... burada mı?"

Kalbim küt küt atıyordu. "Evet. Sonuçları postayla aldım. Bu sabah geldi, o yüzden restorandaki davranışlarım çok garipti."

"Peki sen?" diye sorduğunda sesi titriyordu. "Ben olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum bebeğim. Gerçekten bilmiyorum."

"Öğrenecek miyiz?"

"Sana bu olasılıktan bahsetmek zorunda hissettim kendimi. Ama sonuç olarak, bu benim seçimim değil. Hiç olmadı. Bir daha sana zarar verecek veya mahremiyetini ihlal edecek bir şey yapmak istemiyorum. İstersen o zarfı seve seve yırtarım. Ya da alabilirsin. Beraber açabilir ya da varlığını bile unutabiliriz. Öğrenmek zorunda değiliz. Birdie seni seviyor. Amanda onun annesi. Hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor."

Bu yükü ona yüklediğim için kendimden nefret ediyordum. Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilememiştim. Ama artık gerçeği bildiği için göğsümden bir ağırlığın kalktığını hissediyordum. Ama zarfla ne yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

28

Sadie

Rüyada gibiydim. Şok olmuş bir şekilde Sebastian'ın karşısında oturmaya devam ederken ne diyeceğimi bilmek bir yana, hareket bile edemiyordum.

Amanda beni takip etmiş olabilirdi. Kimlik bilgilerim ona verilmişse, bu nasıl mümkün olabilirdi? Sürecin isimsiz olduğu konusunda bana güvence verilmişti, ilk başta bunu kabul etmemin tek nedeni buydu.

"Üzgünüm, ben... hâlâ aklım almıyor," dedim.

Sebastian eğilip beni kollarına aldı. Nefes alıp verişim hemen rahatlamıştı. Belirsizliğe ve şoka rağmen kendimi güvende hissettim. Sevildiğimi hissettim. Ne olursa olsun, arkamı kolladığını biliyordum. Bu konuda verdiğim kararı tamamen desteklediğini bilmek benim için dünyalara bedeldi. Çünkü bu noktada doğru kararın ne olduğu konusunda kesinlikle hiçbir fikrim yoktu.

"Yaptığın şey için seni suçlamıyorum," dedim. "Ne kadar korkmuş olduğunu anlayabiliyorum."

Sebastian derin bir nefes verdi. "Teşekkür ederim. Şimdi ilk önce seninle konuşmam gerektiğini anlıyorum, ama o sırada seni korkutmadan bu ihtimali eleyebileceğimi düşünüyordum." Kafasını iki yana sallayıp, "Ama yanlıştı. Çünkü eğer... *sen* oldu-

ğun ortaya çıksaydı... senden önce öğrenmem doğru olmazdı. Ya da sadece öğrenmem."

"Doğru cevabın ne olduğunu bilmiyorum."

"Şu anda bir karar vermene gerek yok. Ya da hiçbir zaman verme."

Titrek bir nefes daha verdim ve başımı sallamaya devam ettim. "Ona hep çok bağlı hissettim."

"Biliyorum. Bütün bu yaşadıklarımız, başından beri bir çeşit sihir gibiydi. Ama belki bundan daha fazlası vardı."

"Diyelim ki Amanda beni araştırdı. Ona yanlış bilgi vermiş olabilirler, değil mi? Ya da... yazılarım ona hitap edip umut verdi ve bunların hepsi garip bir tesadüf. *Bunlar* halka açık yazılar. Her şey mümkün, değil mi?"

"Tabii ki. Bu yüzden başta sana söylemek konusunda tereddüde düştüm. Bunu düşündüğüm için bile delirmiş olabileceğimi düşündüm. İnanması çok zor görünüyordu."

Gerçeği yavaş yavaş fark ettiğimde sonunda gözümde bir yaş belirdi ve yanağımdan aşağı yuvarlandı. Sadece ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığı için değil, aynı zamanda Birdie *benim* biyolojik çocuğumsa, onun *bizim* çocuğumuz olduğunu fark ettiğim içindi. Sebastian'ın ve benim. Biz yapmıştık. Sevdiğim adamdan onu daha tanımadan önce istemeden de olsa bebek yapmış olabilirdim. Bu düşüncenin hissettirdikleri, şimdiye kadar yaşadığım en güçlü duygulardandı. Ama her şeyden daha güçlü düşünce şuydu, eğer bu doğruysa... Birdie'ye nasıl söyleyebilirdim ki? Zaten annesini kaybetmişti. Bir nevi onu yeniden kaybetmiş gibi olurdu. Ne için? Ben bir çeşit doğrulama alayım diye mi? Bu hiç adil değildi.

Kafamı iki yana sallayarak, "Bunu düşünmem lazım," dedim.

"İstediğin kadar düşün. İçtenlikle söylüyorum. O zamana kadar olmamış gibi davranabiliriz. Benim için hiç sorun değil. Bunun bizi etkilemeyeceğini söyle yeter," diye yalvardı.

Karşımdaki güzel adamın gözlerinin içine baktım ve ona ihti-

yaç duyduğu güvenceyi verdim. "Şu anda *emin olduğum* tek şey, sana her zamankinden daha fazla ihtiyacım olduğu. Seni seviyorum Sebastian. Seni çok seviyorum."

Bana uzandı ve boynuma yaslanırken konuştu. "Bu gece eve gitmeni istemiyorum. Sana burada ihtiyacım var. Yatağımda. Zamanı geldi."

Karşı çıkmayacaktım. Şu anda bu kararın ağırlığı beni yıpratıyorken eve gitmeyi düşünemiyordum.

O gece seks yapmadık. Sebastian ben uykuya dalana kadar beni kollarında tuttu, kafam karışmış ve korkmuştum ama yine de güvendeydim ve seviliyordum.

Ertesi sabah üçümüz birlikte mutfakta kahvaltı ederken güne normal bir başlangıç yapmışız gibi görünebilirdi. Ama normal olmaktan çok *uzaktı*. Birdie'ye bakmadan duramıyordum. Sarı saçlarını benden mi almıştı? Burnu Sebastian'ınki gibi değildi. Benimkine benziyor muydu?

"Seni burada gördüğüme şaşırdım," dedi Birdie bana. "Bizimle hiç kahvaltı etmezdin."

Sebastian boğazını temizledi. "Sadie dün geceyi burda geçirdi. Bunu daha sık yapması hakkında ne düşünüyorsun? Belki her hafta sonu?"

Birdie omzunu silkip gülümsedi. "Bana uyar."

Sebastian masanın üzerinden elimi tutmak için uzanırken birbirimize sırıttık.

Tam bir şaşkınlık içindeydim. Bu ikilemin ortadan kalkmasını ne kadar istesem de kararı kolayca ya da yakın zamanda veremeyeceğimi biliyordum.

Birdie ve ben, kahvaltıdan sonra Marmaduke'u parka götürdük ve şehrin sonbahar sonundaki güzelliğinin tadını çıkardık.

Eve döndüğümüzde yalnızdık çünkü Sebastian günün çoğunda restoranda olmak zorunda kalıyordu. Birdie bir okul ödevi için kitap okumak üzere odasına gittiğinde amaçsızca evi do-

laşıp Amanda'nın Sebastian'ın odasında duran fotoğraflarından birinin tam önünde durdum.

Çerçeveyi kaldırdım ve gülümseyen gözlerine baktım.

Beni duymayacağını bilsem de onunla konuşmak çok doğal gelmişti. "Amacın neydi? O yazıları neden topladın? Beni bulmaya mı çalışıyordun yoksa iz bırakmayı mı umuyordun? Beni mi merak etmiştin?" İç geçirdim. "Belki de her şeyi yanlış anladık. Keşke şimdi sana şu an ne yapmamı istediğini sorabilseydim," dediğimde yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

Amanda'nın amacı beni bulmaksa, neden benimle gerçekten iletişime geçmemişti? Ölmek üzere olduğunu biliyordu. Anlaşılan beni nerede bulacağım da biliyordu. Ama beni bulmamıştı. Öyleyse neden yazılarımı takip ediyordu? Ne istediğini asla bilemeyecektim. Sebastian kararı bana bırakmıştı. Bir yandan bunu yapmasını takdir ediyordum. Öte yandan biri bana yapılacak doğru şeyi söyleseydi daha kolay olabilirdi.

"Üzgünüm Amanda. Çok üzgünüm. Umarım daha iyi bir yerdesindir. Birdie'ye bakacağıma dair sana söz veriyorum. Onu koruyacağım ve bir kadın rol modeli olmasını sağlayacağım. Onu dünyaya getirdiğin için teşekkür ederim. Ve beni Sebastian'a yönlendirdiğin için teşekkür ederim. Beni kocana yönlendirdiğin için sana teşekkür etmenin garip olduğunu biliyorum. Ama onu seveceğime, ona değer vereceğime ve asla senin yerini almaya çalışmayacağıma söz veriyorum. Bundan emin olmasa bile, onun mutlu olmasını isteyeceğini gerçekten hissediyorum. Kadın kadını anlar, onun üzgün ve yalnız olmasını istemediğini kalpten biliyorum."

"Hey."

Sebastian odaya girdiğinde yerimden sıçradım.

"Erken dönmüşsün," dedim fotoğrafı bırakırken.

"Ne yapıyordun?" diye sordu.

"Ben... Amanda'yla konuşuyordum. Ondan bana rehberlik etmesini istedim. Bu çılgınca mı?"

Gülümsedi. "Ben de her zaman yaparım. Hem de her zaman."

"Hiç yardımı oluyor mu?"

"Bazen bana küfür ettiğini duyuyorum, bana kendime gelmemi ve ona sızlanmamı bırakmamı söylüyor," deyip kıkırdadı.

"Ne yapacağıma karar veremedim. Sanırım düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"İstediğin kadar düşün."

"Babamı ziyaret etmem gerektiğini düşünüyorum."

"Baban yumurtalarını bağışladığını biliyor mu?"

Başımı salladım. "Evet. Yapmadan önce ona söylemiştim. Pek heyecanlanmamıştı ama beni anlamıştı. Sonunda kararımı destekledi."

"Baban harika bir adam. Neyin en iyi olduğuna karar vermenize yardımcı olabilir. Onunla konuşmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum."

Başımı sallayarak gözlerimi sildim. "Muhtemelen hafta sonu oraya gideceğim."

Alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "İyi bir plana benziyor. Hadi o zamana kadar bu konuda konuşmayalım."

29

Sadie

"Bu çılgın bir hikâye." Babam başını sallayıp boynunun arkasını ovuşturdu. Amanda'nın yazıları saklaması yüzünden Maxwell ailesiyle nasıl tanıştığımdan, bağışlanmış yumurtayı nasıl aldıklarına kadar bu inanılmaz hikâyeyi anlatmak için tam bir saat harcadım. Bir kısmını zaten biliyordu, ama çılgınca şeyin tamamına vâkıf değildi. Açıkçası olanları yüksek sesle anlatmak tüm bunlar bir pembe diziden fırlamış gibi hissettirmişti. Sebastian bana her şeyi anlatalı bir hafta olmuştu ve hâlâ inanasım gelmiyordu.

"Biliyorum. Bugün burada olmamızı sağlayan bir sürü şeyin olması gerekiyordu. Diyelim ki onların yumurta bağışçısıyım ve bir şekilde Amanda bilgilerimi öğrenip beni takip etmeye başlamış. Biri benim bağışımın alıcısı olacaktı, işin tuhaf kısmı bu değil. Elbette bağışın yaygın olarak yapılan bir şey olmadığının farkındayım. Ama olsa bile, Birdie yine de annesinin saklamış olduğu yazılarımı bir kutunun altında bulmuş ve Noel Baba'ya kendi başına yazmıştı. Sonra Noel Baba'yı oynamaya karar vermem gerekti, bu da sonunda meraklı olmama ve evlerinin önünden geçmeme neden oldu. Birdie, tesadüfen rastladığım küçük bir kelebek tokasını yerde kaybetti. Ayrıca, inkâr etmeye çalıştığımda ani bir çılgınlıkla köpek eğitmeni gibi davranmaya ka-

rar verdim, *Almanca* eğitim veren bir köpek eğitmeni gibi. *Gerçek* köpek eğitmeninin tesadüfen o gün gelmediğini de unutmayalım, çünkü evin önünden geçtiğim sabah acil bir işi çıkmıştı. O zaman bile, o çılgın olaylar zincirinin her biri bir şekilde gerçekleştikten sonra, Sebastian ve ben âşık olmak zorundaydık. Bütün bunların olma ihtimali nedir, baba?"

"Fazlasıyla rasyonel biri olduğumu biliyorsun. Hayattaki çoğu şeyin yaptıklarımızın sonucu olduğuna inanırım. Yerde beş dolarlık banknotu sırf şanslı olduğun için bulmazsın. Çevrene dikkat ettiğin için bulursun. Ama bu hikâye, bana bundan daha fazlası olduğunu düşündürüyor. Annen benden daha dindardı. İnsanın çok çalıştığında ailesini doyurabileceğine inanıyorum. Annen ise Tanrı'nın ona hizmet eden insanlarla ilgilendiğine inanıyordu. Ne yalan söyleyeyim tatlım, şu anda pazar günleri kiliseye gitmem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Gülümsedim. "Ne yapayım baba? O zarfı açayım mı?"

"O zarfı açsaydın bugün bir şey değişir miydi?"

Sorusunu düşünüp başımı iki yana salladım. "Birdie'yi zaten seviyorum, onunla ilgili hislerimi değiştirmeyecek. Ona söylemek için doğru zamanın şimdi olacağından emin değilim. Sen ve annem evlat edinildiğimi benden hiç saklamadınız. Bunu hep biliyordum. Bu yüzden bir gün aniden biyolojik ailem olmadığınızı söyleyerek dünyamı başıma yıktığınızı hissetmedim. Her zaman kim olduğumu biliyordum, kulağa mantıklı geliyor mu emin değilim ama Birdie'nin birdenbire bir kimlik karmaşası yaşayacağını düşünüyorum."

Babam başını salladı. "Bununla nasıl başa çıkacağımıza karar vermekte zorlandık. Ama eninde sonunda, gerçeğin her zaman ortaya çıktığını düşündük. Çoğu zaman da en olmadık anda ortaya çıkar. Hayatın boyunca bir şeye inanıp sonra da bildiğin her şeyin yalan olduğunu öğrenmeni istemedik. Annen ve ben bunun, güven sorunları yaşamana yol açmasından korktuk."

Derin bir nefes aldım. "Evet. Çok mantıklı, başından beri bildiğime memnunum. Ancak Birdie'nin durumunda işler biraz

farklı. Şu anda on yaşında. Annesinin biyolojik annesi olmadığı bilgisi uzun süre ondan saklanmış. Dünyası altüst olmuş gibi hissedecek. Ayrıca kesinlikle haklısın, bunu ona söyledikten sonra babasının ya da benim söylediğim hiçbir şeye güvenmeyebilir. Yaklaşık on yıldır iş işten geçmiş zaten. Elden bir şey gelmez."

"Sana nasıl açıklayacağımı düşünürken evlat edinme kurumuna görüşlerini sorduk. Oradaki kadın ne dedi biliyorsun musun?"

"Ne dedi?"

"Oturup çocuğunuza evlat edinildiğini söylemeniz gerekiyorsa çok beklediniz demektir, dedi."

Derin bir nefes verdim. "Bence haklısın. Bu durum ondan saklanmış zaten, odaklanmamız gereken şey bu gerçeği söylemek için en iyi zamanın ne zaman olması gerektiği. Şimdi mi yoksa biraz daha büyüdüğü zaman mı? Yoksa hiçbir zaman mı?"

"Bu sorunun cevabını zaten biliyormuşsun gibi geliyor bana."

Hüzünle gülümsedim. "Evet, sanırım. Sağ ol baba."

Elimi okşadı. "Sana göstermek istediğim bir şey var. Gel benimle."

Babamı yatak odasına kadar takip ettim, dolabının üstünden eski bir ayakkabı kutusu aldı. Bir süre içini karıştırıp sonra bir şey çıkardı. "İşte burada. Bir bak bakalım."

Üzerinde bir satır yazı bulunan buruşuk bir kâğıt parçasıydı. Elyazısını tanıyordum, anneme aitti. Yüksek sesle okudum.

"İki insan bir arada olmak istiyorsa, Tanrı bunu mümkün kılar."

Başımı kaldırıp baktım, kafam karıştı. "Bu nedir?"

"Annenle tanıştığımda askerde olduğumu biliyorsun. İzinde eve geldiğimde onunla tanıştım. İki hafta boyunca olabildiğince her anı birlikte geçirdik ama sonra denizaşırı ülkelerde görev yaptığım yere geri dönmek zorunda kaldım. Görevimin bitmesine altı ayım kalmıştı."

"Evet, bunu biliyordum."

Kâğıdı elimden aldı ve gülümseyerek baktı. "Gemiye binmem gereken sabah vedalaştık. Onun için deli oluyordum ama altı ay uzun bir süreydi. Eve döndüğümde onun hayatına devam edeceğini görmekten korktum." Babam bana göz kırptı. "Annen oldukça çekiciydi, özellikle benim gibi ortalama bir adam için. Her neyse, vedalaştık ve sonraki on sekiz saati üsse dönerek geçirdim. O gece üzerimi değiştirdiğimde ceketimin cebinden bu not düştü. Annen ben görmeden kâğıdı oraya koymuştu. Ona geri dönene kadar her gün üzerimde taşıdım." Duraksadı ve sonra bana baktı. "Seni eve getirdiğimiz gün, annen o çok sevdiği sallanan sandalyede seni kucağına almış oturuyordu. Onu izlemekten kendimi alamadım."

Kalbim sıkıştı. Çok güzel bir şey söylemişti ama aynı zamanda beni de üzmüştü. Başımı babamın omzuna yasladım ve onunla birlikte kâğıda baktım.

Babam boğazını temizleyerek sözlerine devam etti. "Neyse, annen beni birden fazla kez onu izlerken yakalayınca bana ne halt ettiğimi sordu. Ne dediğimi biliyor musun?"

"Ne?"

"İki insan bir arada olmak istiyorsa, Tanrı bunu mümkün kılar."

Yutkundum ve boğazıma tuz tadı geldi. "*Ah, baba...*"

Kâğıdı katlayıp cebime koydu. "Bunu sakla. Bu bilgeliği bir gün çocuğunla paylaş. Bunun Birdie mi yoksa başka bir şanslı küçük çocuk mu olduğu ortaya çıkacaktır."

O gece uyuyamadım. Bu yüzden saat on bir gibi Sebastian'a mesaj atıp evine gelip gelemeyeceğimi sordum.

Daha ben kapıyı çalmadan açtı ve "Merhaba," dedi.

"Geldiğimi nereden bildin?"

Sebastian gülümsedi. "Uber'in için pencereden dışarıyı izliyordum."

"Ah. Peki." Montumu çıkardım ve girişteki askılardan birine astım. "Bu kadar geç geldiğim için üzgünüm."

Arkamı döndüğümde Sebastian beni hemen kucakladı. "Burada olduğun için memnunum." Başımın üstünü öptü. "Sadece mesajında hissettiğim aciliyetin kıçıma tekmeyi basıp ilişkimizi bitirmek ile ilgisi olmadığını umuyorum."

Kendimi geri çektim. "Ne? Hayır. Neden böyle düşünüyorsun?"

Hırıltılı bir nefes verdi. "Son birkaç gündür senden pek haber alamadım. Hata yaptığının farkına vardığını düşündüm."

Hüzünle gülümsedim. "Üzgünüm. Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Tabii ki. Gel hadi, çay falan ister misin?"

Başımı olumsuz anlamda sallayarak, "Hayır, almayayım," dedim. Sessizce oturma odasına yürüdük. "Birdie uyuyor galiba."

"Evet," diyen Sebastian arkadaşlık bilekliğinin bağlı olduğu bileğini kaldırdı. "Başka bir kit almamız için beni sürükledi, sonra da bana bu şeyleri nasıl öreceğimi öğretirken Noel Baba'nın gerçek olup olmadığını sorguladı. Senin için bir tane yaptım."

Gülümsedim. "Sen mi yaptın?"

"Evet, ama fazla heyecanlanma. Çok iyi sayılmam."

Güldüm. "Peki. Eh, önemli olan düşünmen."

"Yeni takının ne kadar yamuk yumuk olduğunu gördüğünde de böyle düşünmeye devam et."

Başımla yatak odasını gösterip, "Özel bir yerde konuşalım mı? Birdie uyanırsa diye."

"İyi fikir."

Sebastian beni odasına götürdükten sonra yatağının başlığına yaslanıp oturdu, ben de açık bacaklarının arasına sıkışıp ona dönük bir şekilde yerleştim. Ellerini tuttum.

"Bu konuda çok düşündüm, bence zarfı açmamalıyız."

Gözlerime baktı. "Emin misin?"

Başımı salladım. "Bence bu noktada bu Birdie'nin kararı. Annesinin ona nasıl hamile kaldığını öğrendiğinde biyolojik annesinin kim olduğunu öğrenmek isteyebilir de, istemeyebilir de.

Ben biyolojik ailemi tanımak istemedim, çünkü benim bir ailem vardı ve başka hiçbir şeye ihtiyacım yoktu." Başımı salladım. "Belki de kararım aileme olan bağlılığımdan doğdu. Pek emin değilim. Ama bu benim kararımdı, bence bu da Birdie'nin kararı, bizim değil."

Sebastian elini saçlarından geçirdi. "Tamam. Peki bu kararı şimdi mi vermesini isteyeceğiz?"

"Sonuçta babası olarak bence bu senin seçimin. Onu herkesten iyi tanıyorsun. Büyüyünceye kadar beklemenin daha iyi olacağını düşünüyorum. Ama cidden, bu senin kararın."

Sebastian tekrar konuşmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Peki ya sen? Söylemeyi ertelersem gerçeği bilmemek senin için zor olmaz mı?"

"Bazen zor olanı seçmek, aynı zamanda yapılacak en doğru şeydir."

Sonraki iki saat boyunca, durumu ona şimdi ya da ileride anlatmanın artılarını ve eksilerini tartıştık. Dürüstçe görüşlerimi paylaştım, Sebastian da dinleyip bana tüm korkularını anlattı. Kesin olan tek bir şey vardı, bu kadar zor bir karar vermek zorunda kaldığı için onu hiç kıskanmıyordum. En zor sorular her zaman yanlış veya doğru cevabı olmayanlardı.

Sonunda başını salladı. "Zarfı yarın kasama koyarız. Ona ne zaman söylememiz gerektiğini bilmiyorum, belki on sekiz yaşındayken. Gerçekten emin değilim. Sanırım zamanı geldiğinde doğru zaman olduğunu anlayacağız. En azından öyle olmasını umuyorum."

Gülümseyerek, "Evet. Bence anlayacağız," dedim.

"Ama başka bir şeyi tartışmak istiyorum. Felaket tellalı olmaktan nefret ediyorum ama ikimiz de hayatın göz açıp kapayıncaya kadar değiştiğini biliyoruz. Bana bir şey olursa ve sen Birdie'nin annesi isen... o seninle olmalı, Sadie. Şu anda vasiyetime göre velayeti Macie'ye gidiyor."

"Vay canına. Tamam. Evet, sanırım bunu düşünmemiştim."

"Bence avukatıma gidip bunun nasıl ele alınması konusunda bir görüş almalıyız."

"Mantıklı."

Uzun bir süre birbirimizin gözlerinin içine baktık. "Pekâlâ, sanırım anlaştık o zaman," dedim.

Sebastian gülümsedi. "Sanırım anlaştık."

Derin bir nefes aldım ve omuzlarım günlerdir ilk defa gevşedi. Sebastian yanaklarımı avuçladı.

"Bizi bir araya getiren kader mi yoksa bir dizi çılgın tesadüf mü bilmiyorum. Ama beni sana yönlendiren şey, seni burada tutan şey kadar önemli değil. Seni tüm kalbimle seviyorum Sadie."

"Ben de seni seviyorum."

Gülümsedi. "İyi. Şimdi. *Umdrehen*."

"*Umdrehen* mi?" Kaşlarım çatıldı. "Yuvarlanmak mı?"

Sebastian sinsi bir hareket yaptı ve otururken bir anda sırtüstü yatar pozisyona geçtim.

Gözleri parladı. "Eh, zarfı yıllar sonra açmaya karar vermek başka bir şekilde benim lehime işliyor."

"Öyle mi? Nasıl oluyormuş o?"

"Bu sana yanımda kalıp cevabı öğrenmen için bir sebep verecek."

Gülümsedim. "Yanında kalmak için *başka* bir neden demek istiyorsun sanırım."

Sebastian cidden kafası karışmış gibi görünüyordu. "İlk sebep ne?"

"Sen. Başka hiçbir nedene ihtiyacım olmadı."

30

Sadie

DÖRT HAFTA SONRA

"Kahve?" diyen Devin ofisime daldı ve lastikle tutturulmuş iki posta destesini masamın üzerine bıraktı. Her biri sekiz santim kalınlığında olmalıydı. *Dünkünden daha fazla mektup vardı.*

Yığınlara baktım. "Sanırım bunun için kafeine ihtiyacım var. Bana her zamanki soya sütlü, büyük boy, buzlu ve şekersiz vanilyalı lattemi alabilir misin?

"Aynen. Zevksiz bir fincan geliyor."

Masamın çekmecesine gidip cüzdanımı çıkardım. Devin elini kaldırdı. "Hayır. Benim sıram. Kısa bir süre içinde döneceğim. En saçma mektupları kenara ayır da okuyayım," dedi.

Güldüm. "Her zaman."

İki gün önce dergi, *Tatil Dilekleri* köşesinin önümüzdeki hafta yeniden başlayacağını bildirmişti. Sadece kırk sekiz saat içinde bu kadar çok mektup aldığıma inanamamıştım. Stajyerlerimizden biri genellikle mektupları ayırmama yardım ederdi. Değerlendirmem için ilginç bulduklarını ayırırdı, ama ben de karıştırıp birkaçını kendim açmayı severdim. Bazen rasgele, belki yığının tepesindeki ilk birkaç harfe, bazen de iade adresinde listelenen soyadına veya kişinin yaşadığı ilginç yere göre seçerdim. Dergi

yalnızca ABD'de basılı olarak dağıtılsa da her zaman dünyanın birçok yerinden mektuplar alırdım. Dün Janice Woodcock'u* seçmiştim, çünkü bu soyadına sahip bir kadının Noel için başka neye ihtiyacı olabileceğini kim merak etmezdi ki? Bacon**, Indiana'da yaşayan birini de seçmiştim. Çünkü... domuz pastırması yüzünden.

Sandalyeme oturdum, demetlerden birindeki paket lastiğini çıkardım ve bugünün mektuplarını karıştırmaya başladım. İsimleri ve adresleri taradığımda, belirli bir zarfa gelip durana kadar hiçbir şey gözüme çarpmamıştı.

B. Maxwell.

Siktir. Birdie yine Noel Baba'ya mı yazmıştı?

Mektubu hemen açtım.

Sevgili Santa,

Beni hatırlayıp hatırlamayacağından emin değilim ama benim adım Birdie Maxwell. Birkaç ay önce sana yazdım ve senden babamla bana bir şeyler getirmeni istedim. Endişelenme, daha fazlasını istemiyorum. İhtiyacım olan her şeye sahibim. Ama mesele şu: Artık gerçek olduğunu düşünmüyorum. Anlamak çok zor olmadı.

Şimdi, tarih dersinde nüfusu işliyoruz. Öğretmenim Bayan Parker, Kuzey Kutbu'nun nüfusunun sıfır olduğunu söyledi. İnsanların sıcaklıklardan dolayı hayatta kalamadığını ve hemen hemen sadece denizgergedanlarının orada yaşadığını söyledi. Sözde yaşadığın yer olan Kuzey Kutbu'nda sıfır insan yaşıyor!

Sonra okulda Suzie Redmond diye bir kız var. Daha önce sana ondan bahsetmiştim. Geçen yıl Noel sabahı annesini hediyeleri koyarken görmüş. Ayrıca oyuncakları atölyende yapıyorsan, geçen yıl aldığım bebeklerde neden Çin Malı yazıyor? Bunda bir tuhaflık var.

Ah, bir hesaplama yaptım. Bayan Parker, dünyada yaklaşık 520 milyon kilometrekarenin üzerinde 1,9 milyar çocuk yaşadığını ve bir

---

* İngilizcede "Wood" ahşap, "Cock" ise argoda penis anlamına gelmektedir. –çn

** (İng.) Domuz pastırması. –çn

ailede ortalama 2,67 çocuk olduğunu söyledi. Bu, Noel Arifesi'nde herkesi ziyaret etmek için saatte 8.180.295 kilometre hızda gitmen gerektiği anlamına gelir. O eski tahta kızak nasıl bu kadar hızlı gidebilir?

Ayrıca, şöminemize giremezsin! Hih!

Gerçek olmadığından oldukça emin olduğum için, muhtemelen neden yazdığımı merak ediyorsundur. Pekâlâ, büyüdüğümde ne olmak istediğime karar verdim. Bir yazar olmak istiyorum, tıpkı özel arkadaşım Sadie gibi. Bazen bakıcım eve erken gidebilsin diye gelir ve yemek masasına oturup birlikte yapmamız gerekenleri yaparız. Mesela şu anda karşımda dizüstü bilgisayarında yazı yazıyor ve ben de ev ödevimi yapıyormuş gibi yapıyorum. Ama aslında öğretmen bugün sıkıcı bir şeyden bahsederken sınıfta ödevimi yaptım, bu yüzden sana yazma alıştırması yapmak için yazıyorum.

Elimle ağzımı kapattım ve kahkahalara boğulmaya başladım.

Seni küçük velet. Erken geldiğimde ve bitirmem gereken işlerim olduğunda karşılıklı oturuyorduk. Ev ödevini yapmadığını bilmiyordum. Hâlâ gülerek mektubunu okumaya döndüm.

Her neyse, gerçek olmaman sorun değil. İsteyebileceğim her şeye sahibim. Babam artık hep gülümsüyor. Bu büyük ölçüde Sadie yüzünden. Beni de gülümsetiyor. Gerçek olsan bile, bu yıl bir hediye istemezdim. Şey, belki Sadie'nin babamın Noel'de ona soracağı şeye evet demesi dışında.

Sevgiler,
Birdie Maxwell

Gözlerim büyüdü.

Babası Noel'de bana ne soracaktı?

Noel arifesi yüzünden hop oturup hop kalkmıştım. Bu belki de hayatımın en büyük gecesi olacaktı. Elbisemi dikkatlice seçtim,

daha önce giydiğim zamandan yola çıkarak Sebastian'ın sevdiğini bildiğim kırmızı elbiseyi seçmiştim. Bu gece bana evlenme teklif edecekse, ortama uygun giyindiğimden emin olmak istiyordum.

Sebastian, Birdie ve benim bu geceki planımz, geceyi Sebastian'm misafir odası olarak kullanılan ofisinde geçirmek için Suffern'dan gelen babamla birlikte samimi bir Noel arifesi geçirmekti. Birdie'ye babamın ve benim Noel geleneklerimizden bazılarını göstermek ve benim için en önemli insanlarla evde rahat bir akşam geçirmek için sabırsızlanıyordum.

Sebastian'm evine giden bir Uber'e bindim, arabadan inerken soğuk gece havasını içime çekmek için durdum. Birkaç küçük kar tanesi belirmeye başlamıştı. *Bir gece daha ne kadar mükemmel olabilirdi?* Her şeyin üstüne bir de beyaz bir Noel mi yaşayacaktık? Bu kaldırımda nişanlı olmayan bir kadın olarak son kez mi duruyordum? *Vay be. Bunu sindirmem gerekiyor.*

Paltomu tuttum ve çoktan kararmış gökyüzüne baktım. Yukarıdakine bu hayatı mümkün kıldığı, beni bu aileye yönlendirdiği ve kendi ailem olarak sahiplenme fırsatı verdiği için şükrettim.

Ben zili çalmaya fırsat bulamadan Sebastian kapıyı açtı.

"Bu soğukta ne yapıyorsun güzelim?"

"Sadece yukarıdaki yıldızlara –kelimenin tam anlamıyla– her şey için teşekkür ediyordum. Hayattaki en şanslı kadın gibi hissediyorum."

Başını salladı. "Buraya gel de seni öpeyim."

Merdivenlerden yukarı çıktıktan sonra Sebastian beni kollarına aldı. Giydiği süveterin sıcaklığı ânında beni rahatlatmıştı. Ardıç ve sandal ağacı karışımı gibi bir kokusu vardı, çok güzel kokuyordu. Beni uzun ve sertçe öptü, kalbinin göğsünde attığını gerçekten hissedebiliyordum. Bu gece olabilecekler konusunda gergin olup olmadığını merak ettim.

"Sadie! Gelmişsin. Tam zamanında!" diyen Birdie koşarak geldi.

Üzerinde kedi motifleri bulunan, çirkin bir Noel kazağı olarak sayılabilecek bir şey giyiyordu ve saçlarını iki atkuyruğu yapmıştı.

Üçümüz bir grup kucaklaşması yaptık.

"Bu gece için çok heyecanlıyım," dedim. "Mutfakta işe başlamaya hazır mısın?"

Birdie alkışladı ve zıpladı. "Evet!"

Sebastian paltomu çıkardı. Elbisemle beni süzmek için bir dakika ayırdı ve başını iki yana sallarken hafifçe inledi. Daha sonra bu elbiseyi üzerimden çıkarmasını dört gözle bekliyordum. Babam yan odadayken her zamankinden daha sessiz olmamız gerekirdi ama bu gece Noel arifesinde sevişmememin imkânı yoktu.

Birdie önümden mutfağa koştu. Daha ben onu takip etme fırsatı bulamadan kapı çaldı.

"Babam olmalı."

Sebastian kapıyı açmaya gitti. Babam, kulaklarında tüylü kanatları olan meşhur kış şapkasını takmıştı.

"George! Sağ salim geldiğine sevindim," diyen Sebastian babamın sırtına hafifçe vurdu.

Babamın yanakları soğuktan kızarmıştı.

Ona sarılırken, "Tren yolculuğu nasıldı?" sordum.

"Olaysız," diyen babam etrafına bakındı. "Bayan Amerika nerede?"

"Tam buradayım!" dedi Birdie, mutfaktan dönerken.

Babama sarılmak için koştu. "Sadie'nin babası!"

"Mutlu Noeller tatlım. Seninle tanışmak çok güzel."

Babam oldukça sıkı sarılmıştı. Babamın malum olanı düşündüğünü biliyordum, Birdie'nin onun torunu olabileceğini.

Sebastian babamın paltosunu aldı. "Sana içecek ne getireyim George?"

"Kızımın leziz romlu punchlarından bir bardak güzel olurdu."

"Ben de tam onu yapmaya gidiyordum baba. Önce Birdie için

alkolsüzünü yapacağım, sonra bizimkine romu ekleleyeceğim," deyip göz kırptım.

Birdie ve ben, akşam mezeleri üzerinde çalışmaya başlamak için mutfağa girdik. Kestane kavurduk, punch yaptık ve çeşitli cips ve soslarla kesilmiş sebze tepsileri hazırladık.

Sebastian, Bianco's'un şefine buzdolabında daha sonra fırına atılmayı bekleyen özel bir lazanya hazırlatmıştı.

Bir noktada, Birdie uzaklara dalmıştı. Sonra, "Annem, Noel arifesinde küçük zencefilli kurabiye adamlar yapardı," dedi.

Kalbim sıkıştı. Böyle bir anda annesini düşünmesi beni derinden etkilemişti. Bu gece burada elimden gelenin en iyisini yapıyor olsam da asla Amanda'nın yerini alamayacaktım.

"Sahi mi?" dedim. "Zencefilli kurabiye adamlar. Bunu sevdim."

"Yaptığı her şeyi hatırlamıyorum. Ama bunları ve Mickey Mouse kreplerini hatırlıyorum." Bir an gözlerini kapattı, sonra, "Unutmak istemiyorum. Bazen büyüdükçe unutacağımdan korkuyorum," dedi.

O anda tam olarak ne yapmamız gerektiğini biliyordum.

"Unutmayacağız. Zencefilli kurabiye adam yapacak malzememiz var mı?"

Birdie'nin gözleri parladı. "Sanırım. Çekmecede kurabiye kalıplarımız olduğunu biliyorum."

"Bence yapmalıyız. Malzememiz yoksa hemen dışarı çıkıp alırım, tamam mı? Annenin onuruna kurabiyeleri her yıl yapmalıyız."

Küçük kızın yüzü aydınlanmıştı. "Teşekkür ederim. Annemin hoşuna giderdi."

Bir süre sonra eksik malzemeler yüzünden sokağın aşağısındaki pazara koşmak zorunda kaldım. Tanrı'ya şükür açıktı.

Döndükten sonra zencefilli kurabiye adamlar yaptık ve üstünü süsledik.

Tam süslemeleri bitirirken Sebastian mutfağa girdi.

"Sizi kontrol etmeye geldim," dedi. Gözleri tepsideki zence-

filli kurabiyelere takıldı. "Zencefilli kurabiye adamlar yapmışsınız. Şimdi markete neden koştuğun anlaşılıyor."

"Evet. Birdie, Noel arifesinde her zaman annesinin bunları pişirdiğini söyledi."

Sebastian, "Evet," diyerek gülümsedi. "Yapardı."

"Ona her yıl yapmamız gerektiğini söyledim."

Bana bakmadan önce birkaç saniye kurabiyelere baktı ve dudaklarını oynatarak, "*Teşekkür ederim,*" dedi.

Ben de aynı şekilde, "*Ne demek,*" diye cevap verdim.

Babam içeri girmişti. "Kavrulmuş kestane kokusu mu alıyorum?" diye sordu.

Dördümüz mutfak adasının etrafında toplandık ve punch eşliğinde her şeyin tadına baktık.

Bazılarını oturma odasındaki sehpaya taşıdıktan sonra babam Sebastian'a çocukluğumdan hikâyeler anlatırken ağacın etrafında toplandık.

"Peki, bu yıl Noel Baba'dan sana ne getirmesini istedin Birdie?" diye sordu babam.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı. "İhtiyacım olan her şeye sahibim. Ayrıca, artık Noel Baba'nın gerçek olup olmadığını bilmiyorum."

Hepimiz birbirimize baktık, buna nasıl cevap vereceğimizi bilmiyorduk.

Sebastian önce davrandı. "Her yıl gelen hediyeleri nasıl açıklayacaksın o zaman?"

"Bilmiyorum. Belki de sen getiriyorsundur. Belki bir kısmı gerçek, ama belirli kısımları değildir? Mesela baca? Noel Baba olduğunu düşündüğüm birine mektup yazdım. Sana anlatmıştım baba. Eskiden bana cevap verenin Noel Baba olduğunu düşünürdüm, ama artık öyle miydi bilmiyorum." Omuz silkti. "Ama o zamandan beri iyi şeyler oldu."

Sessiz kalmıştık.

"İyi insanlara inanıyorum," dedi Birdie sonunda. "Ama yine

de bu yıl için zeytin ve tırnak süsü damgası istiyorum," diyerek, Sebastian'a göz kırptı.

İç çektim. Küçük kızımız büyüyordu.

Küçük kızımız.

Öyle ya da böyle, o benim kızımdı. Benim kızım. Gerçek ne olursa olsun.

Sebastian kanepeden kalktı. "Pekâlâ Birdie, hediyelerini açmak için Noel sabahına kadar beklemek zorundasın çünkü *Noel Baba* bu gece hazırlıklı değildi. Ama şimdi Sadie'ye ona aldığımız hediyeyi vermenin tam zamanıdır?"

Birdie olduğu yerde zıplayarak, "Evet! Çok heyecanlıyım!" dedi.

Bu o an mıydı?

Kalbim hızla atıyordu. Sebastian bana Birdie yanındayken mi evlenme teklif edecekti? Benden resmî olarak ailelerinin bir parçası olmamı mı isteyeceklerdi? Birlikte yatak odasına doğru yürüdüklerinde duygulanmaya başladığımı hissettim.

Babam bana gülümsedi. Yüzde yüz emin değildim ama bir şeyler biliyor gibiydi.

O da mı işin içindeydi?

Sebastian ondan izin istemiş olabilirdi.

Döndüklerinde Birdie, Sebastian'ın yanında hoplaya zıplaya oturma odasına doğru geliyordu. Sebastian ise parlak kırmızı kâğıda sarılı, özenle hazırlanmış altın fiyonklu bir kutu taşıyordu.

Kutuyu vermeden önce yanıma oturdu. "Bizim için çok şey ifade eden birine ne hediye alacağımız konusunda uzun uzadıya düşündük. O kapıdan girdiğinden beri hayatımız daha zengin ve neşe dolu. Bu hediye, dünyamızın bir parçası olduğunuz için size olan minnettarlığımızı temsil ediyor. Seni seviyoruz."

Kutuyu açmaya çalışırken ellerim titriyordu.

Yüzük olmadığını anladığımda kalbim hayal kırıklığı ile birazcık tekledi. Gözlerimi kapadım, sinirlerimi yatıştırmak için biraz zamana ihtiyaç duyuyordum çünkü çok emindim. Sonra

gözlerimi açtım. Kutunun içindekinin ne olduğunu gördüğümde duygularım hayal kırıklığından tam bir hayranlığa dönüştü.

Kutunun içinde beni o gün Sebastian'ın kapısına götüren kelebek saç tokasının birebir kopyası vardı, ama pırlantalarla kaplı ve beyaz altın bir zincire asılıydı.

Ağzım açık kaldı. "Söyleyecek söz bulamıyorum."

"Birdie'ye, tokasına ne kadar hayran olduğunu bana anlattığından bahsetmiştim." O saç tokası ve beni nasıl köpek eğitmeni konumuna düşürdüğü ile ilgili tam hikâyeyi sadece ikimiz bildiğinden bana göz kırptı.

Sebastian sözlerine devam etti. "Tokayı bir kuyumcuya götürdük ve aynısını elmaslarla yapıp yapamayacağını sorduk. Bence mükemmel bir iş çıkardı. Umarım beğenirsin."

Duygulanarak, "Şaka mı yapıyorsun? Bu, hayatım boyunca aldığım en düşünceli, en içten, en güzel hediye," dedim.

İkisine de sıkıca sarıldıktan sonra Sebastian kolyeyi kutudan çıkardı.

"Hadi takalım."

Sebastian kolyeyi boynuma takarken elinin tenimde bıraktığı his omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Babamın ağzı kulaklarındaydı. "Güzel görünüyor, balkabağım."

Mücevheri incelerken Birdie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şimdi onu her taktığında beni düşünebilirsin."

Ona tekrar sarıldım ve "Tatlım, seni düşünmek için kolyeye ihtiyacım yok. Sen her zaman aklımdasın. Ama bu kolyeyi el üstünde tutacağım. Benim için tahmin edebileceğinden çok şey ifade ediyor."

O Noel'de ortada yüzük falan yoktu. Benim için sorun değildi. Sebastian'ın bu kadar önemli bir kararda acele etmemesini tercih ederdim. Biraz hayal kırıklığına uğramış mıydım? Tabii ki. Ama yine de gezegendeki en şanslı kadın gibi hissediyordum.

31

Sebastian

"Marmaduke, bana bak."

Köpek odanın içinde koştururken patileri parke zemine sürtüyordu.

"Dur, seni koca hayvan!"

Koşuşturmaya devam etti. Sonra durması için söylemem gereken Almanca komutu hatırladım.

"Bleib!"

İşe yaradı. Önümde durmuştu.

"Bana onu ne yaptığını göster."

Hav!

Parçalanmış, boş kutuyu uzattım ve içini işaret ettim. "Yüzüğe ne yaptın?"

Hav!

Son birkaç gün bir film olsaydı, ismi *Köpeğin Noel'i Mahvettiği Yıl* olurdu.

Noel arifesi sabahı odamdaki aynanın önünde duruyor, dizimin üzerine çöküp Sadie'ye eşim olmasını soracağım zaman söyleyeceğim dokunaklı kelimelere çalışıyordum. Soruyu tam olarak ne zaman soracağımdan emin değildim, ya Noel arifesinde ya da Noel'de olacaktı. Sadece o iki günden birinde, doğru an geldiğinde olacağını biliyordum.

Birdie her şeyi biliyordu ve o da evlenme teklif *ettiğimizde* Sadie'ye yapacağı küçük konuşmasını planlamıştı. Sadie'nin babası her şeye tanık olacağı için muhteşem olması gerekiyordu. Ta ki ben duş alırken yüzüğü sehpanın üzerinde bırakmaya karar verene kadar. Banyodan çıktığımda kutu yoktu.

Duke'tan başka suçlayacak kimse yoktu. O sırada evde bir tek o vardı ve ben duş almadan birkaç dakika önce odama girip çıkıyordu.

Sonunda Birdie'ye söylemek zorunda kaldım. Birlikte bütün günü yüzük kutusu için evi didik didik aramakla geçirdik. Sonunda bulmuştuk ama boştu. Köpeğimiz *20.000* dolarlık Tiffany elmasını kaybetmişti.

Yüzüksüz de evlenme teklif edebilirdim. Ama her şeyin mükemmel olması istiyordum ve yüzük olmadan oldukça berbat bir teklif olurdu. Tanrı'ya şükür o kolyeyi tasarlatmayı düşünmüştüm, en azından Sadie'ye verecek bir şeyim vardı. Ne kâbustu ama.

Tüm bunlardan sonra Noel'den sonraki gün elimde yüzüksüz, sadece ezilmiş boş bir kutu vardı, köpekle konuşuyordum ve çıldırmış gibi cevap bekliyordum. Sanki yüzüğe ne yaptığını bana anlatmak için bir şekilde onunla pazarlık yapabilirmişim gibi.

Bütün evi altüst edip yine de yüzüğü bulamamak, itiraf etmek gerekirse çok cesaret kırıcıydı.

Önümüzdeki birkaç hafta içinde yüzüğü bulamazsam harcamalarımı kısıp yeni bir yüzük satın almam gerekiyordu. Yine de hâlâ ümidim vardı.

Bu da çok tuhaftı. Bu sabah Sadie evden ayrılırken onda bir şey hissettim, hayal kırıklığı gibi. İçten içe o soruyu sormamı mı umduğunu merak ettim. Bu, olanları çok daha kötü hâle getirmişti çünkü o yüzüğü parmağına takmayı çok istiyordum.

Ben köpekle pazarlık etmeye devam ederken Birdie yatak odama girdi.

"Buldun mu baba?"

"Hayır. Sen?"

Başını olumsuzca salladı. "Hayır. Hatta Marmaduke'un oynayıp yüzüğü orada bırakmış olabileceğini düşünerek tüm peluş hayvanlarıma baktım. Ama hiçbir şey bulamadım. Bakabileceğimiz başka bir yer var mı?"

Etrafa bakıp başımı kaşıyarak, "Galiba evin her köşesini aradık," dedim.

Birdie köpeğin önünde diz çöktü. "Marmaduke, lütfen bize Sadie'nin yüzüğünü nereye koyduğunu söyle." Marmaduke Birdie'nin yüzünü yalamaya başladı. İş bu duruma geldiğinde kızımın sihri bile onun üzerinde etkili olmamıştı.

Kapı zili çaldı. Kalbim hızla atmaya başladı çünkü Sadie'nin öğleden sonraki planlarımız için eve döneceğini biliyordum. Sadece üzerini değiştirmek için eve gitmişti. Marmaduke'u parka götürecek, ardından erken bir akşam yemeği için Bianco's'a gidecektik. Daha sonra burada bir film izlemeyi planlıyorduk.

Onu içeri almak için kapıyı açtım. "Merhaba tatlım," dedim onu öpmek için eğilirken.

Sadie'nin yanakları soğuktan pembeleşmişti. "Selam," diye karşılık verdi.

"Baban eve döndü mü?"

"Evet. Az önce aradı. Sağ salim Suffern'a varmış."

"İyi. Onunla hoş vakit geçirmek güzeldi."

Sadie, "Evet. Sizden de gerçekten hoşlandı," diyerek güldü.

Birdie, üzerinde paltosu ile oturma odasına girmişti. "Sen hazırsan biz de hazırız, Sadie!" dedi.

"Merhaba Bayan Birdie," diyen Sadie kızıma sarıldı. "Gittiğim üç saat boyunca beni özledin mi?"

"Hem de çok!" diye kıkırdadı Birdie.

Üçümüz, bizim onu gezdirmemiz gerekirken *bizi* gezdiren köpeğimizle yürüyüşe çıktık.

Parka vardığımızda Marmaduke'un bir süre etrafta koşmasına izin verirken bir banka oturup Birdie'nin okuldaki çocuklar hakkında konuşmasını dinledik. O esnada lanet yüzüğü düşün-

meye devam ettim. Dikkat eksikliğimin çok belirgin olmamasını umuyordum. Dalgın olduğumu söylediğinde Sadie'ye yalan söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

Yirmi dakika sonra Marmaduke sonunda enerjisini atmıştı. Banktan kalktık ve akşam yemeğine restoranıma gidebilmek adına önce onu bırakmak için eve doğru yürümeye başladık.

Köpek birkaç blok ötede bir ağacın altında durdu. Bunun ne anlama geldiğini biliyorduk. O yüzden çömelirken biz de beklemeye koyulduk. Kaka poşeti Sadie'ydi, o yüzden kakayı yerden almak için eğildi.

Aniden donakaldı.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Sadie'nin ağzı açık kalmıştı.

Zar zor konuşabiliyordu. "Şey... kakasında... elmas bir... yüzük var!"

Birdie çığlık atarak zıplamaya başladı. "Oley!"

Ben mi? Kelimenin tam anlamıyla kaldırımda kalakalmıştım, gözlerim hayretle açılmıştı.

İmkânı yok.

Açıklama yapmak yerine beklenmedik bir şey oldu. Kendimi kaybederek gülmeye başladım. Birkaç günlük stres sinirlerimi bozmuş olmalıydı. Görünüşe göre bulaşıcıydı çünkü Birdie de benimle birlikte gülme krizine girdi. En son pes eden Sadie oldu. Sonunda o da kontrolünü kaybetti ve kahkahalara boğuldu. En son Marmaduke bize havlamaya başladı.

Histerimi bastırdıktan sonra, Sadie'nin hâlâ büyük, oval elmasa ve beraberinde gelen her şeye baktığını fark ettim.

İşaretparmağımı kaldırdım. "Orada kal. Kıpırdama."

"Evet, şu anda hiçbir yere gitmiyorum," diyerek güldü.

Neyse ki köşede bir dükkân vardı. Koşup kasadaki adamdan birkaç plastik poşet istedim ve sonrasında teşekkür ettim.

Aceleyle geri döndüm, yüzüğü dikkatlice alıp poşete koymak için poşetlerden birini elime geçirdim.

Sadie kalan şeyi toplayıp elindeki torbayı bağladı.

Topluca gülme krizine girdikten hemen sonra üçümüz öylece durduk. Yüzüğü açıklamam gerekiyordu ama nasıl yapacağımı tam olarak bilmiyordum. O an doğru hissettiğim şeyi yaptım.

Diz çökerek, "Sadie, bu muhtemelen en boktan teklif olarak tarihe geçecek," dedim. "Ama olanları gördün, bunu aklından silemem. Sürpriz zaten mahvoldu, bu yüzden başlıyorum." Derin bir nefes aldım. "Sana Noel'de evlenme teklif etmeyi çok istiyordum. Birdie ve ben bunu bir süredir planlıyorduk. Sonra anlayacağın üzere yüzük kayboldu. Bulmak için her taşın altına baktık. Neden hiçbir yerde bulamadığımız belli." Tekrar onunla göz göze gelmeden önce düşüncelerimi toplamak için gökyüzüne baktım. "Yıkılmıştım, çünkü yüzüğün teklifin önemli bir parçası olduğunu düşünüyordum ve ertelemek istemediğim bir şeyi ertelemek zorunda kaldım. Görünüşe göre bu, evrenin bana yüzüğün en önemli kısım olmadığını gösterme şekliydi. Bir teklifin en önemli kısmı sevginin ifadesidir." Elimi göğsüme koydum. "Seni seviyorum. Birdie seni seviyor. Lütfen sonsuza kadar ailemizin bir parçası olacağını söyle?"

Sadie'nin yüzü yaşlarla kaplamıştı, başıyla onayladığında sözleri zar zor duyuluyordu. "Evet! Elbette, bu benim için bir onur. Evet!"

Sonra kadınımı tutkuyla öpebilmek için ayağa kalktım, hâlâ elinde bir kaka torbası taşıyan kadınımı. Ama nedense bunların hiçbiri şu anda önemli görünmüyordu. Marmaduke bize havlamaya devam ederken kızım zıplayıp alkışladı. Birdie aramıza girdi ve ona sarıldık.

Hep bir ağızdan gülmekten ağlamaya geçmiştik. Bu bölümü kaldırımda başından sonuna izleyen birileri olsaydı tamamen kafalarının karıştığını ya da delicesine eğlendiklerini hayal edebiliyordum.

"Yüzüğü uygun şekilde dezenfekte edeceğime söz veriyorum," dedim.

Sadie gözlerini sildi. "Görebildiğim kadarıyla çok güzel."

Köpeğe dönerek, "Bunun yüzünden boğulabilirdin, seni deli hayvan," dedim.

Sadie güldü. "Sanırım bir şekilde bunun bir parçası olması doğru oldu, aile olmamızda büyük bir rolü olduğunu düşününce."

Birdie heyecanla, "Artık herkese köpeğimin elmas kaka yaptığını söyleyebilirim!" dedi.

SEKİZ YIL SONRA

Noel tatili, yılın en sevdiğim zamanı olmuştu. Birdie'nin tatil için üniversiteden eve gelmesini kapıda beklerken dayanamıyordum. Onu çok özlemiştim.

Yıllar geçtikçe, Birdie en iyi arkadaşım gibi olmuştu. İlişkimiz tipik bir anne-kız ilişkisinden farklıydı. Bizim ilişkimiz, bilinçli bir seçim ve birbirimizin hayatında olma arzusuyla var olmuştu. Kan bağıyla değil, daha da güçlü, adı olmayan bir büyülü kaynakla birbirimize bağlıydık.

Kan bağı. Bu kelime bana hayatımınen zor günlerinden biri, Birdie'ye gerçeği söylediğimiz günü hatırlatmıştı. Sebastian ve ben, Birdie on altı yaşma geldiğinde ona yumurta bağışından bahsetmeye karar vermiştik. Doğum gününden birkaç ay sonra, zarfı alıp yanımıza oturtmuş ve ona sadece bağışla ilgili değil, beni onların hayatına sokan tüm olayları ve nihayet biyolojik annesi olma ihtimalimi anlatmıştık.

Biz her şeyi anlatırken sessizce oturmuştu. Söylenenlerden ötürü şoka girmiş olabileceğini düşündüğümü hatırlıyorum, çünkü sorabileceği onca şeyin arasından ağzından çıkan ilk soru, "Köpek eğitmeni gibi mi davrandın?" olmuştu.

Gerçekleri kavramaya başladığında zor olmuştu. O gün kesinlikle yoğun ve duygusal bir gündü, yaşadığım sürece asla unutamayacağım türdendi. Duyguları şoktan kafa karışıklığına, üzüntüden nihayetinde anlayışa kadar her şeyi kapsıyordu. Ancak o günden sonra her şeyin normale dönmesi yaklaşık bir yıl aldı. Ama sonunda normale döndü. Hatta ona gerçekleri söylemek ilişkimizi güçlendirmişti. Sonuç olarak hikâyemiz çılgın olsa da tüm parçaları hâlâ sevgiyle birbirine sıkıca bağlıydı.

Gerçeklerin ortaya dökülmesinden sonra, DNA testinin sonuçlarını kesin olarak öğrenmek isteyip istemediğine karar vermesi bir yılını almıştı. Eğer isterse, doğruluğundan emin olmak için standart bir kan testi yaptırmaya karar verdik. Ancak Birdie sonunda, kan bağımızın olup olmadığını bilmenin beni ne kadar sevdiğini değiştirmeyeceği sonucuna vardı. Ayrıca Amanda'nın, onun öğrenmesini istememiş olabileceğine inanıyordu. Bu yüzden bilmemeye devam etmenin en iyisi olduğuna karar verdi. Sebastian ve ben onun kararına tamamen saygı duyduk ve karar verdiğinde evimize bir rahatlama geldiğini hissettik. Sonunda hayatımıza devam edebilecektik.

Sebastian, Birdie ve ben, Birdie'nin odasmda saklanan malum zarfı alıp dışarıda yaktık.

İşte bu kadardı.

Bir parçam hep merak ediyor muydu? Tabii ki. Ama sonunda bu gerçek herhangi bir şeyi değiştirmeyecekti. Önemli olan da buydu.

İronik olarak, bunca yıldan sonra mektuplar yine ilişkimizin bir parçası hâline gelmişti. Bana yazmak, Birdie'nin okuldayken iletişimde kalmanın en sevdiği yoldu. Bunun günlük tutmak gibi olduğunu söylemişti. Tek fark, düşüncelerini ve duygularını gizli tutmak yerine benimle paylaşmasıydı. Beni sadece bir anne figürü değil, bir arkadaş olarak da görmesi beni çok mutlu ediyordu. Mektuplarının her birini dört gözle bekledim.

Oğlum arkamdan geldiğinde beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Başına ne taktın anne?"

Pencereden dışarı bakmaya devam ederken onu kendime doğru çektim. "Ah, bu benim özel tacım. Ablan bunu bana uzun zaman önce verdi."

"Kafana küçük gelmiş."

Gülerek, "*Kendin* takmak istediğini böyle mi söylüyorsun?" dedim.

Seb, sanki kötü balık kokusu almış gibi sevimli küçük yüzünü buruşturdu. "Hayır! Taçlar kızlar içindir."

"Aslına bakarsan, bence herkes taç takabilir," dedikten sonra eğilip burnumu onunkine sürttüm. "Ama benimkini takmamana sevindim, çünkü o benim en sevdiğim mücevherim."

Küçük Seb, Sebastian ve benim birkaç yıl boyunca doğal yollarla gebe kalmaya çalıştığım başarısız yıllardan sonra, depolanan yumurtalarımdan biriyle suni döllenmenin sonucu olarak altı yıl önce doğmuştu. Kız kardeşi gibi Seb'in de sarı saçları ve Sebastian'a tıpatıp benzeyen bir yüzü vardı.

Kocamın arkadan, "Daha gelmedi değil mi?" diye seslendiğini duydum.

"Hayır. Arabası trafiğe takılmış olmalı."

Sebastian elini belime koydu. "Tanrım. Marmaduke'un onu gördüğüne çok sevineceğini düşündüm, ama sonra onun öldüğünü hatırladım."

Bunu düşününce yanağımdan bir damla yaş süzülmeye başladı.

Değerli köpeğimiz bu yılın başlarında, Birdie Stanford'daki ilk dönemi evden ayrıldıktan hemen sonra lenfomadan vefat etmişti. O gün –onu arayıp Marmaduke'un öldüğünü söylemek– hayatımın en zor ikinci günüydü.

Yılbaşı hediyesi olarak köpek künyesini Birdie için kolye yaptırmıştık. İlişkileri çok özel olduğu için onu her zaman hatırlatacak bir şeyi olsun istemiştik.

Küçük Seb, Birdie'nin Uber'ini fark ettiğinde, "İşte geldi!" diye heyecanla bağırdı.

Sebastian kapıya koştu. Oğlum ve ben arkasından koşturduk. Yarış yapıyor gibiydik.

Birdie araçtan çıktı. Sadece onu görmek bile yüzümde kocaman bir gülümsemeye neden olmuştu. Son zamanlarda oldukça bohem bir tarz geliştirmişti. Uzun sarı saçları yandan örgülüydü ve yerlere değen dökümlü bir eteği vardı. Ama beni asıl kalbimden vuran, kafasının üstündeki şeydi. Ağzımı kapattım, duygulanmıştım. Birdie'min de taca başındaydı. İnanmıyordum. Gerçi bu kadar şaşırmamalıydım. Her nasılsa, en başından beri hep hemfikirdik.

Birdie basamakları koşarak çıktı ve Sebastian'ın bekleyen kollarına kendini bıraktı.

Sebastian ona sıkıca sarıldı. "Küçük kızım evine döndü."

"Evde olduğum için çok mutluyum." Küçük kardeşinin saçını karıştırmak için eğildi. "Hey, bücür. Benim için eve göz kulak olduğun için teşekkürler."

Ayağa kalktığında kollarını bana doladı. "Sanne! Seninki de kafanda! Seni çok özledim."

"Sanne" ben Sebastian'la evlendikten kısa bir süre sonra bana verdiği isimdi. Sadie-Anne'nin kısaltmasıydı. Açıkçası bizim için mükemmeldi. Ben onun gerçek annesi değildim. Onun Sadie-Annesi'ydim.

Birdie etrafına bakındı, büyük köpeğimizin onu selamlamak için koşmayacağının farkına vardığında gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm. On yaşından beri ilk kez bu eve onsuz giriyordu.

"Öldüğüne inanamıyorum."

Gözlerimi sildim. "Biliyorum, tatlım."

"Eve gelmek istemememin tek nedeni bu."

Sebastian sırtını sıvazladı. "O senin ruh eşin gibiydi. Her zaman seninle olacak Birdie."

"Yarın mezarlığa gidebilir miyiz?"

"Elbette," dedim. "Bunu tatilin sırasında bir ara yapmayı planlıyorduk."

Başını salladı. "Peki. Pozitif düşünceler. Pozitif düşünceler." Bana dönerek, "Açlıktan ölüyorum," dedi.

"Eh, az önce en sevdiğin kıvırcık salatasını yaptım, baban da restorandan eve bir tepsi Birdie'nin Bolonez Makarnası'nı getirdi."

Yumruğunu havaya doğru savurarak, "İşte bu," dedi.

Dördümüz çoktan masayı hazırladığım yemek odasına gittik.

"Magdalene uğrayacak mı?" diye sordu Birdie. "Onu görmek istiyordum."

"Yarın Noel arifesinde selam vermek için uğrayacak."

"Ah, harika."

Magdalene artık bizim için çalışmıyordu ama yine de ailenin bir parçası gibiydi. İletişim hâlindeydik ve Birdie üniversitedeyken ona her zaman yazıyordu. Magdalene, hasta kocasına bakmak için emekli olması gerektiğini birkaç yıl önce bize bildirmişti. Gerçekten mükemmel bir zamanlamaydı çünkü ben de Seb'le evde kalmak için dergiyi bırakmayı düşünüyordum. Böylece herkes için işler yolunda gitti.

Dönüp baktığımda, birkaç ay içinde ikinci kez doğum yapacağım için iyi bir karar olarak adlandırılabilirdi.

Birdie kendi tabağını salatayla doldurmadan önce karnıma bakmak için durakladı. "Gerçekten göbeğin çıktı, Sanne."

Karnımı ovuşturdum. "Biliyorum. Çılgınca, değil mi?"

Hayatın işleyişi bazen garip olabiliyordu. Sebastian ve ben oğlumuzdan önce yıllarca hamile kalmak için elimizden geleni yapmış ve sonunda suni döllenmeyi denemiştik. Sonra muhtemelen çocuk sahibi olma şansımızın olmadığını kabul ettiğimizde, doğal yolla hamile kalmıştım. Şaşırmış ama çok sevinmiştik.

"Cinsiyetini öğrenecek misiniz?" diye sordu Birdie.

"Bilmiyorum," dedi Sebastian. "Sanne ve ben de bu konu hakkında konuşuyorduk. Sen ne düşünüyorsun? Sence sürpriz mi olsun?"

"Bu aile *sürprizler* konusunda gerçekten iyi," dedi Birdie alaycı bir şekilde. "Yani evet, olabilir!"

Birdie, sonraki birkaç dakikayı ağzına yiyecek tıkıştırarak geçirdi.

Sonunda, "Şey..." diyecek kadar durdu.

Başımı eğerek, "Evet?" dedim.

"Yarın gece Noel arifesi için bir ziyaretçim var."

Sebastian'ın kaşları kalktı. "Ziyaretçi mi?"

"Evet. Benim... erkek arkadaşım." Birdie babasının yanıtına kendini hazırlıyor gibi görünüyordu.

Sebastian'ın boynunda şişen damarı resmen görebiliyordum. "Erkek arkadaş..."

"Evet. Yani, neredeyse on dokuz yaşındayım."

"İsmi ne?" diye sordum.

"Sakın gülme," deyip peçeteyle ağzını sildi. "İsmi Duke."

"Mümkün değil!" dedim. "Bu iyiye işaret olabilir."

"Ya da şu anlama gelebilir... köpeğin teki," dedi Sebastian.

"Baba," diyen Birdie gözlerini devirdi. "O iyi bir çocuk."

"Bu konuyu bir de ben değerlendireyim!" diye küçük Seb bir anda bağırdı. Söylediği cümleyi sıklıkla kullanan Sebastian'dan öğrenmişti.

Hepimiz ona dönüp güldük. Yaşına göre çok zekiydi, tıpkı bir yetişkin gibiydi. Altı yaşında olsa bile ablasına karşı korumacı olduğu kesindi.

Sebastian içini çekti. "Nazik olmaya çalışacağım."

"Ailesi Brooklyn'de yaşıyor. İkimizin de New Yorklu olması tesadüf."

Elimi onunkine uzattım. "Pekâlâ, onunla tanışmak için sabırsızlanıyoruz."

Sonraki bir saat içinde Birdie bize okuldaki ilk yılından hikâyeler anlatırken yemekleri silip süpürdük. Tatlı olarak zencefilli kurabiye adamlar yapmıştım. Onları tatillerde Amanda'nın onuruna yapmadığım bir yıl dahi olmamıştı.

Birdie işaretparmağını kaldırmadan önce bir yudum su içti.

"Ah, size söylemeyi unuttum. Genetik sınıfımda genotipleri ve özelliklerini inceledik. Dersin avantajlarından biri şu, öğrenciler bu DNA testlerinden birinden büyük bir indirim alıyorlar. Hani internetten sipariş edip tükürük örneği yolladığımız kitler var ya? Hatırlasana baba, her yıl bunlardan birini Noel listeme koyardım ama Noel Baba bana hiç getirmemişti."

Sebastian bana baktı ve sonra, "Evet, hatırlıyorum," dedi.

"Pekâlâ, sonunda benimkini yaptım. Sonuçlar gerçekten merak uyandırıcıydı. Meğerse melezmişim. Ama asıl ilginç olan ne biliyor musunuz?"

"Ne?" diyerek gülümsedim.

"Bir yanım da Çinli."

Sözleri ağzından dökülür dökülmez gülümsemem soldu. Kan akışımın hızlandığını hissettim.

Sebastian ve ben birbirimize baktık.

O anda... biliyorduk.

Artık biliyorduk.

Vay canına.

Sadece vay canına.

Gerçeği aramıyorduk ama görünen o ki gerçek bizi bulmuştu. Ve yolculuğumuzun her bir parçası gibi, o da büyülüydü.

